

Pável István

Boszorkánymester Vendel

A szöveget gondozta: Szojka Emese

TARTALOM

I.

Ez még csak kezdés!

II.

Oly kár, hogy már el is lopták!

III.

Még oly téboly!

IV.

Az út, amin messzire jutsz!

V.

Jujjj, cirkusz!

VI.

Tényleg rémes ez az intézet?

VII.

VIII.

Ne félj, a gróf úr mesél!

IX.

Ez így frankó Ferkó!

X.

Érkezik a sokadalom, kezdődhet a lakodalom!

XI.

Sármány-Sárkány Kálmán hegyi sámán

Egy méltatlanul keveset emlegetett, valóban nem mindennapi ember sorsát kívánom felidézni, megmentve a végleges feledéstől. Hiszem, hogy csak az távozott az örök vadászmezőkre, akire már senki sem gondol. Hogy is hagyhatnám, hogy a feledés fátyola fedje el a világ legjelentősebb vudu papjának különös életét?

Én, saját magam!

I.

Ez még csak kezdés!

Minden azzal a fránya júliusi köddel kezdődött, ami kora hajnalban telepedett meg a Lágványosi mocsár felett. A Nagy Alkotó megannyi teremtménye az igazak álmát aludta még, amikor egy feketególya, csőrében egy aranyfonallal hímzett pólyában, csendben szunyókáló, kapucíner színű fiúgyermekkel átrepült a mocsár felett. A grófi kastélyt kereste, hogy a nem várt örökös a kéményre letéve, teljesíthesse küldetését.

- Istenem! Add, hogy ne legyen gyermekem a férjem kedvenc szerezsen szolgálójától! Nagyon rosszul esne szegénynek, ha rájönne, nekem is ő volt a kedvencem - indult egy fohász a felhők mögé bújt ég felé.

Talán a grófnő bűnbánó imádsága, amellyel félrelépését kívánta meg nem törtétté tenni, esetleg a meglehetősen sűrű köd okozta, hogy a küldönc összetévesztette a kastélyt a mocsár szélén árválkodó, hajdan erős cölöpökre épített, kissé korhadozó, esőtől, széltől épphogy védő kis vityillóval. Ennek a tévedésnek számos emberi sorsot meghatározó következménye lett, ékes bizonyosságául annak, hogy apró dolgokon mennyi minden múlhat. De, hogy szavunkat egymásba ne öltjük, folytassuk megkezdett történetünket!

A fáradó gólya, egyre súlyosabbnak tűnő terhét, kémény hiányában, a sásból, nádból készített kalyiba ajtaja elé tette volna, ha lett volna ilyen. Így viszont, jobb hely nem adódván, kénytelen volt a kunyhótól induló lábnyomokra helyezni a csőrében tartott küldeményt, majd dolga végeztével minden búcsúzást mellőzve távozott történetünkből.

A kunyhóban magányosan éldegélő Boszorkány Olga nemrég indult szokásos hajnali beszerző körútjára. Aznap is eltökélt szándékkal fogott hozzá, hogy valahogy csak összegyűjti napi élelemadagját, amit rendszerint részben a közeli erdő, részben a kicsit távolabbi falu kertjeinek ízletes gyümölcssei szolgáltatnak. Tulajdonképpen ez a nap szerencsét hozott Olgának, nemcsak azért, mert beszerző körútja elégséges zsákmányt eredményezett, hanem azért is, mert hazaérve, a kunyhó bejárata előtt szokatlan dologba ütközött meztelen lába. Mérgesen nézett le a földre.

- Hogyazamagasságos! Már megint mi a fene ez? Nem elég, hogy az előbb kiöntöttem az utolsó korty boromat, most még ez is!? - miközben minden erőlködés nélkül áradt belőle a választékos mondatok halmaza, kíváncsi tekintete szemlélte az ártatlan csöppséget.

- Megjárja! - értékelte a látványt magában.

Kis idő elteltével lassan lehajolt, óvatosan a karjaiba vette az apró batyut, majd ismét hangot adott előzőleg megcsodált ékesszólásának.

- Lelkem, hát ha megjöttél, akkor itt vagy! Ez ellen már nincs mit tenni! Így mától már ketten próbálunk egy kis örömet lopni ebbe a bús életbe - motyogta az újdonsült anya, és egy mosolycsekket utalt át a lassan ébredező csecsemőnek. A foltos ruhák takarta, kérges felszín alatt nemes lélek rejtőzhetett, ha az asszony, minden anyagi nehézsége ellenére, befogadta a csöppséget, és a későbbiekben a legjobb tudása szerinti nevelésben részesítette. A gondoskodás mindjárt a névválasztásnál kezdődött. Mivel férje meg nem volt szegénynek, így saját családi nevét adta a gyermeknek. Megtoldotta viszont egy kiegészítéssel, a férfias hangzású „mester” végződéssel. Igazán formás vezetéknev kerekedett ki belőle, amit igazol jelen írásunk címe is. És milyen jól illik hozzá a Vendel keresztnév! Boszorkánymester Vendel. Így

együtt felettebb jól hangzó és méltó viselőjéhez. Utóbbi kijelentésünk még nem az aprócska gyermekre vonatkozik, hanem a későbbi Vudu Világszövetség alapító tagjára, akinek sorsa hamarosan ismertté válik minden, a stílusunkat elviselni képes olvasó számára.

Az új, egy személyben anya, apa, keresztanya, keresztapa nem is gondolta, hogy olyan valamit előlegezett meg a kis jövevénynek, ami fellebbentette a fátylat a szédületes gyorsasággal közeledő jövő még szédületesebb titkáról.

Sohasem volt könnyű dolog egyedül nevelni egy gyermeket. Ezért aligha meglepő, hogy szegény asszony hamarosan munkavállalásra kényszerült. Korábban is sok mindenbe belekezdett, inkább kisebb, mint nagyobb sikerrel. Mert nem túl nagy siker az, ha valaki csak a szűkös napi betevőt tudja összeszedni. Megalázónak tűnő besurranás a kerítéseken, majd óvatos lopakodások után futás az ugató kutyák elől!

Nem is lehet csodálkozni azon, hogy a feketególya szeszélye által kijelölt anya elfogadta az első adódó lehetőséget. Amikor a jobb sorsra érdemes lélek megneszelte, hogy a falu javasasszonyi állása megüresedett, rögtön elhatározta, hogy elfoglalja. Először összeállított egy pályázati anyagot, majd elküldte szakértésre egy vándorvarázslónak, aki ekképpen helyeselte az ötletét rövid válaszlevelében:

„Drága Boszi Olgi! Mivel szent meggyőződésem, hogy az ember nevében viseli személyes sorsát, ezért támogatom igényed a megüresedett javasasszonyi állásra, és kívánok felelősségteljes jövőbeni munkához sok sikert, erőt és egészséget! Az anyagiakat a falusiakkal te magad rendezd el. Annyit azonban még tudatok veled: nem felejtettem el az együtt-töltött szép napokat! Még mindig sokszor gondol Rád a Te vándorvarázslód” - boldogan olvasta fel Olga a támogató levelet környezetének a békáknak, pontosan úgy, mint aki némi bátorítást vár a hallgatóságától is.

A békák, mintha helyeselnék tervét, hangosabban kezdtek el brekegni, amivel minket is arra ösztönöznek, hogy folytassuk történetünket!

Ideje néhány szót ejteni a falusiakról, akik zord lelkük mélyén sajnálták az egyedül élő asszonyt. Talán ezért túrték oly megértően Olga kisebb-nagyobb csenéseit. Maguktól is adtak volna annyit, amennyit a szerencsétlen sorsú asszony a máséól elvett, igénytelen élete fenntartásához. Engedékenységekhez azonban még némi szeretet is járult. Kedvelték ugyanis a magányos asszony szép meséit, amelyekről nem lehetett tudni, mennyire a képzelet és mennyire a valóság szüleményei. Mindenesetre alkalmasak voltak a hosszú téli esték unalmának elűzésére. A mesékért hálából minden reggel örséget állítottak abból a célból, hogy biztosítsák a sikert Olga bevásárló útjához. Az ő feladatuk volt, hogy megszervezzék a véletlent: a véletlenül nyitva felejtett kamraajtókat. Ha szegény asszonynak már nagyon szakadozott volt a ruhája, akkor ők rendezték úgy a dolgot, hogy könnyen rátaláljon a neki kitett új kötényre, szoknyára. Nagy tapintatot igényelt ez a feladat, ahhoz hogy Olga előtt mindez titokban maradjon.

Így a falu és javasasszonyának viszonyát rendezettnek mondhatjuk, csupán egy kérdés megítélése okozott némi zavart.

- Már pedig nekem ne mondjátok, hogy ennek a pulyának nincs apja! - vélték többen is.

- Lehet, hogy nem is Olga szülte a gyermeket? - találgatták mások.

Mindebből kiviláglik, hogy a derék falusiak földhözragadt gondolkodásmódjukkal nemigen tudták elhinni a mesét a fent idézett kergemarhakóros gólya eltévelyedéséről. Hacsak nem a grófnő Gólya Róza nevű, feketehajú szolgálólányáról lenne szó. Vele kapcsolatban ennél

nagyobb dolgok is elképzelhetők, ahogy ezt a későbbiek során majd a derék olvasó saját maga is tapasztalni fogja.

Mindez persze a kis Vendel számára akkor még mindegy volt. Ki gondolta volna, hogy ez a látszólag zavaros helyzet mily érdekes élet kezdetét rejti?

- Mondhattok bármit, egy gyermek születéséhez mindenképpen szükséges mind a nő és mind a férfi tevőleges közreműködése - állították éles elmével többen is a falubeliek közül. Találgatások kaptak szárnyra: vajon ki lehet az apa, és miért nem veszi magához az anyát a szépen fejlődő kreolbőrű gyermekkel együtt? A leginkább emlegetett lehetőség szerint a közvélemény egy nemrég arra járt vándorvarázló aktív közreműködését tartotta a legvalószínűbbnek. Mi viszont megpróbálunk bölcsen tartózkodni mindenféle felelőtlen pletyka elismerésétől. Az, hogy valamikor régen erre járt egy vándorvarázló - arcának jobb oldalán három gyufafejnyi anyajegyből egyenlő oldalú háromszöget formázó ábrával - végül is nem olyan nagy dolog! Az viszont, hogy rá háromnegyed évre az újszülötton is hasonló pöttyök mutatkoztak, még nem elégséges ahhoz, hogy megvádoljunk bárkit is azzal, hogy gyermekét képes volt hagyni apa nélkül felnőni.

Visszatérve történetünkhöz, sietve közöljük, hogy nem szeretnénk, ha valaki abba a feneketlen tévedésbe esne, hogy Olga teljesen képzetlenül látott új munkájához. Ugyanis a derék anyának volt egy sokat érő segédeszköze is, a Boszorkányok Kézikönyve. A világ könyvnyomtatásának csúcsát jelentő kiadványt a fent említett férfi ajándékozta neki, az együtt töltött szép napok emlékére. Szegény, egyedül maradt asszony hányszor olvasta át, amíg minden szavát megtanulta annyira, hogy végül már alkalmazni is tudta!

Ki gondolta volna, hogy ez lesz a veszte? Mint a múltó éjszaka egy megfelelő társal, olyan szépen indult minden! Olgát rövid idő után a környék legnagyobb varázlónőjének tartották. Bevételeiből gondos neveltetést tudott biztosítani szeretett gyermeke számára. A kisfiú már hatéves korában birtokában volt az összes fontos tudománynak. Ugyanis tudott olvasni és oldalakat idézni a Boszorkányok Kézikönyvéből.

Nincs az a jó az ember életében, ami örökké tartana! Egyszer csak a kis csonka család sorsa is rosszra fordult, mikor a nem túl szerencsés anyát, született Boszorkány Olgát, a boszorkány-mesterség üzésének vádjával kis híján megégették.

- Igaz, hogy én is sokszor indultam el hosszabb útra azért, hogy apróbb tanácsokat kérjek az előttem álló vádlottól - kezdte mondókáját a koros és kissé korhely bíró.

- Hiába, nem minden ember lakhat szép falunk közelében! - gondolták a realitás talaján álló egyének.

- Mivel általam is ismert, hogy ez a nő kivételes képességekkel rendelkezik, amelyek eredete nem biztos, hogy isteni eredetű, másrészt hiába követtem a tanácsait, mégsem én lettem a megyei bírói testület új elnöke... - itt egy kis szünet következett, mert az érdekes bíró szénézett a teremben azt keresve, vajon hányan vették észre elszólását?

Mivel az ott ülők közül sokan már előre gratuláltak a számító bírónak várható előléptetéséhez, ezért ki is merte volna észrevenni? - Nos, akkor vessétek a boszorkányt a tisztítótűzbe, amely hallhatatlan lelkeről leégeti majd az összes hitvány földi bűnt, hogy tisztán jelenhessen meg teremtője és végső bírója előtt! - hangzott a szigorú ítélet.

Bár az imént elhangzottakkal nem értett mindenki egyet, de a szegény elítélt védelmében mégsem ejtett egy hangos szót sem senki. Ám ez nem meglepő, hiszen mindig voltak és lesznek is olyanok, akik talán irigységből, talán más okból, akár aljas módon is, meg akarnak

szabadulni azon tehetséges elméktől, akik őket saját gyengeségükre emlékeztetik, nem is szólva a félelemről és az irigységről.

Szegény asszonynak jó és rossz cselekedeteiért megfizetett a sors, amikor egy hirtelen jött zápor eloltotta a tüzet, amit tiszteletére gyújtottak meg alatta.

A kivégzést elrendelő személy a sikertelenség okában az isteni akarat megnyilvánulását vélte felfedezni, ám mégsem tudta elfogadni, hogy a nevezett fehérnép továbbra is mindenkire átkokat ragasszon! Mindezeket a körülményeket figyelembe véve, a szigorú bíró - módosítva korábban hozott döntését - örökös száműzetésre ítélte Olgát.

Az ellene felhozott vádakra visszatérve, nem volt a környéken titok, hogy a boszorkány milyen fizetség ellenében rakott átkot egyesekre. Mentségére szóljon, hogy később a károsultak kérésére le is vette azt. Mindebből kitűnhet, hogy az átkot és eltávolítását kérő személy rendszerint nem egyezett meg.

Sajnos, nem ez volt a történelem utolsó nagy bírói tévedése, hogy valakit hamis indokkal ítélték el! Sokkal igazságosabb lett volna, ha a szélhámosság vádjának beigazolódását enyhe dorgálással „jutalmazták”. Egészen nyilvánvaló, hogy boszorkány csak az asszony neve volt, de nem a személye. A rosszakarók áskálódása csak arra volt jó, hogy a kis Vendelt megfosszák az otthon biztonságától, és elvessek kis lelkébe az okkult tudományok létébe vetett hitet. Ezzel alakították ki azt a meggyőződését, hogy a varázslás képessége a családi örökség igen jelentős része. A gyermek számára ez annál is inkább valószínűnek tűnhetett, mivel ezen kívül mást szinte nem is örökölt. Egy kis jóindulattal esetleg még a génjeit is ide számíthatnánk, de ezek eredete teljes mértékben kérdéses volt, ami igen eltérő végkövetkeztetéseket enged meg az események latolgatása során.

A bűnvádi eljárás után a csonka családnak le kellett hagyni lakhelyüket. A szinte még kisgyermek Vendelnek az otthon kétes, csak nyáron meglévő melegén kívül, az összes barátjától is búcsúznia kellett. Fájt a szíve a tavi békák népes csapatáért, akik korábban minden este hangos kórusban kívántak jó éjszakát Vendelnek. Hasonlóan nehéz volt elválnia a már leírt családi viskótól, hiszen minden hibája ellenére, mégiscsak némi védelmet nyújtott az időjárás viszontagságai ellen. Minden eltérő véleménnyel szemben védelemnek hívhatjuk azt, amikor az eső nem az ember egész testét áztatja, tisztítja, mossa, hanem csak egy kis részét, például a lábát. Abban a kívánatos esetben, ha a kis vityillóban valaki, mondjuk az anya vagy a gyermeke összegömbölyödött, akkor az egész teste száraz maradhatott. Aki mindezen ismeretek birtokában eléggé meggondolatlanul nyújtózkodni mert, annak ázott el keze, lába az esős éjszakában. Egyébként a test felületének vízzel történő érintkezése egészen megszokott és kívánatos dolog, például a halak számára, de nem feltétlenül jutalom egy alvó ember részére.

A gonosz bírák mégis úgy döntöttek, hogy jobb, ha mihamarabb vége szakad ennek az idilli állapotnak, mert még az otthon parányi örömét sem érdemli meg hősünk anyja. Szereplőinknek ezek után nem maradt más választásuk, mint elindulni, és szétnézni a nagyvilágban. Megkeresni a választ arra a kérdésre, hogy van-e számukra kijelölt hely, ahol a boldogság ezerszínű virága bontogatja szirmát. Ha volt is, az nem a közelben lehetett, mert vándorlásuk első két napján még egy falat étellel sem kerültek közeli kapcsolatba. Mentségükre legyen mondva, lelkük mélyén végig bíztak abban, hogy a jó előbb vagy utóbb elnyeri méltó jutalmát, míg a rossz, a késlekedő, de soha el nem maradó büntetését.

II.

Oly kár, hogy már el is lopták!

Az eseménytelen bolyongás harmadik napján végre valami említésre méltó dolog történt, mert hőseink találkoztak egy, az élet számtalan örömét harsányan hirdető vándorcirkuszos csoporttal. A zajos társaság négy-öt málladozó, ponyvakkal borított szekéren haladt a lovak által szabadon választott irányba. Szegény gebéket miért ösztönözte volna bárki is egy adott cél elérése érdekében? Hiszen teljesen mindegy volt, hogy a vidám kompánia melyik településen adja elő világszámokban is bővelkedő műsorát. Annyi bevétel úgymint összejött bárhol, amennyi az életben maradáshoz kellett. Annyit meg legnagyobb sajnálkozásunk ellenére sem kasszíroztak sehol, hogy közülük akár egy is gazdagon éljen. Történetünk menetét döntően meghatározó, már-már történelmi jelentőségű találkozás idején a jeles cirkuszművészek épp szerény ebédjüket fogyasztották, miközben, anyagi helyzetüket meghazudtoló, gondtalan csevegést folytattak.

- Nézd anya, ezek esznek! Hogy lehet, hogy ők még nem szoktak le erről az értelmetlen cselekvésről? - érdeklődött a kissé kíváncsi, de nagyon éhes Vendel.

Milyen jó néha a sors, ha éppen nem azzal van elfoglalva, hogy kellő mértékű büntetést szabjon ki azokra, akik meggondolatlanul erre a forgó sárgolyóra születtek. Történetünk egy ilyen ritka pillanatot idéz fel éppen, hiszen Vendel kérdését meghallotta a cirkuszosok jószívű igazgatója.

- Őcsém, te mikor ettél utoljára? - kérdezett vissza a férfi.

- Úgy három napja lehetett. Mielőtt boszorkányság vádjával száműztek otthonunkból - válaszolt az anya, akiben erre újra felcsillant a remény egyre halványabban pislákoló fénye.

- Boszorkányság vádjával? Kend akkor tud varázsolni?

- Nem kell ahhoz boszorkányság. A legtöbb varázslat csak szemfényvesztés, én viszont valódi boszorkány vagyok!

- Nos, ez a sánta lőtéri sánta kutyát sem érdekli, de nekünk éppen nincs bűvésznünk! Ha el tud tüntetni bizonyos dolgokat és képes újra elővarázsolni azokat, akkor jó bűvész lenne önből. Vállalja? - tette meg ragyogó arccal még ragyogóbb ajánlatát a cirkusz éles szemű igazgatója.

- Ha ezzel a munkával teljes ellátás jár mindkettőnk részére, és olyan csekély trükkök is megfelelnek, mint amiket megnevezett, vagy amit most bemutatok, akkor nem bánom, vállalom!

Olga, miután közölte szándékát az együttműködésre, szoknyáját térdig felhajtotta, és a ráncok alól egy fekete varjút húzott elő, majd lazán a levegőbe hajította. A madár, eltelve a szabadság mámorító érzésével, egy tiszteletkört írt le a szekerek felett, majd minden egyéb búcsúzási formát mellőzve végleg tovaszállt.

- Ha én minden alkalommal egy madarat tudnék elővarázsolni a nadrágomból, akkor nem álltam volna be bohócnak - jelentette ki egy valaha a vándorvarázslás komoly mesterségét űző személy a csoportból.

Nevezett személy Olgának régi ismerőse volt, bár még kicsit késett a felismerés.

- A baj csak az, hogy amit a semmiből elő tudok varázsolni, azt nem szabad megennem. Ha mégis megennem, sajnálatos módon elmenne a varázshatalmam - vallotta meg az asszony tudományának mibenlétét.

Az egykori vándorvarázsló számára ismerősnek tűnt a hang is, a történet is. Elődugta fejét a közeli szekér mélyéről. Képének szivárványszínben pompázó részeit csak gondatlanul takarta az egyhetes borosta.

- Halihó! Jaj de jó, hogy újra látlak, Olga! - szólt a rekedtes hangú üdvözlés.

- Ubul, te gazember! Már megint csaláson kaptak? Nem kellene valami újabb varázslást kipróbálnod? - érdeklődött Olga.

- Halihó! - köszönt vissza a kis Vendel az imént hallott üdvözlőszóval.

- Azt hiszed, olyan könnyű az időjárásvarázslatot hitelesen előadni? Ha véletlenül eltalálom, hogy az aszály után mikor fog esni, és kellő időben ellejtek egy esőcsináló táncot, akkor a két hét múlva bekövetkező árvízért már rögtön engem okolnak. Micsoda gondolkodás és micsoda öklök! Az Isten nyuvasztaná meg a tökkelütött parasztokat! - ömlött a panaszáramlat a szegény, a verés nyomait nyíltan viselő vándorvarázslóból.

- Talán nem kellene visszamenned oda, ahol egyszer már szélhámoskodtál! - mosolygott Olga.

- Csak néhány napja történt, hogy elverték, de ettől úgy elszontyolodtam, hogy beálltam bohócnak.

- Pedig te voltál a mesterem, aki a varázslás tudományára megtanítottál. Tőled kaptam a Boszorkányok Kézikönyvét is.

- Azt hiszem éppen itt az ideje, hogy eláruljam neked az igazságot. Az nem a Boszorkányok Kézikönyve volt, hanem a Bűvészet Kézikönyve. Meghatott, hogy javasasszony akarsz lenni. Helyeseltem is, de csak a bűvészkönyvvel tudtalak segíteni akkor, és ezért egy új borítót készíttettem rá, arra íratam a címet, amiről úgy gondoltam, hogy neked jobban tetszik majd.

- Becsaptál?!

- Mert jót akartam neked. Egyébként ki ez a kisfiú, ki az apja?

- Azt hiszem, ez elég rejtélyes dolog. Nem is tudok rá azonnal válaszolni.

Még szerencse, hogy a kis Vendel nem sokat értett az iménti beszélgetésből. Ő csak a férfi földig érő köntösét figyelte csillogó szemmel, különösen a rávarrt holdat és ezüstösen csillogó csillagok érdekelték.

- Még nem készült el az új bohócruhám, de a légtornászlanysok már varrják - magyarázkodott Ubul, amint észrevette a kis Vendel ámuló tekintetét.

Az aprócska Cirkusz eljutott a világ megannyi tájára, hirdelve az emberi teljesítőképesség felső határait. A kis társaság állományába sok tehetséges ember gyűlt össze. Ismerőseinken kívül a csapathoz tartozott még a vak állatidomár, a félkarú erőművész, valamint a törpe termetű légtornásznők.

Előadásuk rendszerint nagy sikert aratott, és amerre elvitt útjuk, a nézők még hónapok múlva is emlegették egy-egy műsorszámukat, ami nem is tűnik csodának, azok előtt, akik ismerik az előadások menetét. Viszont, hogy mások előtt egyértelművé váljon a miértük mibenléte, elmeséljük hogyan is zajlott le utolsó előadásuk:

Már a szereplők bekonferálása sem volt mindennapi, ahogy az ősz hajú igazgató kiállt a jelképes függöny elé és bement az első számot. Pontosabban mondta volna, ha nem felejtene el, miként minden egyes alkalommal. Így előbb kissé szégyenlősen, ám hangos szóval méltatlankodott.

- Gyerekek, ne csináljátok ezt velem! Itt a közönség és én megint elfelejtettem, ma mivel kezdjük szenzációs műsorunkat! Megsúgná végre valaki, csak úgy diszkréten, hogy rajtam kívül senki észre ne vegye, hogy ki következik?

- A törpe légtornászok! - ordította a Cirkusz teljes állománya és a közönség azon tagjai, akiknek korábban megadott, hogy élvezhették a cirkuszművészet csúcsát jelentő műsort.

Az igazgató - eléggé el nem ítéhető módon, és nem kis mértékben a felette elhaladó zord időnek köszönhetően - már nem hallott olyan jól, mint amilyen fergeteges jó a memóriája.

- Gyerekek, tényleg nem értem! Lehetne egy árnyalattal hangosabban? - mint izzó láva a kitörő vulkán nyomában, úgy vált egyre láthatóbbá a Cirkusz derék főnökének gúnyos kacajra ingerlő tehetetlensége.

- A törpe légtornászok! - kiabálta a tömeg a színes cirkuszi sátor alatt, miközben némelyek mosolygó szeméből a nem is titkolt nevetés őszinte könnyeket csalt elő. Az igazgató pedig levonta az egyetlen helyes következtetést:

- Hiába, itt sem tudnak ellenállni a színvonalas humornak! - majd elégedetten tovább folytatta sikeres szereplését.

- Tisztelt Nagyérdemű! Van szerencsém az első számot bejelenteni. Következnek a... - itt megakadt a beszédben, majd jól láthatóan gondolkodóba esett.

- A törpe légtornászok! - fokozódott most már a végletekig az ordítás.

- Figyeld anya! Már megint elfelejtette, hogy mi következik! - ugrott fel egy fiúcska, no nem az utolsó padból, hanem az első sorból.

- Hallgass, te buta! Semmit sem értesz a művészethez! Csak megjártssza, hogy feledékeny. Én már van vagy öt éve, hogy láttam ezt a műsort, mégis emlékszem a nyitószámra, ő meg hetente fellép vele. Szerinted tényleg lehetséges, hogy elfelejtette? Úgy, ahogy én szoktam elfelejteni, hogy mennyit és mikor kértem kölcsönt a szomszédától - torkolta le gyermekét egy szőke hajú, festett arcú szépség.

Mi a magunk részéről nem kívánunk állást foglalni a fenti kérdésben, hiszen, „Ne szólj szám, nem fáj fejem!” Azután, meg sohasem lehet tudni, hogy melyik olvasó mondja majd vissza véleményünket a derék és érdemes cirkuszi művészek. De húzódjunk óvatosan félre magunkba zárt véleményünkkel együtt, és bölcsen engedjünk szabad utat történetünk terebélyesedő áradatának.

Apró léptekkel belibbent a négy, már megjelenésében is szédítő légtornász. A közönségből sokan a sátor tetejét fürkészték a bejelentés után, míg mások reménytelenül bámulták a porondot - úgy szemmagasságban. Csak néhányan vették azonnal észre a szépen mosolygó művésznőket, amikor egy ugrószám elvégzésének érdekében hárman egymás nyakába álltak. Ekkor kiállt fel egy szemfülesebb néző:

- Erre nem számítottam! A földre kell nézni, ott vannak!

Innen viszont már egyenes volt az út a megérdemelt sikerhez, mert ezek után valóban nem mindennapi ugrások, forgások és kunsztok következtek.

- Csak az a kár, hogy nem osztanak ki ehhez a számhoz egy erős nagyítású távcsövet is! - morgolódott a közönségből egy vaksi ember, amire többen egyetértően bólogattak.

A négy tündéri légtornász nő megérdemelten kapta a nagy tapsot műsorszámuk végén. A pompásan szórakozó nézők közül vajmi kevesen gondolták, hogy ezt a meglepő számot színvonalban még felül lehet múlni. Ennek a nyilvánvaló tévedésnek viszont egy oka van, hogy kevesen látták az előadást korábban. Ezután a második műsorszám következett, nevezetesen a félkarú erőművész - persze csak abban az esetben, ha az igazgató állandó számát, a konferálást nem vesszük figyelembe.

Szeretnénk mindenkit meggyőzni arról, hogy valóban igen figyelemre méltó jelenség erőművésznők. Nem csak az ebben a szakmában szokatlanul ható fél karja miatt, hanem mert alig ötven kilós termete is ritkaságszámba megy e nemes műfaj avatott képviselői között. Igaz, ami igaz, első ránézésre a művész úr nem tűnik erős embernek. Viszont, amikor másodszor is ránéznék, akkor sem sokat változik a véleményünk róla. Az elszakításra váró láncot a négy picurka légtornász nő hozta be, akik a jeles férfiú meztelen, alig szőrös mellkasa köré tekerték azt. Harmadszorra is rátekintve a Cirkusz erőművészére, érdekes dolgot vehetünk észre - így járt a jegyet váltók táborának minden tagja, kivéve a helyi kovácsot, aki halaszthatatlan folyó ügyének intézése miatt éppen a közeli parkban lévő bokrokat kereste fel.

Ekkor hirtelen megfeszült az „Érdemes művész” címmel kitüntetett artista mind az ötven kilója, és a lánc egy pillanat alatt négy helyen szakadt el.

- Csalás! Ez nem nagy kunszt, ezt én is meg tudnám csinálni! - kiabálták be a közönség soraiból olyanok, akikben az a szent meggyőződés alakult ki megalapozatlanul, hogy a frissen előadott mutatvány semmivel sem múlja felül a kovács bokrok között előadott magánszámát.

- Aki ezt az egyszerűnek látszó produkciót meg tudja ismételni, annak négy arany üti a markát! - ajánlotta fel a belépőkből származó aznapi bevétel jelentős részét az igazgató, arcán olyan mosollyal, amellyel csak a szebb jövőt előre látók rendelkeznek.

Persze, a nézőtér felől érkező negatív kisugárzások egyáltalán nem zavarták a jeles, önbizalommal teli erőművészt, aki ép kezével oly könnyedén hajtogatta vissza a szétnyílt lánc szemeit, hogy a közönség fele rögtön élni kívánt az előbb felkínált lehetőséggel. Ez érhető is azoknál, akiknek mély meggyőződésévé vált, hogy a lánc csakis valami puhafémből készülhetett. Talán csak az előbb megszólaló fiúcska gondolta, hogy ez nem is olyan biztos, de ő nem szól semmit, hiszen aznapra már megkapta a szokásos nevelő célzatú megjegyzést szigorú édesanyjától.

- Aki nem tudja teljesíteni ezt az önként vállalt feladatot, az viszont köteles egy aranyat fizetni a Cirkuszi Árvák Felnevelésért Alapítvány javára, amelynek számláját csekélységem kezeli, a Cirkusz dolgozóinak legnagyobb meglepetésére. Igaz, mostanában igen nehéz feladat ilyen árvákat találni, ámbar ostoba ember az, aki emiatt szomorkodik! - fejezi be ajánlatát az igazgató.

Érdekes módon alig akad a nézők között olyan előrelátó ember, aki erre elbizonytalanodott volna, és felülbírált volna könnyelműen kialakított véleményét. A végeredmény viszont fenn hirdette az emberi tanulóképesség határtalanságát. Hisz alig jött össze ebből a számból tíz aragnál nagyobb bevétel, mert mindenki belátta, hogy jobban is el lehet egy aranyat költeni, mint botor módon a fogadásban nyertesnek adni. A láncszakításból és a belépőkből származó jövedelem, most is mint általában azonos nagyságrendet képviselt. Pedig mennyi értékes előadói remekmű következett még ezek után. Említhetnénk például a bohóc számát is, amely megérdemelten aratott sikert. Olyan nevelésesen tudta utánozni egy csaló esővarázsló komikus mozdulatait, hogy azt meg sem próbáljuk leírni. Igaz, mutatványától most is eleredt

az eső a cirkuszi sátor alatt, de senki nem az esővarázslóra gyanakodott, mert felvilágosult ember nem hisz az ilyesmben. Talán ezért állított fel a Tudományos Akadémia egy bizottságot, hogy állapítsa meg a különös jelenség okát. Sajnos a bizottság nem egy, addig kiegyensúlyozottnak tekinthető tagja, a lefolytatott eljárás után hinni kezd a varázslás hatalmában, és ezután lelkes tagja lesz e létező emberi tevékenység elismerését követelő kicsiny, de lelkes csoportnak.

Bár alig hihető, de ez a korábban is színvonalas műsor Olga csatlakozásával tovább javult. Az új bűvész mindent el tudott tüntetni. Például a nézők közül segítségnek felkért személyek mosolyát, mert a legtöbbjüknek ugyanis lefagyott a mosoly az arcáról, amikor a művésznő figyelmeztetette őket, hogy eltűnt a karórájuk vagy a pénztárcájuk. A bűvésznő összes tudománya ezzel azonban még nem merült ki, hiszen a semmiből bármit elő tud varázsolni: kisebb állatot, terület-terülj asztalkámat, de mindenekelőtt mosolyt a közreműködők arcán, amikor visszaadja az észrevétlen kölcsön vett karórát, pénztárcát, esetleg derékszíjat. A kis Vendel, mivel nem volt önálló száma, csak segítőként működött közre édesanyja és a többi művész attrakciójában. Néha a bohóc tréfáiban is helyet kapott, mint célpont, akit üthetett, elgáncsolhatott, vagy leönthetett vízzel.

Igazságtalanok lennénk a vak állatidomárral szemben, ha kihagynánk felsorolásunkból az ő nem mindennapi produkcióját. Rajta kívül ki is merne kezében egy szál ostorral bemenni a tigrisek közé a ketrecbe, csak jól működő fülében bízva, meg abban, hogy a morgásukból képes észrevenni a fenevadak helyzetét és támadási szándékát? Meggyőződésünk, hogy rajta kívül senki sem, és ezt nagyon bölcsen tennék, pontosabban nem tennék a kellő élni vágyással megáldott egyének. Gondoljuk csak végig! Ez szükséges ahhoz, hogy pontosan ítéljük meg állatidomárunk tehetségét. Micsoda istenáldotta tehetséggel kell rendelkeznie annak, aki ilyen kihívás mellett, hosszú munkáságának során mindössze egyszer tévedett?! Igaz viszont, hogy ennek a tévedésnek örökké viselte a nyomát. Történt ugyanis, hogy egyik fellépése során, folyton morgó felesége túl közel lépett a ketrechez és véletlenül a tigris helyett, az ő homlokán csattant az idomár ostora. Egyébként az asszony a későbbiek során soha nem hitte el férjének, hogy mindez csak tévedés volt. Így az idomárné attól a naptól kezdve a leghalhatatlannak méretű és színű ruhákat válogatta össze vak férje számára. Ezek után a cirkuszigazgató egyre komolyabban gondolt arra, hogy a harsogó színekben pompázó állatidomárra érdemes lenne számítani egy bohócszám erejéig.

A kis cirkusz a világ jelentős részét bejárta abból a célból, hogy művészetével magas szinten járuljon hozzá a kultúra széleskörű terjesztéséhez. A vidám kompánia nemes küldetésnek teljesítése során eljutott Panamába is, ahol szintén nagy sikerrel adta elő műsorát.

Az egzotikus országban viszont, valami olyasmi is történt, ami jelentősen hozzájárult hősünk sorsának alakulásához. A nézőközönség soraiban ülő vudu főpapot a kis Vendel régen látott öccsére emlékeztette. Mivel a főpap úgy vélte, hogy a nagyfokú hasonlóság nem lehet a véletlen játéka, úgy döntött, hogy magához veszi az akkor nyolcéves kisfiút. Furcsa egy szerzet volt a fekete bőrű pap, aki a tisztánlátás és tisztánhallás ritka képességeivel rendelkezett. Tisztán látott távoli eseményeket térben és időben egyaránt. Tisztán hallott bármilyen messzeségben kiejtett szót, gondolatot. Rendkívüli képességeinek csak két korlátja volt. Évek óta nem hallotta azt, hogy valaki őszintén mondja neki, hogy szeretlek, és nem látta meg soha, mikor lép félre kicsapongó felesége.

Említést érdemel Hujhuj Mégolytéboly nevű főpap és varázsló meglepő külseje. Magas, kövér, zsírtól fényes arcú, javakorabeli férfi volt. Arcába lógó, csomókba font hajában kétoldalt egy-egy zsugorított emberi koponya függött. Barna szemei kancsalul néztek a világra, mivel egyik szemét mindig forróvérű feleségén tartotta.

Derék varázslónk ezzel a külsővel kereste fel Olgát, hogy elbeszélgessen vele a kis Vendel további sorsáról.

- Csókolom a kezét, művésznő! Mindenekelőtt engedje meg, hogy bemutatkozzam! Hujhuj Mégolytéboly vagyok!

- És ez gyakran rátör önre? - érdeklődött kíváncsian és némi részvétellel a jószívű asszony.

- Nem vészes, de ennél sokkal fontosabb ügyben kerestem fel. Egészen pontosan a kis Vendel miatt jöttem. Kiolvastam a gondolatiból, hogy nyolc burgonyakapálást ért meg, és ehhez képest derék kisfiú lett belőle - kezdte dicsérettel mondókáját a főpap.

- Én is így gondolom! Köszönöm a bókot. Egy anyának mindig jól esik, ha a gyermekéről jót mondanak - érzékenyült el a derék nő.

- Éppen az ön anyasága a tárgya beszélgetésünknek. Egyszerűbben szólva, erről szeretnék eszmét cserélni önnel.

- Azt meg minek? Az én eszméim kétségtelenül megfelelnek a magam számára. Egyébként meg mire mennénk egymás eszméivel? - értetlenkedett a még semmi rosszat nem sejtő Olga.

- Nos, ezt akkor inkább hagyjuk! Inkább térjünk rá a lényegre! Mindent tudok. Ez a gyermek nem az ön fia, annak idején csak a köd miatt tévedt a maga portájára a csöppséget cipelő gólya.

- Mért mondja ezt, hiszen én mindig saját gyermekemként szerettem Vendelt! - védekezett Olga, aki a meglepődéstől alig jutott szóhoz.

- Tudom, hogy szereti a gyermeket, és a Szent Rongybaba ezt a mentségére is fogja írni a végső elszámolásnál, de én előbbi kijelentését sajnos semmiképpen sem vehetem figyelembe! Ez a remek gyermek mégis csak hús a húsból, vér a vérekből!

- Még szerencse, hogy nem koponya a hajából - indította meg elkeseredett, reménytelennek tűnő ellentámadását Olga a szeretett gyermek megtartásáért.

- Ezek az ellenségeim voltak, sorsukat megérdemelték. Vendel nálam jó nevelést fog kapni. Mivel nincs saját utódom, megtanítom őt minden varázslatomra. Ha az összes tudományomat átadtam neki, akkor mehet a saját dolgára, én nem fogok az útjába állni!

- És mi van akkor, ha ékes rábeszélő képessége ellenére sem adom oda a legféltettebb kincsem egy nem túl bizalomgerjesztő külsővel megvert úrnak? - kérdezte a szegény asszony.

- Ezen még nem gondolkoztam, de igen valószínűtlennek látszik, hogy ezen együgyűségből eredő elhatározása a legkisebb mértékben is befolyásolni tudná a megállíthatatlanul közelegő jövőt. Ha ön botor mód ellenkezne, abban az esetben egy kis nyomás gyakorlása mellett vinném el Vendelt!

- Elszántasága félelmetes, megpróbál lyukat beszélni a hasamba, de nem olyan embernek nézem, aki erővel kívánja megoldani a helyzetet, megpróbálván elrabolni drága gyermekem. Így hát ő itt marad velem!

- Tényleg nem érdekli magát a gyermek neveltetésének minősége? Ennyi aggyal, amivel rendelkezik, még az is csoda, hogy szegényt köszönni meg tudta tanítani! A fiú mindenképpen velem jön!

- Akkor az erőszak marad az egyetlen eszköze, azt pedig nem ajánlom magának!

- Ha figyelt volna szavaimra, akkor tudná, hogy sohasem vetemednék erőszakra! Az mindig szegény öcsémre volt jellemző. Különbösen az erőszakot nem én, hanem a gyermeklopást üldöző rendőrök fogják alkalmazni önnel szemben, attól a nemes céltől vezérelve, hogy életének egy jelentős szakaszát vendégségükben töltsék! Ez a várhatóan nem lesz elhanyagolható idő az ön életében, és ezalatt a kis Vendel úgyis az ön társaságát nélkülözve fog nevelkedni, és én, mivel akkor is szívemen viselném ennek az ártatlan léleknek a sorsát, könnyedén elérném, hogy gyámságom alá helyezték.

- Ó, hát így állunk? Legalább egy kis időt adjon nekem, hiszen oly nehéz az elválás! - kérte Olga rémülten, hiszen egyre inkább érezte, hogy olyan emberrel akadt össze, aki könnyűszerrel le tudja őt győzni, és ezen a szörnyűnek látszó jövőn még varázstudományával sem tud változtatni.

- Jól van, nem bánom! Üljön még néhány percig, hogy erőt gyűjtsön, majd induljon a fiúért! Annyit viszont még segítek maguknak, hogy egy kis varázslattal elérjem, hogy könnyedén fogják majd fel az elkerülhetetlen elválást. Egyébként biztos lehet benne, hogy megadom Vendelnek az otthon melegét. Értékes ismeretekkel szép és tartalmas életre készítem fel őt. Ígérem, valóban jó sora lesz nálam! - fejezte be mondanivalóját Hujhuj Mégolytéboly.

Alighogy a bánatos Olga elindult megkeresni Vendelt, a fekete képű vudu főpap és még főbb varázsló egy sajátos varázslásba kezdett. Tette mindezt annak érdekében, hogy sem a fiút sem az anyját ne viselje meg a végesen közelebb elválás.

- Kisfiam, mit szólnál egy kis váláshoz? - érdeklődött Olga mosolyogva a hosszas keresés után megjelent Vendeltől.

- Kiválunk a cirkusból? - kérdezte csillogó szemmel a gyermek.

- Én nem, csak te. Beállsz egy illetohöz varázsló- és papinasnak.

- Juj de jó! Én is varázsló leszek vagy pap! Mindig ez volt szívem legtitkosabb vágya! - lelkesedett a kis Vendel.

- Édes, nagy jövőjű kis lurkóm, ha jól tanulsz, mindkettő lehetsz!

- Ez remek, majd együtt tanulok veled, jó?

- Azt hiszem, nem értettél meg - nevetett az egyre inkább kiteljesülő vudu varázslat hatása alatt álló anya, aki az elválás gondolatától, a lelke legmélyén elrejtve, ám mégis valami elfojthatatlan bánatszerű bizsergést érzett.

- Hahaha! Tényleg el kell válnunk? Milyen szép az élet? Lehet-e ennél felemelőbb érzés? Hahaha. - lelkesedett boldogságtól átszellemült arccal a kisfiú, akin szintén erőt vett a jóindulatú és boldogságot nyújtó varázslat.

- Én nem tehetek erről! Ihaj-csuhaj sose halunk meg! Megzsaroltak, hogy börtönbe küldenek, ha nem adlak oda, édes gyermekem.

- Aha így áll a helyzet, akkor tényleg örömmel kell elválnunk, édes szeretett anyám! Hejderutyutyu!

- A boldogságtól ordítani tudnék, hisz máris menned kell, legnagyobb kincsem! Bruhahaha! - törölgette könnyeit az anya.

- Jókedvemet meg kell osztanom a cirkusz tagjaival is - jutott eszébe Vendelnek fene nagy kedvében a sok jó barát.

- Hahaha. Ez oltárian felesleges! Ők ugyanis nem állnak új barátod varázsának hatása alatt. Ők nem látnák át azt, amit mi ketten, hogy ma milyen szép kék az ég az esőfelhők felett! Mindjárt megpukkadok a nevetéstől! Hahaha...

- Amint tudok, hazajövök hozzád anyám, hogy ilyen jót kacaghassunk megint! - ígérte a nevetéstől rázkódó Vendel, miközben összeszedette szegényes holmiját.

- Juhéj! Csak azt a csillogó szemű vudu varázslót vinné el a paradicsomba az a mosolygós szép fene! - csikart ki magából végre, egy kevés elégedetlenséget az elvarázsolt nő, miközben egy hosszú csókot lehelt igen szeretett gyermeke értelmes homlokára.

III.

Még oly téboly!

Senki sem gondolhatja komolyan, hogy a Hujhuj Mégolytéboly társaságában eltöltött évek teljesen haszontalanul és nyom nélkül múltak el. A kis Boszorkánymester Vendel neveltetése során kiismerte a vudu vallás rejtelseit és varázslatait. Az Olgától való elválást követő években számtalan felejthetetlen élménnyel lett gazdagabb, és ezek hozzájárultak színes egyéniségének kialakulásához. Itt sajátította el a rum szeretetét és mértékletes fogyasztásának művészetét is. Nem csoda, hogy Vendel kedvet kapott nevelőapja kedvenc időtöltéséhez, aki a harmadik liter megivása után kacagtatóan tudta szórakoztatni hallgatóit. Olykor, ha a szigorú nevelőapa elég mennyiséget fogyasztott az általa isteninek tartott nedűből, kiállt a falu szélén lévő templomnak is tekinthető kis tér közepére, ahol rövid időn belül köré tömörültek feltétlen hívei. Ilyenkor az emberek szeme csillogott a kíváncsiságtól, és a sok-sok arcon látszott, hogy feltétlenül bíznak vezetőjükben és abban, hogy valami nagyszerű dolog fog következni. Lásson csodát, aki eddig még nem tapasztalta annak létezését.

- Amíg előadom nektek kedves nótámat addig, igyatok annyit, amennyi csak belétek fér, úgyis rövid az élet! - javasolta az ünnepelet.

Mindenki tapsolt, éljenzett körülötte, amikor a varázsló előbb lassan, majd egyre gyorsuló mozdulatokba kezdett. Könyökben enyhén behajlított karjait mellső-középtartásba tárta szét. Mintha egy dülöngélve repdeső, nagy madár kinyújtott szárnyait próbálta volna formázni. Amikor már kellő sebességet ért el, lábait is emelgetni kezdte, majd legvégül hangos éneklésbe kezdett.

Mielőtt ismertetnék a világirodalom méltatlanul elfelejtett remekét, ki kell térnünk a folyton vissza-visszatérő általános vitára, amelynek egyetlen tárgya, hogy az utánczó nagy madár emelgeti-e lábát repülés közben, vagy csak a fővarázsló táncos lépteit vélhetjük felfedezni ebben? Nos, e téma körül igen erősen megoszlanak a vélemények. Részünkről hitelt adunk azon álláspontnak, amely szerint nem szükséges minden kákán csomót keresni. Ha a falu vezető személyisége úgy gondolta, hogy a madarak emelgetik lábukat repülés közben, akkor ezt senki ne merje vitatni! E kijelentésünket, nem kis mértékben, a célszerűség mondatja, mert úgy gondoljuk, hogy sehova nem vezetne, ha minden embernek szabad, önálló véleménye lehetne. Hú! Önálló gondolat? - még a pusztá gondolat is bűn, mondaná erre egy komoly elhivatottsággal rendelkező diktátor. Főpapunk, nem tartozott ebbe a csoportba. Ő még soha senkit sem ítelt száműzésre az első ellentmondásra, de akik másodszor is bírálni merték, akár egyetlen mozdulatát is... Nos, azok később nemigen tudták szomszédjuknak elmesélni meggondolatlan tettük következményeit, viszont cserébe lehetőséget kaptak a nagyvilág távoli részeinek megismerésére.

Elérkezett a legfőbb ideje annak, hogy közkinccsé tegyük Hujhuj Mégolytéboly remekbe szabott dalát:

Huj, huj, huss, huss, csúnya nagy madár!
Jobb lesz, ha messze szállsz,
ha jön a téboly!
Hé, boy!
Most jön a mégoly fura nagy téboly,
szétrombol minden álmot!
Barátom!

Rád ront a mégoly,
nagy fura téboly, téboly!
Pléh boy, jön a mégoly fura téboly!

Amikor a főpap már vagy huszadszor kántálta el szövegét, talán az addig elfogyasztott rum teszi, talán a magával ragadó egyénisége, de mindenki vele énekelte a dalát.

Úgy véljük, hogy ezzel fel is lebbentettük a fátylat az irdatlan nagy titokról, hogyan is lehet a jeles varázslónknak ilyen kifejező neve, mint amit a falubeliek szeretete ragasztott rá. Számkra kissé furcsának tűnhet az akár ezerszer is elismételt dalocska, azonban megnyugtathatunk mindenkit, hogy az ottaniak számára is annak tűnt. Ugyan ki érti, hogy miért, de minden alkalommal elment a falu apraja-nagyja meghallgatni a műsornak is beillő produkciót? A válasz megadásához nem szükséges nyomozóiroda közreműködését kérnünk. Egyértelmű, hogy az alkalom, amikor mindenkinek egyaránt lehetősége van arra, hogy szeretett főpapjukkal mulasson egyet, az nagyon kívánatos, vonzó tud lenni. Ráadásul mindezt igen költségkímélő módon - teljesen ingyen. Sajnos, az ilyen szertartásos mulatással végződő napok is véget érnek egyszer, hogy átadják helyüket a szürke mindennapok szapora hangyaként ránk törő sokaságának.

Téved azonban, aki azt gondolja, hogy Hujhuj Mégolytéboly csak egyféle módon hagyott mély nyomot a falu életében. Fontos napi feladata volt a lakosok időjárás igényét összegyűjteni, és gondoskodni arról, hogy a közös akarat valósággá váljon. Az ember azt gondolná, hogy az igények összegyűjtése a nehezebb rész, pedig avval még sohasem volt gond a fővarázsló tevékenysége során. Inkább az annak érvényesülését elősegítő munka jelentett az áldozatkész főpapnak komoly, férfierőt próbáló megterhelést. Nem annyira a fiatalok helyes szexuális viselkedési normáinak kialakítása érdekében, mint inkább az igazság kedvéért ismertetjük időjárás befolyásolási módszerét. Az ügy érdekében esténként a falu érdemes vezetőjének hálózobájában 10 órára megjelent a falu két legszebb lánya. Magukra öltötték a Hujhuj Mégolytéboly által tervezett szertartási öltözékeket, mindegyik a saját szerepének megfelelőt. Elbeszélésünk ezen szakaszánál, akik már tapasztalták az imént öltözéknek nevezett remekek látványát, igazságuk biztos tudatában bátran vághatnak a szemünkbe: „Azért az mégis erős túlzás, hogy a halászhálóból készült, térdig érő semmiket valaki ruhának merje nevezni!”

Hát, igaz, ami igaz, nemigen lehet védekezni az ilyen állítással szemben! Csupán annyit tudunk a varázsló mentségére felhozni, hogy a hálóknak ujjuk volt. Ez ugyebár utalhat ruhára, ám annyi azonban mégis bizonyos, hogy a halászhálókat nem szokták kékre vagy fehérre festeni. Ez a tény, teljes joggal el is bizonytalaníthatja azokat, akik ragaszkodnak fent ismertetett ellenzéki véleményükhöz. Persze a háló- illetve ruha-pártiak között kialakuló vita nem von le semmit annak a jelentőségéből, hogy a derék fővarázsló a lányok szemérmességét szem előtt tartva, átöltözésük idejére, kivonult a szobából. Az így keletkezett rövid szabadidejét a környéken kissé szokatlan módon töltötte el. Alaposan megmosdott, még volt ellenségei zsugorított koponyáit is kiszedte hajából, mivel néhány perc múlva nem olyan látvány következik, amelyet nem illene üveges tekintetük elé tárni. Ezzel természetesen még nem fejeződött be a nagy varázslatra való felkészülés. Derék főpapunk és még főbb varázslónk végül egy vödör illatosító szert öntött magára, ekképpen felkészülve a nagy varázslásra. Ezen idő alatt a lányok átöltöztek, és a visszatért fővarázsló nem kis meglepedésére elkezdtek erotikus töltést sem mellőző táncukat. Hujhuj Mégolytéboly egy ideig gyönyörködött a lányok műsorában, majd, amikor kellő izgalmi állapotba jött, hanyatt dőlt ágyán, és csukott szemmel rövid meditációba kezdett. Elméje végig kutatta a falu lakosainak agyát, hogy milyen időjárást kívánnak a következő napra. Rövid idő alatt elvégezte a felmérést az összesítéssel

együtt. Amennyiben a napos idő mellett döntött a falu, akkor a kék ruhás lánnyal töltötte az éjszakát. Ha a többség az esőt választotta, akkor a fehér ruhás lánnyal hált. Gondoljunk csak bele! Milyen nagy áldozatot vállalt a derék fővarázslónk! Lemondott teljesen a döntés jogáról, és ezzel megközelítette az emberi áldozatvállalás legvégső határát! De ezzel még nem ismergettük szegény ember összes megpróbáltatását. Olykor előfordult, hogy a falu ilyen tárgyú igénye megoszlott az eső és a napsütés között. Ám ez a helyzet sem jelentett megoldhatatlan feladatot Mégolytéboly részére. Ilyenkor ugyanis mindkét lány vele maradt arra az éjszakára, és a főpap így is teljesítette kötelességét. Mint ahogy egy utazás végcélját nem csak irányra, hanem az út hossza is meghatározza, éppúgy az esős időjárásnál is lényeges a lehullott csapadék mennyisége. Ennek következtében változó volt az is, hogy a fővarázslónak az éjszaka során hányszor kellett férfiúi erejét latba vetnie ahhoz, hogy másnapra, az igényelt időjárási viszonyok alakuljanak ki. Lelki füleinkkel halljuk sok irigykedő ifjú sóhaját:

- Ilyen áldozatot én is szívesen magamra vállalnék halódó mezőgazdaságunk felvirágoztatása érdekében!

Nem vitatkozunk velük. Még jelen sorokat papírra vető, méltatlan személyünk is bizton érzi, számítógéppel megosztott magányában egyedül hagyva egy néptelen szobában, hogy elég tükörbe néznünk ahhoz, hogy mi is lássunk hasonlóan vélekedő férfiút. Habár ő bizonyosan kijelentené - ha engednénk szóhoz jutni -, hogy az ilyen áldozatvállalásnak feltétele is lenne részéről. Nevezetesen az, hogy az egyik lány vörös legyen. No nem a naptól leégett bőrére, hanem sokkal inkább fejének ékére, válláig érő hajkoronájára gondolunk.

Nem maradt fenn hiteles leírás arról, hogy milyen gyakran cserélődtek a varázsláshoz szükséges lányok. Bízunk ezt a kérdést a derék fővarázsló faluszerte közismert bölcsességére.

Vajon történhet-e, egy ilyen kidolgozott módszer alkalmazása mellett, valamilyen előre ki nem számítható baleset? Nos, történhet, ahogy történt is! A közös akarat, ami nem egy alkalommal élezte ki a hívők között a különben igen békésnek tekinthető viszonyt az volt a dolgok rákfenéje! Ezen nem lepődhet meg az, aki ismeri az emberi természetet, hiszen az elvárások az időjárás területén is igen változóak. Állításunk igazolására két példát hozunk fel. Mindkettő alkalmas annak bemutatására, hogyan telt a kis Vendel gyermekkor.

Történt egyszer, hogy miután Hujhuj Mégolytéboly végigdőlt ágyán az időjárás igények összegyűjtése céljából, hirtelen felpattant ágyáról.

- Ezt nem, nem hiszem el! Mindig is bíztam az emberi butaságban! Ennek ellenére, mégsem gondoltam volna, hogy valaha találkozni fogok ilyen sűrített formájával! A népek nyár derekan akarnak olyan hideget, ami ezen a vidéken, még télen sincs. Hogy fagyjanak be a vizek? Na jó, ha ezt akarjátok, hát megkapjátok! Lányok, menjetek haza! Holnapra nagyon zord időt csinálunk. Jól teszitek, ha a családokat azonnal felkeltitek, és leszeditek az érett gyümölcsöket a fáról a közelgő fagy előtt! - tanácsolta elkeseredetten a fővarázsló.

A másnapi időjárás következményének ismertetése előtt szükséges az előzményekről is szólnunk.

A nagy hideget megelőző napon az iskola egyetlen tanítója, ahogy azt mindig is tenni szokta, az osztályfőnöki órákon kérdéseket tett fel a tanítványainak. De soha egyetlen kérdésének sem lett olyan beláthatatlan következménye, mint ennek:

- Mondd, reményteljes gyermeke szeretett főpapunknak és még főbb varázslónknak! Hogy tetszik neked az élet itt, szülőföldedtől távol?

- Mit mondjak erre? Már alig emlékszem azokra a téli napokra, amikor kis házunk körül befagyott a mocsár, amin kedvemre csúszkálhattam.

- Csak nem az akarod mondani, hogy már egész kiskorodban akkora varázsló voltál, hogy a vízen tudtál járni, sőt csúszkálni rajta? - kérdezte döbbenet a tanító.

- Nem olyan nagy dolog az télvíz idején. Olyankor a srácok mind kijártak a mocsár szélére csúszkálni - válaszolt múltba révedt tekintettel Hujhuj Mégolytéboly kis pártfogoltja.

- Mi miért nem tudunk csúszkálni a vízen? - érdeklődött egy pösze lány a második sorból.

- Mert itt szinte mindig nyár van, és nem ismerjük a valódi telet, és így elő sem nem fordulhat olyan hideg, amikor a víz jéggé válik - magyarázott Vendel.

- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy nálunk is lehetne jég, ha a falu lakosai úgy kívánnák? - tette fel második, messzire mutató kérdését a továbbiakban már nem sokáig tanító jeles férfiú.

- Persze, csak mindannyiunknak kívánnia kell - tanácsolta Vendel.

- Gyerekek, az még kevés, ha csak mi kérünk csúszkálásra való időt. Még meg kell nyernetek a szüleitek segítségét is. Meséljétek el nekik, milyen fontos lenne, ha kiderülne, hogy vajon ezen a vidéken is megfagy-e a víz? Ha igen, akkor ez komoly lépés lenne a körülöttünk lévő világ törvényeinek tudományos megismerésére - készítette elő tanácsával a közelgő katasztrófát a tanító úr.

Iskola után a gyerekek izzó vággyal a szívükben tértek haza, valamennyi korcsolyázni akart. Melyik szülő is tudna ellenállni akkor, ha gyermeke csak egy apróságot kér azért cserébe, hogy holnapról kezdve sokkal szófogadóbb legyen?

„A kérés, hogy holnapra olyan hideg legyen, hogy befagyjanak a vizek oly ártatlan. Persze, hogy ártatlan a dolog, mert senki sem olyan botor, hogy ugyanazt a marhaságot kérje, mint én. Így mit sem számít, ha én és együgyű gyermekem fagyot kívánunk holnapra” - vélekedett hasonlóképpen rengeteg szülő.

Reggel, amikor kiderült, hogy bizony más is volt olyan botor, hogy azt képzelje, a többi ember bölcsessége megóvja őt saját kívánságának következményétől, nagy volt a meglepetés. Mivel mindenki hideg időt kért, senkit sem lehetett okolni azért, hogy elfagyott a termés, és a továbbiakban egy egész évig szinte mindenki éhezett a faluban. Kétségkívül a tudomány viszont nagyot lépett előre, kiderült hogy ezen a vidéken is képesek befagyni a vizek, és itt is szeretik a gyerekek a jégen történő csúszkálást. Talán nem meglepő, hogy mindez egy cseppet sem csökkentette a falu lakosainak szemében a fő felelős bűnét, akinek a személyét még meg kellett találniuk Erre a hálátlan szerepre a tanító mutatkozott a legalkalmasabbnak. Szegényt, a Vendelhez intézett kérdéseinek következményeként, tetemes mennyiségű verés után vagyonelkobzás terhe mellett száműzték falujából, amivel egy fergeteges karrier elindulását készítették elő. A falusi tanítóból így később az ország legismertebb büntetőbírája lett, mintegy elégtételképpen ezen megpróbáltatásaiért.

Az időjárás befolyásolásának újszerű módja máskor is okozott galibát, például néhány nappal Vendel tizenötödik születésnapja előtt. Történt, hogy a gondolatokban leadott időjárásigény megadásánál, immáron sokadszorra a szép, napos idő győzött. Az eset sajnálatos volt, mivel a növények faluszerte kókadóztak a forró nap alatt. A gazdák hangos szavak kíséretében indultak az abban a pillanatban nem igazán szeretett főpapjuk házához. Mire a létszámában egyre gyarapodó menet elérte célját, a kíváncsiság a falu apraját-nagyját a paplak elé hajtotta.

- Hujhuj! Nagy Varázsló! Ki volt az, az állat, aki megint nem a növények érdekében szavazott? Haldoklik a mező, még sincs eső! - méltatlankodott a falu legnagyobb gabona-földdel rendelkező gazdája.

- Na és? De ma tanítási szünet van és a gyerekeknek libát kell fosztani, az esőben pedig a sok toll elázna, és tönkremenne - nyilvánított ellenvéleményt a falu legnagyobb libaállományának tulajdonosa.

- Én viszont nem ezért szavaztam a jó időre! Ma van a születésnapom, és szeretném, ha emlékezetes lenne! - vallotta be tettét a kis Vendel, miután eszébe jutott, mennyi kárt okozott korábban a jégen csúszkálás szeretete.

Meglehetősen élénk szócsata alakult ki, melyben egymásnak ellentmondó vélemények hangzottak el. Volt olyan falusi, aki a másik származására tett megjegyzést, egyesek a vitapartner feleségének, vagy rosszabb esetben édesanyjának élettörténetéből idézték a legpajzánabbnak tartott jelenetet. Mindez egy rosszul sikerült karácsonyra emlékeztetett, mert utólag mindenki úgy gondolta, többet adott, mint amennyit kapott. Még a béresek hangadója is - arcán a frissen szerzett Afrika hegy- és vízrajzi térképével -, mélyen hitt abban, hogy az általa kiosztott negyvenhárom pofon ért annyit, mint amennyit az, az egy, amit véletlenül bekapott. Ebben a kérdésben nem kívánunk az igazságosztó szerepében tetszelegni, annyi azonban bizonyos, hogy a legnagyobb közép-amerikai optikai cég abban az időben - a tizenhetedik és a huszadik század fordulóján - egy egész év alatt sem készített annyi monoklit, mint amennyi a hirtelen kialakult tömegverekedés során keletkezett.

Mi viszont, megőrizve eddig is világító fáklyaként nyilvánvaló elkötelezettségünket a történelmi események komolyságának tiszteletében, nem időzünk olyan gyerekes kérdések feszegetésénél, mint hogy hogyan törli meg az orrát, vagy hogy hogyan táplálkozik az a több mint harminc ember, akinek mindkét kezét másnap gipszbe kellett tenni. Kizárólag a világ haladásának ügye iránt érzett rendíthetetlen elkötelezettségünk miatt nem teszünk említést, arról a rövid ideig virágzó szolgáltatási ágról, ami a fent említett és főleg a még nem is említett nehézségeken átsegítette a verekedés kárvallottjait.

Belátható, hogy főhősünk gyermekkorra nem nevezhető eseménytelennek, de még kevésbé nevezhető boldogtalannak. Nyitva maradt a kérdés, hogyan tudott a kis Vendel beilleszkedni a számára kezdetben idegen világba? A válasz egyértelmű. Tökéletesen. Mindenki szerette, amit ki is érdemelt kedvességével, de mindenekelőtt azzal, hogy a falu első emberének volt a pártfogoltja. Ha Hujhuj Mégolytéboly sikereit hasonlítanánk össze az apaság és a férj szerepe alakításának nehéz területein, bizonyára megállapíthatnánk - Vendel legnagyobb szerencséjére - az előbbi területen volt lényegesen eredményesebb.

A világ dicsősége is elmúlik egyszer, hát hogyne múlt volna el a teljesen férfivá érett Boszorkánymester Vendel gyermekkorának, és oktatásának ideje is. Mindazt megtanulta, amit a jóindulatú Hujhuj Mégolytébolynak sikerült átadnia értékes tudományából. No persze nem mindent, hiszen a kamaszodó Vendelnek sehogy sem sikerült elsajátítania, hogy az egyik szemét a kikapós feleségén tartsa, amiben közrejátszott, hogy nem rendelkezett feleséggel. Szintén nem volt módja gyakorolni az időjárás befolyásolásának kényes műveletét sem, hiába is fordult kérelemmel nevelőapjához.

- Apám, ideje lenne végre az időjárás befolyásolásának fontos tudományát is elsajátítanom!

- Fiam tudod, az életemet is neked adnám, de sajnos, ezt a varázslást csak egyetlen ember gyakorolhatja a földön. Viszont, ha férfiúi erőm zászlója már nem lengedez kellőképpen a nemek harcának fényes mezején, ígérem, átadom neked a feladatot, és az elvégzéséhez szükséges ismeretet is!

Oda se neki! Ezen tudás nélkül még lehet valaki jó varázsló, mert nem is ez a vudu pappal szemben támasztott leglényegesebb követelmény - morfondírozott magában Vendel.

- Fiam, eljött az idő! Én, többet már nem tudok adni. Ha lesz egyszer feleséged, akkor magadtól is megtanulod, hogy hogyan tartsd a fél szemedet rajta! Egyébként elég felkészült vagy már, hogy vallásunk papja lehess. Holnap reggel nagy nap virrad ránk, tehát korán kelünk - mondta a nevelőapa, Vendelnek, amikor úgy érezte, többé már nincs mit tanítania.

- Így lesz rendjén. Már régóta megértem mesterem minden gondolatát, csak azt nem tudom kiolvasni elméjéből, mit kezdjek bőröm kelleténél világosabb színével - közölte gondolatban apjával Vendel, ezzel jelezve, hogy kész a kommunikációt egy magasabb szintjen folytatni.

- Na látod fiam, ez lesz az utolsó feladatod! Csak azután avatlak pappá, ha ezt a búcsú feladatot sikeresen megoldod. Nem olyan nagy dolog, mint nyáron korcsolyázni, lesz rá egy egész délutánod - közölte a mester teljesen úgy mosolyogva, mint, aki bízik tanítványában és abban, hogy az kiejtett szavak nélkül is megérti őt.

A mosoly kissé meglepő módon, egy hajdan volt eseményhez kötődött. Hujhuj Mégolytéboly elméjében annak a napnak képei bukkantak fel, amikor a hirtelen támadt hideg időjárás különös hatására reggelre a környék összes vize befagyott, és a főpap szerencsétlen asszonya véletlenül egy aprócska jégdarabra lépett. Nem értjük! Mi a mosolyognivaló abban, hogy egy korosodó asszony, már nem túl vonzó lábai az ég felé mutatva kalimpálnak, míg gazdájuk ekképpen fejezi ki véleményét a történetekről?

- Mégolytéboly, te vén csaló! Ez meg miféle újabb trükk?

- Nem gondoltam volna, hogy ilyen kifinomult fondorlattal fogod közszemlére tenni új szeretődtől kapott bugyogód - vágott vissza vidáman a fővarázsló.

Igaz, Hujhuj Mégolytéboly sem érti teljesen, miért okoz neki rendre örömet a jelenet felidézése: - mégis hat a dolog, hiszen még a legszürkébb perceit is színesebbé teszi ezen élmény.

Amíg a főpap a múlt tündértaván merengett, addig Vendel, aki nem találta annyira vidámnak a hozzá is elérő képeket, sietve visszavonult, hogy megoldja, részben az övét, mert igencsak csikart a hasa, részben bőrének feketévé tételének súlyos problémáját. Hősünknek, őszintén szólva, az első feladaton sikerült hamarabb túljutnia. Igaz, ez volt a sűrűtöbb.

- Mit tehetnék, hogy a bőröm olyan színű legyen, mint amilyent egy vudu paptól elvárnak az emberek? Kenjem be magam korommal? - tette fel magának a kérdést Vendel, az udvar végén lévő kis helyiség mindent elfedő magányát élvezve.

Most nem az első gondolat volt a legjobb, hiszen a korom összefog mindent, és ezzel túlságosan hamar leleplezi alkalmazóját. Következő ötlete a sár volt. De az meg nem tűnt elég tartósnak, hiszen ha megszárad, leperreg az emberről. Már-már veszni látszott a jó megoldás lehetősége, amikor, mint a cella ajtaja egy életfogytiglanra elítélt háta mögött, úgy kattant be Vendel agyába az egyetlen lehetőség.

- Igen, a cipőkrém lesz az! - ébredt fel a gondolat hősünk halvány kapucíner színű homloka mögött.

Hosszas tépelődés után az egyszerű ötlet megvalósítható tervvé állt össze, amelyben a főszerep a fekete színű cipőboksznak jutott.

- Jól döntöttél gyermekem! Holnap már így gyere! - érkezett Vendelhez a tisztánhalló mestere helyeslése.

Eljött a nagy nap is! Pontosabban, az éltető fényt kibocsátó égítést se nem jött, se nem ment új pályára. Ám azon a felejthetetlen napon, amiről most mesélni szeretnénk, valóban nagy dolgok történtek. Akkor jött világra a falu díjnyertes bikájának századik leszármazottja.

Hujhuj Mégolytébolyt ezredik alkalommal csalta meg kikapós felesége. Az iskola elűzött tanítója a bírói testület nemes tagjai sorába lépett. Egyszóval az idő alkalmas volt az első magyar vudu pap felkenésére. Vendel már kora hajnalban talpon volt. Lesétált a faluba, hogy ott megtisztálkodjon, majd a bőrét jó vastagon bekente fekete cipőkrémmel. Mit mondjunk? Elég furcsa látványt nyújtott avatásra váró hősünk, ahogy bőre feketén csillogott a napsütésben. Csak egy kérdés maradt eldöntésre várván. Vajon szükséges-e a bekent felületet egy ronggyal vagy egy puha kefével még fényesebbre dörzsölni? Hasonlatosan, mint ahogyan azt egy lábbelivel tennénk. Hősünk hosszas gondolkodás után úgy döntött, elégséges csupán azt a felületet további suvikszolásnak kitenni, amelyre egyébként is lábbelit húzna.

Már gyülekeztek a település lakói a falu szélén lévő, templomnak is tekinthető, kis tér közepén, amikor Vendel is megérkezett, Olyan szép feketén, amilyen csak egy igazi fekete cipőkrémmel bekent vudu pap lehet.

- Fiam! Készen állsz a nagy eseményre? - érdeklődött zengő hangon Hujhuj Mégolytéboly.

- Még nem teljesen, mesterem, hiszen még nem birtokolom az Avató Rongybaba erejét.

- Akkor vedd magadra gyermekem!

Erre a felszólításra Boszorkánymester Vendel egészen közel ment a főpaphoz, és a mellette álló, közel két méteres rongybabát felemelte, majd a baba hónalja alatt átkötött láncot a frissen rávitt cipőkrémtől feketéllő nyakába akasztotta.

A furcsa vudu varázslatok leírása nem tartozik szorosan vett témakörünkhöz, de annyit mindenféleképpen meg kell említeni, hogy egy rongybaba segítségével a távol lévő személyre fájdalmat, betegséget lehet küldeni, de gyógyításra is alkalmas. Így a vudu varázsló kezében nem játékszer a rongybaba.

- Immár felkészültem, testem, lelkem várja a percet! - törte meg a várakozó csendet Vendel most már magabiztos hangja.

- Nos, akkor mondd a fogadalmad! - adta ki az utasítást a főpap.

- Én, Boszorkánymester Vendel esküszöm a Rongybaba Szellemére, hogy jó vudu pap leszek, másoknak legfeljebb csak megbízásból ártok, és csak elvétve szórakozásból. Kijelentem, hiszek a szellemekben, közülük is mindenekelőtt a Szent Rongybaba Szellemében, aki verjen meg... - itt elakadt a fogadalomtételtől meghatódott Vendelünk, mert véletlenül megbotlott a nyakában függő rongybaba egyik lábában.

- Látod milyen félelmetes az a baba? - szólt piciny gyermekéhez egy fiatal anya.

- Ne bánts bennünket Szent Rongybaba! - fohászkoztak többen is.

- ... aki verjen meg, ha méltatlan leszek fogadalmamhoz! - fejezte be az egyensúlyát visszanyert Vendel a félbeszakadt papavató fogadalmát.

- Ezennel kijelentem, hogy a mai naptól vudu pap vagy! De a vudu akupunktúráról sohase feledkezz el, ha úgy érzed, irányítani kell a sors vak kezét ahhoz, hogy egy neked is tetsző jövőt nyújtson számodra! Most tied a döntés joga, ahogy ezt édesanyádnak megígértem, amikor magára nézve nagy áldozatot vállalva megengedte, hogy a védőszárnyaim alatt cseperedj fel. Ha akarsz, maradhatsz, ha akarsz, mehetsz világot látni, akár már holnap reggel is. A mai nap viszont még a vigasságé. Olyan legyen ez a fogadalom, mint egy fényes lakodalom, huj huj! - jelentette ki Hujhuj Mégolytéboly, majd belekezdett a születésnapján szokásos táncba.

A főpap és most szentelt ifjú körül mindenki, felejtve korábbi félelmét, tapsolni, majd éljenezni kezdett. A két varázsló előbb lassabb, majd egyre gyorsuló mozdulatokkal adta elő az

ünnepi produkciót. Mellső-középtartásban széttárták könyökben enyhén behajlított karjaikat, mintha egy dülöngélve repdeső nagy madár kinyújtott szárnyait próbálnák formázni. Amikor már kellő sebességet értek el, lábaikat emelgetve hangos éneklésbe kezdtek:

Huj, huj, huss, huss, csúnya nagy madár!
Jobb lesz, ha messze szállsz,
ha jön a téboly!
Hé, boy!
Most jön a mégoly fura nagy téboly,
szétrombol minden álmot!
Barátom!
Rád ront a mégoly,
nagy fura téboly, téboly!

Pléh boy, jön a mégoly fura téboly! - száll a főpap éneke az ég és a Nagy Rongybaba Szelleme felé, aki valóban igen kegyes volt, mert Vendel aznap többé már nem botlott meg a nyakában csüngő, földig érő hatalmas avatási amulettben.

- Fura téboly,
mégoly
jó!

Nem baj, ha eltörik két korsó! - énekelte a fiatal pap, miközben egy kiürült rumos korsót vágott a földhöz.

- Azta, a derék papja! - lelkendeztek a falu szüzei, akik sokáig csak csendben ültek, és várták az időt, amikor a férfiak annyira elázna, hogy a nőket is megtűrik a táncosok közt. Onnantól fogva a azok is kivették részüket a táncból, a dalolásból, ahogy a rumfogyasztásból tették már korábban is.

Soha ilyen sikere nem volt még táncnak, vigasságnak! Egy egész falu mámorban mulatott reggelig, egy hangos szó, egy elcsattanó pofon nélkül. Akik viszont ismerik a falu lakosainak vérmes természetét, hajlamosak mindebben a Szent Rongybaba gondviselő kezének munkáját látni. De ez még mind semmi, mert másnap reggel a falu mind a két testi fogyatékkal élő gyermeke is teljesen egészségesen ébredt: a vakon született kislány és a gyermekbénulásban szenvedő fiú egyaránt. Meg kell említeni, hogy abban a szerencsés évben, oly kegyes volt az időjárás, hogy a faluban mind a három aratás bő termést takarított be. Ezzel történetünk egyik ingoványos területére érkeztünk. Az egyértelmű, hogy ettől a naptól kezdve nem csalta meg többé a derék főpapot kikapós felesége. Mégis, a napnál világosabban látszó összefüggések ellenére, egyesek nem szégyellik azt állítani, hogy ennek fő oka nem annyira a jól sikerült avatási szertartás, hanem inkább öngyógyulása éltés kora, és az ezredik jubileumi félrelépés után törvényszerűen bekövetkező csömör volt. Mi viszont kellő eréllyel határolódunk el ezen a rosszindulatú véleményt nyilvánító személyek egyre fogyó táborával szemben.

Másnap reggel Vendel elkészönt nevelőszüleitől, és a falu lakosaitól. Búcsúzóul egy rontást és egy áldást kap útravalóul Hujhuj Mégolytébolytól. A rontás arról szólt, hogy amennyiben a pappá avatásának hetedik évfordulójáig nem tér vissza, hogy beszámoljon sorsának alakulásáról nevelőapjának, akkor magasban tartott két keze mindaddig úgy maradjon, amíg nem teljesíti elmaradt kötelezettségét. Persze mindez csak akkor érvényes, ha mindketten életben lesznek még. Vendel azért, hogy utazni tudjon, Mégolytéboly mester meg azért, hogy az esetlegesen beteljesült átkot le tudja venni róla. Az áldás pedig ekképpen szólt:

- Fiam, most megáldalak! Adjon a Szent Rongybaba Szelleme minden döntésedhez elég bölcseséget, valamint erőt és egészséget céljaid sikeres megvalósításához. - Ezekkel a szavakkal búcsúzott Hujhuj Mégolytéboly az édes gyermekeként szeretett Vendeltől.

Így nem maradt más hátra, mint hogy fiatal hősünk elinduljon és megismerje a küldetését, amiért a Szent Rongybaba Szelleme e világra küldte.

IV.

Az út, amin messzire jutsz!

Megkezdődött Boszorkánymester Vendel, az első magyar vudu pap életének újabb időszaka, amikor is a felnőttek által vívott mindennapi csatákban a többi résztvevővel egyenrangúként vehetett részt, mint a saját sorsáért tenni kész, kiforrott egyéniség. Ilyen megnyugtató bevezetés után kezdődjön hát a nagy utazás!

- Már két hosszú napja úton vagyok, de eddig még csak az unalom szegődött kéretlen társul! - méltatlankodott magában Vendel.

Szegény, fekete cipőkrémének illatát furcsa módon kedvelő szúnyogok hadától eltekintve, senkivel sem találkozott. Ám hirtelen váratlan esemény törte meg a rázuhant egyhangúságot. Történt ugyanis, hogy a Nagy Gondviselő útjába vezérelt egy sánta rókát. A fiatal pap egy darabig csak nézte, ahogy a szegény vörös bundás pára erőlködve vonszolta magát előre, majd kételkedve csóválta fejét - Te jámbor állat! Tudom, nem túl valószínű, hogy te lennél küldetésem legvégső állomása, de azért, ha megengeded, meggyógyítalak! - ajánlotta Vendel, majd szép lassan táncolni kezdett, miközben az alábbi mondókát mormolta:

„Szent Rongybaba Szelleme
engedd,
hogy megjavuljon mára
e sánta róka lába!”

A róka tett még néhány bicegőre sikeredett lépést, hasonlóan ahhoz, ahogy a céltalan ember lézeng a világban, majd egy megvilágosult határozottságával indult neki újra egészséges lábán távoli célja felé.

Hősünk - mi egyebet tehetett volna -, követte a róka-koma példáját. De ekkor valami meglepő dolog történt, emberi hangon kiáltott rá a ravaszdi:

- Megállj te! Jó tett helyébe jót ne várj! - állítja az ismert mondás. Viszont ez a mostani kivételes eset, amikor mégis jutalom jár érte.

Nem állíthatjuk, hogy Vendel az a könnyen meglepődő fajta lenne - ezt hiába is várnánk el egy érdemes vudu paptól - mégis egy darabig a váratlan helyzettől szóhoz sem jutott.

- Csak nem a mesében vagyok, hogy beszél hozzám egy róka, ráadásul ajándékot is akar adni!
- tépelődött Vendel félhangosan.

- Valószínűleg nem a mesében vagyunk, mert akkor három kívánságot kellene teljesítenem, én viszont „csak” abban segítenék, hogy hamarosan megismerd a testi szerelem gyönyöreit, később pedig a szerelmi csalódás semmivel sem pótolható élményét! Amerikához köt sorsod, addig azt el nem hagyhatod, amíg ezeket az élményeket át nem éled!

Igaz, ami igaz! A gyönyör említése után még a csalódás sem tűnt elviselhetetlennek. Így Vendel nem is tiltakozott a segítség ellen. Mikorra a változást sejtető szavak elültek a csendben, addigra a róka is messzire illant hősünk szeme elől.

- Kár, hogy egy ilyen kedves és segítőkész állat nem sajátította el a köszönés formáinak igen fontos ismeretét! Ennek ellenére kívánom, úgy legyen, ahogy ő mondta - villant át a gondolat hősünk agyán.

Mint a széles körben ismert, azonban senki által végig nem olvasott Háború és Béke című regény, olyan széles ívű lenne nyughatatlan hősrünk további kalandjainak részletes leírása. Ezért néhány eseményt ki kell hagynunk belőle. Például azt, hogyan szelte át az amerikai kontinenst. Igaz, ezen rész hiánya egyébként is érthető, hiszen nem egy western műfajú írást böngész az Olvasó. Ám a hiteles tájékoztatása nehezen kiheverhető csapást mérne, ha hagynánk, hogy Vendel amerikai utazásának összes részletét végleg a feledés szeme fedele borítsa. Ezért néhány szót ejtünk, hogyan szelte át a hatalmas földrészt.

Mivel hősrünk sem lovas kocsival, sem egyéb járművel nem rendelkezett, így röviden azt is mondhatnánk, hogy gyalog. De ez a fajta egyszerűsítés nem írná le kellő gondossággal azt a merészséget, amire a rabszolgaság korában egy fekete bőrű férfinak szüksége volt egy ilyen utazásnál. Gondoljunk csak bele, hogy utazó papunk láttán még a világ dolgairól mit sem sejtő gyermekben is azonnal felmerült egy-két kézenfekvő gondolat: „Hol a gazdád? Egyébként ily ronda fekete rabszolgát még nem is láttam! Apu, gyere segíts! Ennek a niggernek a nyakában egy baba függ. Biztosan egy másik fehér gyermektől lopta! Vissza kell adni neki!”

Ha viszont, a véletlen játéka miatt hősrünk vándorlása során a szebbik nem képviselőjének útját keresztezte, feketére suvixszolt képének látványa legtöbbször ilyen vagy hasonló mondatokat csalt elő az ingerlő szájából: „Intéző! Jöjjön csak ide! Egy lusta rabszolga itt lopja a napot! Hogy engedheti meg ezt a lazaságot?”

Szegény Vendel! Csak akkor járt egy kicsit jobban, ha indiánokkal találkozott. Ez a derék népség legalább elnéző volt hősrünkkel szemben. Hiába, az indiánok már csak ilyenek. Ők hitük miatt tisztelték az elmebetegeket. Nem annyira a fekete cipőkrém volt az oka, hiszen ők is festették magukat. Igaz, nem feketére és nem cipőkrémmel, de ezt a kis hibát még elnézték volna Vendelnek. Azonban a nyakában függő rongybaba már felkeltette a derék indiánok gyanúját: itt valami büzlik! Nem jártak messze az igazságtól, hiszen az illatosított cipőkrémet Vendel csak később fogja feltalálni, ám ehhez az indiánok epés megjegyzései is hozzájárultak: „Fekete testvérünk! A törzs legkevésbé szerencsés szagú tagja lehetnél, még Bűdös Görény is illatozó virág hozzád képest!”

Micsoda elismerés! Bizonyára sokakban felmerül a kérdés, ezek után vajon milyen névvel illették az őslakosok az általunk Boszorkánymester Vendelnek tisztelt egyént?

Nos, bármilyen meglepő, a helyes válasz a Fekete Csödör lenne a még fel sem tett kérdésre. Sajnos az ok nem maradt fenn, amivel e valóban szépen hangzó indián nevet kiérdemelte. Azóta is suttognak itt-ott arról, hogy e név keletkezése kapcsolatba hozható egy Fekvé Tehénnek nevezett indián szépséggel. Ezt a véleményt egynéhány történész meg is erősíti munkájában, de mi úgy gondoljunk, hogy ne ülünk fel mindenféle hiteltelen történeteknek. Nevezett fehér-, pontosabban rézbőrű cseléd, igaz ugyan, hogy abban az időben indult el-kóborolt férje keresésére, de azt, hogy köze lett volna varázsló papunkhoz, azt nehéz lenne bizonyítani.

A szerzők is csak a pampák tábortüzei körül esetenként terjedő énekekre hagyatkoznak, amikor Fekvé Tehén és Fekete Csödör hitelesnek vélt történetét a nyilvánosság elé tárják.

Vendel hosszú vándorlásának elején, pontosan a Róka Szíve nevű indián törzs sík földjén járt, amikor egy furesa hang ütötte meg fülét.

- Testvérem, te is szökött rabszolga vagy?

- Az attól függ, hogy mi annak a dolga - vágta rá azonnal Vendel, akit világot megváltó gondolataiból zökkenett ki a váratlan kérdés.

- Ez igen! Ez aztán a pozitív kisugárzás! Ha ilyen emberrel találkozom, akkor sajnálom csak igazán, hogy törzsemtől a kissé tiszteletlen Begazolt Oroszlán nevet kaptam. Tagadhatatlan, hogy egy LOTTÓ ötös sokkal jobban jött volna, ám a Szerény vagy a Serény Egér is inkább megtette volna. Ha ezekből az elfogadható nevekből bármelyiket megkapom, talán nem tervezném, hogy kivert kutyaként indulok világot látni - vallott az alig másfél méter magas, pontosabban alacsony, indián legény egy elvadult kaktusz mellett álldogálva.

- Gyere elő a gazból Begazolt Oroszlán barátom! Beszéljünk egy kicsit! Nem értem, miért tartanak gyávának, ha meg mertél szólítani engem, aki bizonyára nem egy vonzó látvány? A fekete cipőkrémmel bevont, hajdan gyönyörű bőrömön, a szürke és a sárga küzd a domináns szín rangjáért. Szegény, nyakamban csüngő, portól szenvedő rongybabámnak is már rég elkelne egy kiadós fürdés! És ha mindez nem lenne elég riasztó számodra, a tetejébe még varázsló is vagyok!

- Nem mondja? Talán éppen ezt éreztem meg és ezért tápláltam bizalmat ön iránt. Ha még nem említettem volna, apám, Bölcs Bölény, törzsünk varázslója.

- Nálatok mindenki állat, ez hogy lehet? - csodálkozott Vendel.

- Igen, ez így van. A nővérem, Fekvő Tehén például állatian szereti a férfiakat. Míg én, szintén...

- Ó, nem egészen erre gondoltam! - tiltakozott erélyesen Vendel.

- Persze, hogy nem rá, hiszen még nem is ismeri - sietett segítségül az apró termetű, de annál félenkebb indián ifjú.

- Inkább arról van szó, hogy nálatok mindenki a második nevét valamilyen állatról kapja.

- Nahát, ez még nem fel sem tűnt nekem. Valóban, állhatna akár egy mesterség is a törzs tagjainak nevében. Például hajóács vagy kazánkovács, esetleg nőgyógyász szakorvos. Milyen kár, hogy ezek a fontos szakmák még ismeretlenek törzsünk tagjai számára! Nem úgy, mint a javasasszony vagy az örömlány, esetleg az alsóruhanemű varrónő. Ezekből a foglalkozásokból képzett nevek jól illenének bármely tiszteletre méltó harcos egyéniségéhez - mosolyodott el a kettévágott indián óriás, aki másodállásban a szellem óriása volt. Ezt a tényt egyértelműen elárulják bölcs, megfontolt belenyugvásról árulkodó szavai, amellyel folytatta a megkezdett gondolatort - Részemről inkább vagyok teli nadrágú Oroszlán, mint bármelyik az előbb felsoroltak közül. Persze már régóta gondolkodom azon, hogy a Nőgyógyászszakorvos név nagyon jól állna nekem.

- Jut eszembe, nem ismer véletlenül egy varrónőt, mert tüvel és egy kis cérnával csodákat lehetne művelni szakadozó ruhámon? - érdeklődött Vendel.

- Éppen most akartam betérni nővéremhez, Fekvő Tehénhez, akinek azt jósták, hogy egy messzi idegenből jött varázsló lesz a párja - lelkendezett az indián.

- Nem hinném, hogy a jóslat rólam szólna, de ő talán tényleg megvarrná a ruhámat.

- Azt hiszem, ezt vele kellene megbeszélnie, hacsak nem ön is az a fajta férfi, aki méltán viselhetné a nevemet, ha a női nemről van szó.

Mivel Vendel eddigi élete során, minden igyekezete ellenére sem került férfihoz méltó kapcsolatba nőnemű lényekkel, ezért nem működött benne a természetes védekezési mechanizmus e veszélyforrással szemben. Így nem is zárkózott el a felkínált találkozó elől. A két férfiú történetünk számára érdektelen beszélgetésbe bonyolódva, mintegy félóra múlva érkezett meg úticéljához, az indiánok táborhelyére.

- Drágám, máris meguntad, hiszen alig két órája kezdtük csak el? - hallatszott az egyik sátor mélyéről az erőteljes női hang.

- Ha előre tudom Fekvő Tehén, hogy ilyen telhetetlen vagy, akkor elkerülöm messzi földön ismert wigwamodat! - méltatlankodott kétségbeesetten egy férfihang ugyanonnan.

- Hová mész kedvesem, messze még a hajnal?

Mi már tudjuk, hogy a következő jelenet némely részlete kísértetiesen emlékeztet Shakespeare híres szerelmi kettősének erkély jelenetére, ezért kellő eréllyel határoljuk el magunkat a plágium vádjától. Mindezért csak olyan részleteket mesélünk el az előttünk lejátszódó eseményből, amely ha kis mértékben is, de eltér a veronai tragédia történetétől. Kezdjük mindjárt a szereplők nevének ismertetésével, hiszen itt valóban található némi különbség. Fekvő Tehén nevét a jelenet férfitagja, Menekülő Róka már említette. Mi meg ismét fejünket csóváljuk: Nocsak, nocsak még egy nem túl dicsőségteljes férfinév!

További említést érdemlő eltérés még a helyszín is, hiszen a korabeli indián sátrak elég kevés erkéllyel rendelkeztek. De ne legyünk kicsinyesek, és ne kössünk bele minden lényegtelen apróságba! Inkább koncentráljunk a lényegesre! Szegény Menekülő Róka igencsak kétségbeesett, amikor a természetes hölgy elállta az egyetlen lehetséges menekülési utat, és ráadásul még szemrehányásokat is tett:

- Ha csak ennyire vagy képes, mért nem maradtál az anyád szoknyájánál? Ott jobb sorod lett volna, te anyámasszony katonája!

- Igazad van, de vétkemet jóvá is teszem azzal, hogy máris megyek! - ígérte Menekülő Róka, aki közben kiszabadította magát Fekvő Tehén ölelő karja közül, amely jelentős gyakorlatra tettek szert a távozni készülő férfiak visszatartásában.

- Nővérkém, megérkezett a messzi földről származó varázsló! Lesz már neked urad! Nem kell ezután a falu minden férfitagját tönkre tenned! - kiabálta messziről Begazolt Oroszlán.

A biztató szavak hallatára előlépett a megszólított indián szépség a sátor árnyas rejtekéből. Elismerjük, hogy a nevezett hölgyet szépségnek szólítani olyan tett, amely érdemessé tenne bárkit a „Nemzetközi Főeltúzó” cím viselésére. Ennek ellenére alkotói figyelmünket erősen megragadja a nőiesség látványos megjelenése. Mert a legtöbb a hölgy - még az indián szépség nevében szereplő állat is - csak irigykedve nézné a két szürke sátorlapba bújtatott keblet, alattuk a játékos csípőt, amelynek vékonysága groteszk ellentétet mutat az ólajtó méretű farral. Mindehhez hozzátartozik még az indiánoknál meglehetősen ritka vörös színű, enyhén hullámos hajzuhatag. Valóban, ki tudna ellenállni ennyi bájnak? Van-e a nagyvilágon ilyen eltökélt férfi? A költőinek szánt kérdésre nem is várunk választ. Mi inkább maradjunk az események sodrában, és nézzük milyen izgalmat rejt a sohasem látott nagy találkozás!

Vendel végignézett Fekvő Tehéneken, szívében megmozdult valami, aminek pontos mibenléte nehezen határozható meg. Mintha egy angyal szállt volna el a kis wigwam felett. Elcsendesült minden, csak a vörös hajú amazon nyitotta beszédre csókra termett száját:

- Megjöttél egyetlenem? - kérdezte, majd egy könnyed szökelléssel Vendel előtt termett.

És ekkor eljött a csoda, a teremtés nagy csodája. Főhősünk olyan tempójú vágtaiba kezdett, mint egy fürge szarvas, pontosabban, mint a Fürge Szarvas, a Róka Szíve indián törzsének legjobb futója. Ez azonban nem hatotta meg a szép hölgyet, aki a tőle elvárhatónál lényegesen nagyobb sebességgel eredt választottja után, rendületlenül kiabálva: „Várj meg egyetlenem, én is épp arra megyek!”

Begazolt Oroszlán egy darabig csak állt, és nézte a szeme előtt lezajló jelenetet, majd így adott nyomatékot hangos nevetéssel kísért szavainak: „Lehet, hogy bölcs a varázsló, de hozzá képest én Oroszlánszívű vagyok, hiszen húsz év alatt alig kétszer futottam el előle!”

Így történt-e vagy sem, mindenesetre a szájhagyomány tudni véli, hogy Vendel azért szelte át oly gyorsan az amerikai kontinenst, mert hetekig mögötte lihegett, igaz, nem fekve, a gyönyörű indián lány.

Ez a kis kaland Fekvő Tehénnel elkísérte a fiatal vudu papot útja során, hiszen bármerre járt Amerika földjén, mindenütt megelőzte őt a híre:

- Ő az, aki elfutott egy lány elől! - súgtak össze mögötte az emberek.

Vendelnek további vándorlása során, minden valós megpróbáltatása ellenére, mégis a tőle joggal megkövetelt fekete szín megőrzése okozta a legnagyobb gondot. Egyszer még aranybányájának fele termését is felajánlotta négy doboz, kifejezetten rossz minőségűnek tartható cipőkrémért. Kérünk mindenkit, őrizze meg hidegvérét, és ne engedjen a csábításnak! Nevezetesen, hogy utat engedjen a téves gondolatnak, hogy akár a legkisebb mértékben is igazuk volt a földrész derék őslakosainak Vendelünk képességeinek megítélésében. Mert nem is kötött olyan rossz boltot azzal a cserével.

- Olcsón adom a kincset érő cipőkrémet! Az állandó futás közben úgysem tud nyugodtan vásárolni! - hallhattuk egy jó indulatú kereskedőtől, aki az említett mennyiségű festékanyaghoz juttatta hozzá szeretett hősünket.

De térjünk vissza egy csöppet az aranybánya ügyére. Az igazság az, hogy egyszer, amikor a szomjas férfi útját egy kis hegyi patak keresztelte, lehajolt, hogy a lába előtt sebesen száguldó vízből merítve kínzó szomját csillapítsa. És mit tesz a véletlen? Vendelnek megakadt a szeme két, fényes, közel azonos súlyú fémdarabon - Ki tudja, mire lesz ez még jó? - gondolta, és a két aranyrögöt gondosan zsebre rakta.

Sajnos hősünk nem jegyezte meg pontosan az aranylelőhelyet. Erre talán mentségül szolgál állandó rohanása, ami korábbi lényétől oly idegen volt. Néha már az a veszély fenyegette, hogy elveszíti varázshatalmát. Mindez hogyan történhetett? Kérdezhetik azok, akik már elfelejtették, hogy a Szent Rongybaba fekete bőrű papokat választott a vudu tudományok szakavatott képviselőjéül. Ezen követelménynek Vendel csak kellő mennyiségű segédanyag felhasználásával tudott eleget tenni. Mindebből kitűnik, hogy a történelem folyamán a nagy emberek is meglehetősen kiszolgáltatottak voltak sorsuk szeszélyének.

Vendel a megmaradt másik aranyrögöt sehogyan sem tudta cipőkrémre váltani. Ez érthető, ha belegondolunk, hősünk vándorlásának idején a cipőkrém még nem volt mindennapos portéka azon a vad vidéken. Ezért alakult ki az a kényszerhelyzet, amely arra sarkallta derék hősünket, hogy időnként más segédanyagot keressen egyre kopó fekete színének megőrzéséhez. Nem kívánjuk felfedni, hogy a szükség milyen elkeseredett lépéshez vezetett, mert ezen tudás ismerete nem elengedhetetlen ahhoz, hogy kellőképpen megismerjük Boszorkánymester Vendel hányatott életét.

Annyit azért mégis megteszünk, hogy közkincsé tesszük a Vendel életét vizsgáló egyetemi kutatócsoportot vezető Agyas-Angyal Antal professzor véleményét, melyet a második vudu világtalálkozón mondott el a tisztelt megjelentek előtt:

- Csupán két dolog jöhet csak számításba az adott időpontban és környezetben a fekete színű cipőkrém pótlására.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy szent ég... - vágott közbe, egy Begazolt Oroszlánra emlékeztető személy.

- Ha már a szent ég, akkor én futok, mert nemsokára az angyalok következnek!

Így is tett a nevezett professzor. No nem égni kezdett, hanem futni, ám ez is elég sajnálatos esemény volt, mert megfoszt minket attól a lehetőségtől, hogy egy titokról fellebbentsük a fátylat. Egy rejtelmes eseményről, amely közelebb vihetett volna bennünket Boszorkánymester Vendel zaklatott életének teljesebb megismeréséhez.

Téved, aki azt hiszi, hogy csak a vak kíváncsiság vagy a céltalanság vezette hősünket sorsának beteljesüléséhez. Nem is fontos már, hogy pontosan mikor, de az egészen biztos, hogy egy szép, szikrázóan tündöklő napon jött el a megjósolt csalódás ideje. Vendel éppen a Niagara vízesést csodálta, amikor először életében vette hasznát mesterétől tanult tisztánhallásának. Igen, egészen tisztán hallotta, hogy alig pár méterre tőle valaki kétségbeesetten segítséget kér. Ekkor vette hasznát a tisztánlátásának is. Tisztán látta, hogy a vízben - tőle három méter nyolcvankilenc cm távolságban - egy feltűnően szép arcú nő küzd kétségbeesetten az életéért.

- Egy kis türelem hölgyem, mindjárt kimentem! - ígérte Vendel a fuldoklónak.

A könyörületes szívű vándor vudu pap minden késlekedést félretéve, elmormolt halkán egy varázsigét. Nem egészen egyértelmű, hogy mennyire a varázsszavak hatására vagy a vak véletlennek köszönhetően, de néhány pillant múlva egy hatalmas sas repült a szerencsétlen nő fölé. Pont akkor ragadta meg nagy karmaival a szépség vállát, amikor a lassan alámerülő már a maradék reményét is feladta. Minden erőlködés nélkül, könnyedén emelte ki a már alig kapálózó terhét a vízből. A madár néhány szárnycsapás után a part fölé ért, majd pihegő terhét gondosan a földre helyezte. Azután, mint aki jól végezte dolgát - és valljuk be, úgy is tette -, végleg tovaszállt.

- Jól van szépségem, úgy látom nincsen semmi baja. Éppen a legjobbkor érkeztem! - nyugtatta szavaival Vendel a nőt, miután végignézte a csodálatos megmenekülést.

- Nem értettem tisztán a kérdését! Azt mondta, hogy maga érkezett jókor? Én inkább azt mondanám, hogy a madár jött időben, és ebben az esetben mellékes azt a kérdést feszegetni, hogy maga egyáltalán ideért-e! - érkezett egy józan válasz.

Hiába, a végzet az végzet! Vendel mellkasában minderre másképp dobbant a szív. Nem úgy, mint ahogy egyébként szokott. Itt valami egészen új és felemelő érzés kezdett kialakulni. Szerelem az első látásra! Írnánk le boldogan, ha nem tűnne számunkra túl elcsépeltnek a dolgok ilyen fordulata, és nem lenne ismert számunkra a történet vége.

- Kedvesem, ha megengedi, odaadom a kabátom, hogy magácska meg ne fázzon! Így legalább méltatlan személyemnek mégis némi hasznát veszi.

- Mi van? Mit akar? - kérdezte felháborodott tekintettel a nő.

- Én csak... - vett fel védekező pozíciót a férfi.

- Azzal a suvikszos képével? Inkább a madár! - mint korbácsütések, csattantak a mondatok.

Nehéz lenne megmondani, hogy Vendel vagy a szép nő arcán jelent meg egyértelműbben a sértettség kifejezése. A férfi elillanó szép érzése után vetett egy hitetlenkedő tekintetet, míg az előtte álló szépség csak csóválta fejét, és minden gyengéd érzést mellőzve köpött a földre - „Ez a patkány segíteni nem segített mégis felszedne! Még mit nem?” - gondolta harciasan amazonunk.

Vendel szívében sokáig visszhangként kongott a csalódás, de csak addig, amíg nem jött egy még fájóbb pofon. Azonban örömmel közöljük olvasóinkkal, hogy ez az újabb fájdalmas esemény már Európában történt. Hősünk alaposan végiggondolta sikertelen hódításának történetét, és tisztán látta beteljesülni a sánta róka jóslatát, a csalódást, amely igazolta, hogy jótett helyébe jót ne várj! Ha megtörtént, hát megtörtént! Vendel számára fájdalmas volt a történet, de így legalább megteremtődött a lehetősége annak, hogy hősünk hajóra szállva elinduljon régen látott szülőföldje felé.

Valahol az Alpok égbenyúló hegyei között történt, hogy az első magyar vudu pap, útban hazafelé, részt vett egy különös versenyen. Egy pihent elme torz szüleményeként utánzó versenyt tartottak. A feladat egyszerűnek tűnt, talán ezért is neveztek be annyian. A kiírás szerint két perc állt minden versenyző rendelkezésére ahhoz, hogy eljuttassa egy vudu pap, vagy legalábbis egy nagy varázsló érdekes szerepét. Vendel sokáig gondolkodott, hogy illik-e neki, mint igazi papnak egy varázslással kapcsolatos versenyre benevezni, de úgy határozott, mégis megteszi. Döntésében közrejátszott a kitűzött tíz arany jutalom is, melyet az első három helyezést elért szerencsés versenyző között kívántak szétosztani. A jelentkezés helyén hősünk egy rozoga asztal előtt üldögélő kis emberkét pillantott meg.

- Mondja tata, itt lehet a versenyre benevezni?

- Igen itt, de talán elment az eszed, hogy ezt teszed? Nagy kóklerek lépnek majd fel, nem sok az esélyed! - kapta meg az ellenbiztatást Vendel.

- Én is láttam egy-két dolgot az életben, így hát mégis jelentkeznek!

- Nem bánom, de a vesztesek egy évig a rendezők szolgálai maradnak! Ha ez sem riaszt el, menj a faluszéli futballpályájára, egy óra múlva ott kezdődik a küzdelem - adta meg a tájékoztatást az emberke, miközben fejét csóválta, így hosszú orra bele-beleütődött az asztal mellett felvert négyszemélyes kempingsátor feszítő kötelébe.

Vendel nem olyan ember volt, aki megijed a sors kihívásaitól, ezért feliratkozott a résztvevők közé. Tekintete egyszer csak ismerős emberen akadt meg, aki igen hasonlított egy jól menő vándorvarázslóhoz: arcának jobb oldalán a három gyufafej méretű anyajegy egyenlő oldalú háromszöget formázott.

- Csak nem maga az apám? - ébredtek fel a bizonytalan múlt emlékei Vendelben.

- Én apja, egy bokszos képűnek? Alig hinném! Bár ifjú koromban akadt egy-két említésre méltó hódításom a szebbik nem körében!

- Pedig az anyajegyek elárulják! Én Boszorkánymester Vendel vagyok!

- Ó, te vagy az fiam? - szólt a társalgásba egy előkelően öltözött, öregedő asszony.

- Lehet, bár az én anyám nem öltözött ilyen jól. A cirkuszban is mások levetett ruháit hordtuk.

- Gyere ide Vendel, hagy szorítsalak magamhoz! Hiszen olyan sok idő telt el a kényszerűen vidám elválásunk óta - rebegette a könnyeivel küszködő Boszorkány Olga.

Majd a szótlan ölelés percei következtek, végül Vendel kíváncsi hangja törte meg a csendet:

- Anyám meséljen, mi történt magával?

- Szívesen gyermekem, mivel ez úgys kapcsolódik a mai nap eseményeihez.

Mi viszont a narrátor megszokott stílusában ismertetjük olvasóinkkal, hogy mi történt Olgával és a többi régi ismerőseinkkel, mióta nem hallottunk róluk.

V.

Jujj, cirkusz!

Minden a direktor hibája volt! Ő erőltetette szörnyűmód erőszakosan, hogy a vak - egyébként kiváló - állatidomár bohócként lépjen fel. Ezen a cirkusz sok tagja meg is lepődött. Ez érthető, hiszen senkit sem hozhat egy megsértett feleség olyan helyzetbe, hogy egy tőle teljesen idegen területen legyen kénytelen érvényesülni! A bohóc kinézetű ruha még nem biztos, hogy humoros egyéniséget takar, hiába állították az elfogult törpe légtornásznók az ellenkezőjét. Már a vak idomár első műsorszámának témaválasztása is jelezte, hogy nem látja át tisztán a helyzetet. Vajon miből is gondolta, hogy bárkit szórakoztat a buta tudósok suta kifigurázása? Ugyan honnan vette az agyament ötletet, hogy Ubul esővarázsló száma alatt a tudósnak öltözött vak állatidomár azt kiabálja: „Ne higgyetek a látszatnak! Nincsenek sem varázslók, sem varázslatok!” - miközben a nézőtérre szakadt az eső! Micsoda ripacs! Csak azért, mert néhány tudós határozottan állítja, hogy nincsen varázslat, folyamatosan szajkózni kell ostoba állításukat? Nos nem! Ez nem jó ötlet! Mindezek után érthető, hogy derék Ubulom, pusztán pedagógiai okoktól vezérelve, a hamis bohócnak külön jeges esőt rendelt, míg a közönségre langyos tavaszi esőt bocsátott.

- Ilyen a nagy emberek sorsa! Gyakran nem értik meg őket! - méltatlankodott a vak állatidomár felesége, aki érdekes módon egészen mást gondolt férje művészetéről, mint a cirkusz dolgozóinak többsége.

Az így előállt helyzet két táborra osztotta az addig békés cirkusz kiváló képességű tagjait. A viszály még a különben igen békés természetű erőművészt is megszólalásra ösztönözte: „A becsület leggyengébb láncszeme az igazmondás!” - nyilvánította ki határozottan a kevésbé egyértelművé sikeredett bölcséletét a jeles férfiú és cirkuszművész.

Ennek az állásfoglalásának mégis néhány napi béke lett a következménye. Ezalatt mindenki megpróbálta több-kevesebb sikerrel értelmezni jelentését. A levont következtetések azonban még súlyosabb nézeteltéréseket váltottak ki. Ezek után az erőművész újabb megnyilatkozása csak olaj volt a tűzre: „Fogjuk meg egymás kezét, és így álljunk csatárláncba a békéért!”

Erre aztán mindenki megdöbben, és olyasmi történt, ami emberemlékezet óta nem esett meg. Az apró légtornászlányok bár négyen voltak, mégis elég volt egyikük hibája ahhoz, hogy elrontsák számukat. El is rontották! Némi szerencse, hogy a baleset nem az akkortájt igen nedves előadások ideje alatt, hanem a délelőtti próbákon történt, elég volt a földön megcsúszott légtornásznőnek kis kezével leporolnia apró ruhácskáját, hogy eltüntesse a baleset egyetlen látható következményét. A cirkusz két bohóca, ahogy meghallotta az erőművész fentebb leírt szellemes állásfoglalását, szinte egyszerre kiáltott fel boldogan: - Jól megmondtad nekik barátom! - hangzott két szólamban a lelkesedésük.

Ez a kétségtelenül meglévő vitás helyzet önmagában még nem vezetett volna szakításhoz. Az utolsó lökést, amely a kis csapat felbomlásához vezetett, egy sajnálatos körülmény okozta. Történt, hogy a bőséges eső miatt egy gyenge fizikumú néző tüdőgyulladást kapott. Senki sem tudta megmondani, hogy ilyen gyenge egészségügyi állapottal megvert egyének miért járnak cirkuszba? A gyógyítás költségeit is magába foglaló kártérítés mindenestre meghaladta volna a cirkusz anyagi lehetőségeit. Csupán két dolog látszott tisztán. Az egyik, hogy a tüdőgyulladását nehezményező úriember betartja ígéretét, és valóban beperli őket. A másik, hogy később sikerrel majd törvény előtti csatáját. Abban azonban nem alakult ki egyetértés, hogy ki a felelős a helyzetért. Ezen még jó néhány egymásnak kiosztott nyakleves sem változtatott lé-

nyegesen. Szükségesnek látszott egy ügydöntő állománygyűlés összehívása. Ez meg is történt! Alig két-három órás anyázás után meg született egy rövid határozat arról, hogy a cirkuszi kishözvetkezet jogutód nélkül feloszlatja magát. A gyűlés után ki-ki el is indult a saját végzete által meghatározott irányba. Olga és Ubul sokáig nem is hallott semmit cirkuszi barátaik felől, mígnem a fülükbe jutott, hogy a vak állatidomár felesége tervez valamit. Öles betűkkel teleírt plakátokat helyeztetett el a környéken, amelyek fennen hirdették, hogy egy nagy varázslást imitáló verseny kerül megrendezésre. Vendel szülei be is neveztek, azzal a hittel, hogy az eredmény eldönti majd, kinek volt igaza a cirkuszi csapat széteséséhez vezető nagy veszeke-dések idején.

Folytatva történetünket, Vendel egy pillantást vetett a rendezvény helyének kijelölt sátorra, majd így szólt: - Ez a sátor engem a mi cirkuszunkra emlékeztet. A Nagy Rongybaba szellemére esküszöm, hogy majd én megmutatom, a varázslat nem olcsó cirkuszi mutatvány, hanem maga az erő, a hatalom!

Vendel megigazította a nyakában hordott rongybabát, majd alaposan bekente magát fekete cipőkrémmel, és Olgát követve, belépett a sátorba, ahol alaposan körbenézett. Ott volt szinte mindenki, akire még gyermekkorából emlékezett. Igaz, nem egy csoportban foglaltak helyet, ahogy ez a régi szép időkben szokásos volt, hanem két táborra szakadva és közöttük mintegy békítően helyezkedtek el a helybéli nézők, valamint néhány, számunkra ismeretlen pályázó. Hősünk szülei mellé telepedett le és várta, hogy elkezdődjön az izgalmasnak ígérkező verseny. Szerencséje volt, nem kellett sokáig várnia!

Hamarosan valami mozgásra lett figyelmes a lassan már-már türelmét veszítő közönség. Egy rég látott ismerős férfi lépett tétován a porondra.

- Nézzétek itt az Igazgató Úr! - csicseregte egy kedves női hang.

- Bella! - szakadt ki Vendelből a lelkesedés, mikor a hang irányába fordítva a fejét megpillantotta kedvenc mini légtornásznőjét, amint társnőivel közösen foglalta el egyetlen szék felét.

- Figyelj ide, te bokszos képű alak, ott a másik oldalon! Akkor jársz jobban, ha gyorsan elfelejted az én becsületes nevem! - tanácsolta a megszólított. - Milyen jó, hogy a többiek nem szólnak semmit, hiszen közülük mégiscsak Bella szeretett a legjobban engem! - gondolta Vendel bánatosan, miközben kíváncsi tekintetét a porondon megjelenő igazgatóra vetette.

- Kedves Közönség, pillanatnyilag nem túl kedvesnek tűnő résztvevők! - szólította meg a cirkuszban ülőket ez egykori direktor. - Szeretettel köszöntök mindenkit itt, a még soha nem látott vudu varázslatot utánzó versenyen! Érdekes módon, a memóriám mintha fiatalságomat idézné, hiszen eddig még nem felejtettem el, hogy mi is következik. Vagy mégis? - szorította el a kétely a szegény ember torkát. Szerencséjére még maradt egy kis elmondandó szöveg a bevezetőből, ezért is ébredt fel benne a remény, hogy még időben eszébe jut az állandó kérdés, hogy vajon ki is adja elő az első számot.

- Tájékoztatom a tisztelt Közönséget - folytatta mondandóját -, hogy értelmes ember nem hisz a varázslatokban, ahogy már boszorkányokat sem vél senki felfedezni a művelt Európában. Mivel az emberi elme csak nemrég szabadult meg a varázslással kapcsolatos téveszméktől, ezért biztosan jólesik majd együtt szórakozni korábbi elképzeléseinken. Minden mosoly, amely kiül kedves közönségünk arcára, hozzájárul majd ahhoz, hogy nevetve szabaduljunk meg korábbi alaptalan félelmeinktől a varázslókkal és a varázslatokkal kapcsolatban. Játsszunk el bátran a gondolattal, vajon milyenek is lennének a varázslók, ha mégis lennének? Most köszöntse taps az első résztvevőt!

A konferáló, ahogy mindig, most is megakadt és várt. Mivel senki sem sietett segítségére, és nem súgta meg, hogy kié lesz az első szám, ezért így fejezte be megnyitóját: - Most akkor következzen az első fellépő! Remélem, aki következik, legalább az tudja, hogy ő jön! Vagy valami hasonló... - az utolsó szónál megállt, majd hosszas gondolkodás után - összes fejét csóválva - levonta a következtetést: a legjobb az lesz, ha befejezi mondandóját. Mi mást is tehetett volna ezek után? - elhagyta a porondot.

Elsőként a vak állatidomár lépett a színre, nyakában egy szalmából készült baba csüngött fénylő ezüstláncon. A színes ruhába öltözött férfi suta mozdulatokkal táncolni kezdett, amit hangos énekszóval kísért:

- Sej-haj, szalmababa, hozzád szól dalom - idáig jutott, amikor az első magyar vudu pap mérgesen kiáltott fel:

- Maga szerencsétlen, az nem szalma-, hanem Rongybaba! Egyébként is, hogy merészeli a legszentebb vudu szellemet ilyen illetlen táncsal csúfolni? Nem fél jogos bosszújától?

A különben remek állatidomár abbahagyta táncát és énekét, majd bosszús hangon ekképpen méltatlankodott:

- Mit szól bele maga amatőr az én művészetembe! Szeretném látni azt, aki engem a varázslatok kicsúfolása tárgyában jogosan tud oktatni!

- Miért a kicsúfolásában? A varázslás tudománya nagyon komoly dolog, hiszen varázslók vannak, és itt élnek közöttünk!

- Szeretném én őket látni! - replikázott a vak állatidomár szakasztott úgy mosolyogva, mint akit ebben a témában már nem érhet meglepetés.

- Legyen meg az óhaja! - jelentette ki Vendel magabiztosan.

Lássanak csudát, akik eddig még nem láttak! A közönség többsége biztosan ebbe a csoportba tartozhatott, mert megdöbbenve élték át a következő eseményeket.

A vak állatidomár korábban homályos szeme egyszerre csillogni kezdett, majd a férfi egy hirtelen mozdulattal arca elé kapta a kezét.

- Mi ez a bántó fény? Csak nem látok!? - kiáltott fel, egyszerre fájdalommal és örömmel a hangjában a porond közepén álló művész. Pár másodperc mozdulatlanság után elvette kezét szemei elől, majd végignézett magán, öltözetén. Mit is mondhatnánk? Szegénynek nemigen tetszhetett a látvány, hiszen férfiasan bevallva, nekünk sem tetszett.

- Asszony, hol vagy? Hogy mertél ilyen csiricsaré rongyokba öltöztetni, tisztára madárijesztő lettem! Az ember esze felforr! - méltatlankodott lángoló arccal az újra látó férfi.

Ez még nem is lett volna baj. A gond az volt, amit ezután látott. Felesége ott ült az első sorban, és éppen az ötven kilós erőművész fülébe súgott valamit. A hitelesség látszatának megtartása miatt közöljük, hogy az asszony bizonyára érkészítően fontos mondanivalója pótolhatatlanul elveszett az utókor számára. Egyes, a témával foglalkozó történészek szerint, ennek a ténynek jelentősége amúgy is eltörlődött a következő pofonéhoz képest, aminek utórezgése egy általános verekedés lett. Mi viszont nem kívánunk a dolgok elébe vágni olyan hevesen, ahogy a feleség borította fel a kapott nyaklevestől a mögötte lévő székeket.

- Azt a bohóc mindenedet! Hogy mered a nőmet megütni? - üvöltötte mind az ötven kilójával a félkarú erőművész.

Nem rajta múlt, hogy ökölbe szorított ép keze nem találta el a félreugró állatidomárt. Őt nem, de a békítően fellépő igazgatót viszont sajnálatos módon telibe kapta. Ezen elsőrangú ütésnek látványára az igazgatóba szerelmes Bella így szólt társnőihez:

- Lányok, ezt már nem hagyhatjuk annyiban! Rohamra fel!

Erre a mini légtornászok egyszerre pattantak fel a székről és indultak bőszen az igazgatójuk segítségére.

Mi viszont, mivel viszolygunk az erőszak mindenféle megnyilvánulásától, nem követjük tovább a harci eseményeket. Akik vallják, hogy az emberek már csak olyanok, hogy tisztelik, sőt szeretik azokat, akiktől egyszer verést kapnak, már nem is lepődnek meg a későbbi fejleményeken. Ezek után ugyanis a cirkusz tagsága újra összeállt és minden évben eljött ebbe a kis alpesi faluba, a nagy pofozkodás felejthetetlen napját ünnepelni. Ilyenkor az ingyen is megtekinthető ünnepi előadás után a főtéri kis kocsmában jólesett a közös vacsora. Itt a régi pofonok fénye úszott bele a múlt mindent megszépítő zavaros kódébe.

Hősünk, érzékeny lelke miatt, a korábbi együtt töltött, még mindig gyönyörűnek tűnő évek ellenére, sem tudta elképzelni a közös életet olyan méltatlan személyekkel, akik tréfásnak találják a Nagy Rongybaba Szellemének illetlen kicsúfolását. Harag nem volt a szívében, inkább a bánat, ami eluralkodott rajta, amikor elbúcsúzott szüleitől, a régi társaktól és a cirkusz semmi mással nem pótolható sajátos hangulatától.

VI.

Tényleg rémes ez az intézet?

Vendel viszonylag hamar túltette magát az újabb csalódáson. Ám ez nem is csoda, hiszen erős lélekkel áldotta meg őt a teremtő. Mint ahogy egy lövés zaja elül a hajnali csendben - ha eltekintünk a tévedésből hátsórészén talált hajtó percekig tartó hangos átkozódásától -, oly hirtelen ébredt hősünkben a felismerés. Hiányzott neki gyermekkora és élményei, de az már szinte bizonyos volt, hogy a cirkuszi barátok ezen nemigen tudnának segíteni. Vágyódott az igazi otthona után, amelyet oly rég nem látott. Bántotta, hogy csak homályosan emlékszik az aprócska helyre, a szülői házra. Nem sok értelme lett volna ellenkezni a feltörő honvágygal, így hát elindult megkeresni kiskorának színterét.

Egy szép napos délután lépte át az országhatárt, pontosabban esett át rajta, mármint a határt jelző sorompón. Vendel a hosszú gyaloglás alatt ugyanis elsajátította az alvajárás képességét is, ami nagy hasznára volt akkor, ha nem ment neki semminek. Ám, ha ez néha mégis megtörtént, az így keletkező jelentéktelen fájdalom valóban nem jelentett megfizethetetlen árat azért, hogy ily módon sokkal gyorsabban haladhatott volt otthona felé. Különben a sors kiismerhetetlen szeszélye folytán, néha még az esésnek is lehetett haszna, kiváltképpen, ha ezzel sikerült felébresztenie egy izgató fehérszemély őszinte kíváncsiságát.

- Vajon ki lehet ez a fura idegen? - kérdezték a nevetés könnyétől csillogó gyönyörű szemek.

A nagy vudu pap és varázsló hamar elvarázsolódott a szokatlan tekintet hatására rátörő zavartól. Néhány percbe is bele telt, amíg meg tudott szólalni.

- Szépséges hölgyem! Mivel állhatok rendelkezésére? Ismétljem meg esetleg a belépőmet?

- Azt hiszem felesleges, anélkül is felejtethetlen élményt nyújtott - válaszolta mosolyogva a határnál várakozó hintóban ülő szép fiatal nő.

- Kérem, engedje meg, hogy bemutatkozzam: Boszorkánymester Vendel, vudu pap és varázsló vagyok személyesen.

- Örvendek a szerencsének, Gróf Szúnyogházy Fáni. Ha a főváros felé tart, akkor egy darabig elvihetem.

- Kedves öntől, élek is a lehetőséggel, hiszen úgysem utaztam még ily furcsa járművön.

Vendel beszállt a kocsiba, amely még egy darabig nem mozdult, hiszen meg kellett várni a kocsist, aki a közeli illemhelyen gyakorolta a jó illemet. Majd, amikor folyó ügyét elvégezte, visszatért helyére, a bakra, és ezzel elhárult az utolsó akadály is, hogy a grófi hintó neki kezdjen némi méltóságtól sem mentes szélsebes vágójának, nem úgy, mint a hintóban folyó beszélgetés, ami eléggé döcögve haladt. Úgy tűnt, hogy Fáni kicsit megijedt saját bátorságától, amellyel egy ilyen bokszos képű idegent maga mellé hívott. De végül a fiatal lány kíváncsisága legyőzte félelmét. Ebben persze döntő szerep jutott a családi kocsis megnyugtató közelségének.

A lány elmeséltette Vendellel az egész életét, miközben, nem meglepő módon, meglehetősen jól szórakozott. Miután befejeződött derék varázslónk némi iróniát sem mellőző, tájékoztató előadása, a grófkisasszony egy darabig azon gondolkozott, hogy milyen véleményt alakítson ki az újtába került fiatalemberről, majd dallamos hangon szólalt meg:

- Én ismerek egy olyan helyet, ahol ilyen érdekes emberek vannak. Igaz kissé sajtós: a Főváros Környéki Elmebaj és Idegyógy Intézet. Egy közeli rokonom, mint főorvos dolgozik ott, és ha úgy akarja, szerzek magának oda protekciót. Ott bizonyára tovább tudná gyarapítani eddig is tekintélyes élményei számát.

- Ó, igazán megtenné? Tudja kedvesem, hogy a világ számos kultúrájában igen nagy becsben tartják az elmebajosokat, mert úgy vélik ők közvetítenek a szellemek és földi világ között. Így hát szívesen tanulmányoznám az e téren kialakult itthoni szokásokat is - lelkenedezett Vendel, aki a lehetőség pusztá gondolatától is felvillanyozódott.

Mindez annak ellenére történt, hogy hősünk el sem tudta képzelni a nevezett intézetben gyakran alkalmazott elektrosokk megrázó hatását.

- Ez a legkevesebb, amit önért tehetek, cserébe a vidám percekért, amivel megajándékozott, elviselhetővé téve az utazás fárasztó hatását.

Ezek után a hölgy biztosította útítársát, hogy amit megígért, azt meg is tartja. Nem meglepő, hogy a későbbiekben valóban állta is szavát. Mit érne a földi lét a férfiak számára, ha nem számíthatnának a Fánihoz hasonló vonzó nők ígéreteire? Néhány nap múlva Vendel a derék Intézmény még derekabb lakója lett. A kezdeti időkben csak gyűjtötte magába az információkat, miközben kíváncsian ismerkedett az ápoltakkal és az ápolókkal. Be kell vallani, igen vegyes benyomások érték Vendelt, a számára ismeretlen jellegű intézmény tanulmányozása során. Az ápolókon rögtön látta, hogy szadisták, és örömet okoz nekik, ha bánthatják vagy megalázzhatják a szegény ápoltakat. Az ápoltakról pedig az volt a benyomása, hogy nem is igazán bolondok, hiszen a szellemek legnyilvánvalóbb közeledési szándékait sem voltak képesek észrevenni, és ebben egyértelműen a külső világ lakóira hasonlítottak.

- Majd én segítek ezen! - ébredt hősünk fejében a konok elhatározás, amit nem is habozott megvalósítani.

Másnap, ami éppen Hujhuj Mégolytéboly születésnapja volt, az ebédet követő csendespihenő alatt hősünk egy bejelentéssel élt:

- Sorstársaim, ma ünnepelünk! Tegyük ezt egy szép dalos tánccal, amit második otthonomban rendszerint erős lerészegedés kísért! Sajnos, az említett hatást alkohol híján nehéz lesz elérnünk, ennek ellenére mégis figyelemre méltó esemény eljövételét ígérhetem.

A nézősereg legnagyobb ámulatára hősünk ezután hozzálátott a nevelőapjától tanult dal és tánc előadásához. Körülötte mindenki már előre tapsolt, éljenzett, mikor előbb lassú, majd egyre gyorsuló mozdulatokkal nekikezdett fővárázslói produkciójának. Széttárta mellső-középállásban tartott, könyökben enyhén behajlított karjait. Mintha egy dülöngélve repdeső nagy madár kinyújtott szárnyait próbálná formázni. Amikor már kellő sebességet ért el, lábait emelgetni kezdte, majd hangos éneklésbe fogott:

„Huj, huj, huss, huss, csúnya nagy madár!

Jobb lesz, ha messze szállsz,

ha jön a téboly!

Hé, boy!

Most jön a mégoly fura nagy téboly,

szétrombol minden álmot!

Barátom!

Rád ront a mégoly

nagy fura téboly, téboly!

Pléh boy, jön a mégoly fura téboly!”

- Látom, ez nem álom, tényleg itt a téboly! Rám is gyakran rám tört régen, ha sokat ittam - fejezte ki együttérzését egy mély depresszió miatt már három éve nem beszélő ápoló.

- Téboly, hogy mért jó ez nekem! - csatlakozott Vendel táncához egy évek óta mozdulatlanul fekvő férfi.

- Huj, huj, huss, huss... - a kórteremben kivétel nélkül mindenki táncolt és énekelt

A szokatlan zajra szép lassan előkerültek az intézet kevésbé szép lelkű ápolói is. Valami alig magyarázható ok miatt azonban kiestek a tőlük megszokott mumus szerepkörből. Talán ezért, talán másért, ahogy egymásután érkeztek, úgy csatlakoztak sorra a köralakba rendeződött táncosokhoz. A hangulat a résztvevők által el sem képzelhető magasságba emelkedett, amikor belépett a főápoló. Egy pillanatra ő sem tudta kivonni magát a vidámság vonzó hatása alól, de végül is felülkerekedett híres/hírhedt kötelességérzete. Sajnos, nem ez az első eset a történelem folyamán, hogy a társadalmi pozícióban magasabban állók zúzzák porrá az alájuk rendelt szerencsétlenek jókedvét.

- Huss, huss! - kiáltotta vigyorgó arccal Nagymadár Aladár főápoló, aki minden további késedelem nélkül egy nagynyomású vízi fecskendőt kapott a kezébe, és a vízsugarat a táncolókra irányította.

- Huss, huss, itt a Nagymadár, ha nem szállunk el gyorsan, elázunk! - tárta a nyilvánosság elé megalapozottnak tűnő véleményét az intézet egyik Napóleonja.

- Nem baj, én már évek óta nem áztam el! - nyilatkozott a diliház másik Napóleonja.

A többiek viszont engedve a vízsugár erőszakának kissé megázva, nem kevésbé megalázva hagyták el mulatásuk színterét. A rendbontást, érthetően, a szokásos megtorlás követte, hiszen hová is vezetne, ha az emberek büntetlenül mulathatnák ki magukat? Nos, az efféle liberális gondolkodás meglehetősen távol állt Nagymadár Aladár főápolótól, aki saját hatáskörben vizsgálatot rendelt el a felelősök felkutatása érdekében. Az eljárás, amelynek szükségességét a résztvevők alapvetően elvetették, hamar kiderítette, hogy ki volt a zendülésnek tekinthető rendbontás két fő okozója. Az egyik Vendelünk volt, a másik pedig az ének, amely az évek alatt bizonyos varázslattal itatódott át. A főápoló éles elméjével azonnal felfogta, hogy utóbbi legfeljebb csak betiltással büntethető. Ezek után a főbűnösnek, Vendelnek egyedül kellett elvinnie a balhét. Később azonban - megmutatandó, hogy a sors olykor igazságos is tud lenni - kiderült, hogy a legfőbb bűnös sem büntethető. A Vendelre kirótt elektrosokk kezelés nem érte el elrettentő szándékát: Nem kell különösebb éleslátás ahhoz, hogy bárki megállapíthassa, milyen érzéseket keltett varázslónkban a másnak megrázó orvosi beavatkozás, hiszen köszönőfóhásza - amelyet a kezelés alatt fennhangon énekelt - önmagáért beszél:

„Most jó, oly jó,
mint olykor,
egy hordó
jól folyó
óborból
egy gyors korty.
Köszönet nagy Istenem,
hogy megengedted ezt nekem.”

Mit is mondjunk erre? Ha nem is ez volt az intézet történetében a leghatásosabb büntetés, de a legigazságosabbnak mindenképpen, hiszen jutalom járt annak, aki gyógyíthatatlannak nyilvánított elmeápoltak sokaságát indította el a gyógyulás rögzös útján. A kedvező változásra az első bizonyítékot a régóta mozdulatlanságra kárhoztatott férfi csodálatos táncrea perdülése szolgál-

tatta. A gyógyulás jelét mutatta egy másik, magát Napóleonnak tartó beteg esete is. Ő korábban mind az ápolókat, mind betegtársait sokat inzultálta azért, mert nem kapta meg a felséges személyének kijáró tiszteletet. Ám Vendel tánca után ez is megváltozott.

- Na, jöjjön felség, méltóztasson segíteni! El kellene hozni a raktárból a friss ágyneműt! - kérte őt a megszokott módon az ápoló.

- Jövök én kérem ezer örömmel, de felesleges velem ilyen gunyoros hangnemben beszélni, hiszen csak a vezetéknevem Császár, én magam nem vagyok az! - szerénykedett Napoleonunk mély meggyőződéssel a hangjában és a felismerés enyhe bánatával az arcán.

Ilyen események után nem is lehet csodálkozni azon, hogy egy fél év múlva a gyógyító intézményben nem maradt más ápoló, csak az orvosnőbe szerelmes humorista és Vendelünk, akinek mély meggyőződésévé vált, hogy az elektrosokk jótékonyan hat kezdődő reumájára.

A kiürült intézetet vezető főorvos elgondolkodott a történeteken. Az előállt helyzetből kiutat keresve újraélte azt a percet, amikor megérintett őt a változás szele. Eszébe jutott Fáni, aki annak idején egy különös fiatalemberről beszélt neki. Egy fiatalemberről, akit felettébb érdekelt a magyar elmeápolók helyzete, és akit olthatatlan tudásvágya arra sarkall, hogy bevonuljon egy zárt osztályra. Önmagában ez is elég figyelemre méltó volt, azt viszont, hogy furcsa tánca után mindenki meggyógyult, nem lehetett a véletlen műve. Igaz, hogy ezek után nem könnyű feladat az osztályokat újra feltölteni ápolókkal, nélkülük viszont hogy is nézne ki egy ideggyógyintézet? Mégis, el kell ismerni, aki tud, az tud! Ilyen és ehhez hasonlatos gondolatok sarkallták a töprengő vezetőorvost, hogy Vendelt az orvosi akadémia figyelmébe ajánlja. Néhány hét múlva meg is érkezett a kedvező válasz, amelyben felkérték Boszorkánymester Vendelt, hogy vegye át díszdoktori kinevezését. Továbbá arra is kérték, ejtsen néhány szót eredményeiről a fölcsigázott elmeorvosi szakma krémje előtt.

Bizonyára így is történt volna, ha a Szent Rongybaba Szellemének is ez lett volna a szándéka. De ő másképp döntött. Egy szép napon elfogyott a vudu pap fekete cipőkrémje. Vendel az őt annyi jóval kényeztető elmeápolóintézetet valószínűleg nem hagyta volna el, ha sikerül neki valamilyen megoldást találni a kialakult helyzet kezelésére. Azonban hiába kérte az ápolókat, hogy hozzanak vagy három dobozzal, ők egyértelműen elutasították szerény kérését.

- Eddig itt mindenki meggyógyult! Szinte te vagy itt az egyetlen kivétel! Csak nem gondolod, hogy engedünk az intézetvezető főorvos által is támogatott tébolyodnak? Ki látott már ilyet, hogy valaki rendszeresen cipőkrémmel kenegesse magát? Csak nem képzeled magad bőrcipőnek? Vegyél példát Császár úrról! Az ő gyógyulása bizonyítja az intézet kiemelkedően jó gyógyító tevékenységét. Mi lenne, ha megpróbálnál felnőni hozzá? - fogalmazta meg Nagymadár Aladár főápoló a kollégái véleményét.

Vendel miután megértette, hogy szép fekete színe veszélybe került, már tudta, nem sokáig fogja élvezni a kiváló eredményeket felmutató gyógyhely vendégszeretétét. A távozással mindössze addig késlekedett, amíg elmondott egy álomvarázslatot, aminek következtében körülötte mindenki mély álomba zuhant.

Miközben hősünk elindul megkeresni a szülői házat, mi magára hagyjuk őt, mert inkább annak járunk utána, mi történt a felébredt ápolókkal.

- Megáll az eszem! - nyilvánított véleményt az elsőként eszmélő ápoló.

- Miért éppen most tenne kivételt? - helyeselt Nagymadár Aladár.

- Főnök, nem én tehetek róla, hogy meglépett az a... akarom mondani, jómadár.

- Már mondtam, nem szeretem, ha madaraznak előttem!

- Pedig elrepült a madárkánk! - feledkezett meg magáról ismételten Satnya Barna, helyettes főápoló.

Kis híja volt, hogy Nagymadár Aladár első mérgében nem inzultálta helyettesét. Ám két perc erőltetett fejtörés után ő sem tudta szebben kifejezni, hogy az átkozott suvikszos képű ápolat meglépett, ami egyértelműen megmutatta szerény szellemi képességének határait. Végül is kénytelen volt megbocsátani lepcsés szájú beosztottjának.

- Ha elrepült, hát elrepült! Majd elszállunk mi is, és nem térünk vissza addig, amíg magunkkal nem hozzuk - fedte fel tervét Nagymadár Aladár.

- Főnök a számból vette ki a szót, ahogy a ravasz róka a hollóéból a sajtot. Lehet, hogy neki csőre volt? Segítsen ki már főnök, ezt maga biztosan jobban tudja!

- Hogy lehet az Barna, hogy maga nem az ápoltak közé tartozik, hiszen szellemi szintje alulról közelíti azokét?

- Ezen én is csodálkoztam már eleget, legutóbb akkor, amikor ott mentem maga mellett és láttam az ápoltak szemében az együttérző szánalmat.

- Na látja, még ők is észrevették! - bólogatott saját képességei iránt érzett elégedettségében a főápoló.

- Persze, hiszen melyik marha töltene önként akár egy percet is egy ilyen állattal, mint amilyen te vagy? - gondolta Satnya Barna és ezzel megmutatta legalább az olvasók felé, hogy ő azért különb, mint amilyennek a főnöke tartja.

Tagadhatatlan, hogy a beosztott dolgozók okkal vagy ok nélkül, ám igen gyakran vívják ki szeretve tisztelt főnökük elmarasztaló véleményét szellemi képességeiket illetően. Ezért sietünk leszögezni, hogy igazat adunk a párbeszéd mindkét résztvevőjének, a másik személyének megítélésében.

E kedélyes beszélgetés után a két vezető ápolónak nem maradt hátra már más dolga, mint hogy Vendel szökéséről tájékoztassák diliház nem kevésbé dilis vezetőjét, aki türelmesen végighallgatta a mintegy félóráig tartó beszámolót.

- Ha jól értem, kerekelt oldott a Vendel nevű ápolat cipőkrémje? Meg tudom érteni, én sem szívesen engedném, hogy a bőrére kenjen! - az intézet főorvosa így adta tanúbizonyságát annak, hogy nem csak dolgozóként méltó a Főváros Környéki Elmebaj és Ideggyógy Intézetben történő tartózkodásra, hanem ápoltként is helye lenne itt.

Újabb félórás tájékoztatás után már sikerült is valamit megértenie az előállt helyzetből, ezért nem késlekedett kiadni a megfelelőnek vélt utasítást.

- Hozzátok vissza azt a bolondot, már az akadémia elnöke is élénken érdeklődött felőle! Vigyétek magatokkal az új segédápolót is, nem árt, ha lesz köztetek egy értelmes ember!

A buzgó főápoló és helyettese, miután megkereste az új segédápolót, nekifogott a feladat következő részének teljesítéséhez. Nincs ezen semmi csodálkoznivaló, hiszen ők mindig szó szerint tartották be főnökük utasításait. Persze csak akkor, ha elég idő állt rendelkezésükre ahhoz, hogy a felmerült problémát megértessék főnökükkel, akitől a munkájuk végrehajtásához szükséges utasítást várták. Mivel most semmilyen okot nem láttak arra, hogy kialakult szokásuktól eltérjenek, váratlanul megragadták a segédápolót. Szegény, az istennek sem volt hajlandó engedni, hogy főnökei megkötözzék, pedig azok már jó előre elosztották maguk között a feladatot. Nevezetesen, hogy ki viszi majd a fejénél fogva, és ki a lábánál tartva. Sze-

rencse, hogy éktelenül hangos tiltakozásának a hatására az intézményt vezető főorvos kinézett az ablakon.

- Hej, hej Nagymadár! Maga ennyi ésszel esténként még hazatalál?

- Főnök, akkor most menjek haza vagy induljak a szökött ápoló után?

- Ember, hogy lehet ez kérdés? Naná, hogy Vendel után, de ne menjen, hanem fusson! Én csak..., de inkább ezt hagyjuk! - intett lemondóan az elkeseredett főorvos.

A közjáték után végre elindult a három jómadár, hogy felkutassa és visszavigye hősrüket a nagyhírű gyógyintézménybe. Nem volt igazán nehéz dolguk, hiszen olyan embert kerestek, akit nem lehetett nem észrevenni, és ha valaki meglátta, meg is jegyezte egy életre szólóan. Mindezek ellenére a három keresésre indult ápoló hetek múltával is csak a vakszerencse hathatós közreműködésével ért el némi sikert. A keresett személyt ugyanis a véletlen hozta útjukba. Egészen pontosan egy út menti, nádtetejű fogadó előtt akadtak össze vele, amint Vendel épp jóllakottan lépett ki a szerény vendéglátó egység ajtaján. Ekkor a három fehér ruhába öltözött férfi nekiesett és ütlegelni kezdte. A vudu pap erre úgy megijedt, hogy hirtelen nem jutott eszébe más védekezési lehetőség, mint egy segítségkérő ima gyors elrebegése. Talán ennek következtében sietett védelmére egy Zsuga nevezetű kártyás, aki fiatal pártfogoltjával tartott kiszemelt úticéljuk, Amerika felé. Az első Zsuga által elhelyezett pofon Nagymadár Aladár főápoló csodálkozó arcán csattant. Igen figyelemre méltó arc az, amelynek gazdája harmadmagával ütlegelni mer egy valójában ártatlan varázslatos tudományú személyt, majd képes egy akkora pofont magához vonzani, amelytől még az ég is elsötétedik, és a nap is csak egy egész óvoda félóráig tartó „Süss fel nap, fényes nap” kezdetű gyermekdal-éneklése után mer újra előjönni a szürke felhők mögül.

Nem sokkal járt jobban Satnya Barna helyettes főápoló sem, mert a számára kiosztott ütés alaposan átrendezte a harcművészetről kialakult elképzelését, hiszen eddig úgy gondolta, csak ő verheti az ápolókat - meg esetleg a többi ápoló -, de részére nem jár kiutalt verés. Mít ne mondjunk? Barna nem nagy örömmel nyugtázta tévedését.

Az új segédápoló viszont jelesre vizsgázott, hiszen ő nem várta meg, amíg az első ütés elcsattan arcán, hanem időben futásba kezdett. Persze nem a verés alatt lévő társak felé, hanem ellenkező irányába. De az vesse rá az első követ, aki nem tudja, hogy ezzel jelentős segítséget nyújtott társainak. Megmutatta nekik az egyedüli helyes lépés irányát. Meg kell mondani, hogy társai némi gondolkodás után követték is példáját.

Ne szépítsük a dolgokat! Ami az egyik embernek öröm, mármint a szabadság Vendelnek, az a többieknek olykor egy verést kísérő bánat. Miután így kibölcselekedtük magunkat, térjünk vissza történetünk folytatásához, oda, ahol hősrünk ismét elindult, hogy megkeresse gyermekkorának színhelyét.

VII.

Vendel, immáron útjának végéhez közeledve nem számított további megpróbáltatásra, mert oly közelinek tűnt szülőhelye, a Lágványosi mocsár. Igen, ezért tartott egyre növekvő derűvel otthona, a régi idöket idéző, tündérszép emlékekkel teli hely felé. Az emlékezet hálója éppolyan szakadozottá vált már, mint amilyenek gyermekkorának viseltes ruhái voltak. Egész pontosan nem állapítható meg, hogy a vudu varázslót vajon mi vonzotta rég nem látott otthona felé, amikor az véget nem érő nyomort és a nélkülözést nyújtott számára. Olyan ember, akit az élet nem sodort hazájától mesze, az nem is értheti meg a mélyben meghúzódo okot. Újra otthon, micsoda öröm! Még akkor is, ha a kis vityillónak már csak a körvonalai látszanak a régen kiszáradt mocsár szélén! A hazatértnek nem is tűnt fel azonnal, hogy megérkezett. Amikor a lába egy régi, a földből alig kiálló cölöpbe ütközött, csak akkor érezte újra az ismerős, majdnem elfelejtett fájdalmat, és villant át agyán a gondolat: „Ebbe a korhadt fába már nem először rúgok bele.”

Vendel sérült végtagját felemelve egy darabig féllábon szökdécselt, mintha így akarna megszabadulni a fatuskóval történt találkozás következményétől. Egy a helyzethez illő vudu átkot mormolt magában, majd egyetlen szavakat szórt a cölöp leverőjének felmenőire. A következmény nem is maradt el. Itt most nem annyira a rossz cselekedetért cserébe járó anyagi gazdagságra gondoltunk, mint inkább arra, hogy kiejtett szavunkat azon nyomban megítélik, mennyben és pokolban egyaránt. Mi viszont, jóérzésünktől áthatva, egy, a mennyországban tartózkodó lélek hosszas méltatlankodásából idézünk: „A teringettét! Hogy fejezheti ki valaki ilyen bárdolatlanul azt, hogy fáj a lába? Hiába van neki szép feketére suvia szolt képe, attól még nem lett ura a helyes viselkedési, illetve társalgási szokásoknak! Nézzük például az én esetemet! Mennyi feleslegesen rám rótt fájdalmat viseltem el életem során, mégsem hagyta el a szám egyetlen az előbbihez fogható csúnya mondat sem. Nem mondom, fiatalabb koromban olykor azért nekem is volt egy-két elszólásom, de szerencsére most nem az én beszédstílusom van terítéken.”

Alig telt el egy gyors lábon járó óra, amikor megszűnt az ősök sírhelyeiben a forgolódás. A csendet már csak a tücskök ciripelése törte át, ezzel furcsa hiányérzetet keltve varázslónk nyughatatlan lelkében. Bánatot okozott számára az egyre erősödő felismerés, hogy volt barátai, a békák mindörökre tovatűntek a mocsár megszokott illatával együtt. Különösen Guszti, az egykori kisfiú kedvenc békája hiányzott nagyon. Azt kívánta, hogy az esténként látogatóba jött barát újra megkérdezze tőle: „Na, milyen volt a napod Vendel?” De hiába a vágyakozás, mindez már csak múlt, miként az is, hogy Guszti olykor magával vitte élettársát, Marikát, a bármelyik hímbéka és Vendel szemében egyaránt tündérszépnek tűnő varangyhölgyet. Ennyi felemelő emlék után nincs csodálkoznivaló azon, hogy a feltörő emlékek könnyeket csaltak elő a vudu pap szeméből, amelyek maguk után fénylő csíkot hagyva csorogtak le hősünk fekete színben pompázó arcáról. Mindezek ellenére az is meglehet, hogy az özönvízszerű könnyözön okozója a hirtelen felébredő szél volt, amely a bokstól feketéllő szempillák közé szinte bányányi homokot hordott, amit a csillogó cseppek oly reménytelenül próbáltak kimosni onnan.

Itt viszont, a homokmentes tisztánlátás kedvéért, egy rövid pillanatra meg kell szakítanunk elbeszélésünk menetét, hogy idézzünk egy kis részletet az utolsó Vudu Pap és Világtalálkozó tisztújító gyűlésén elhangzottakból. Már az első napirendi pont témája is érdekes volt. Nevezetesen, hogy a tisztelt gyűlés hozzon-e határozatot az alábbi kérdésben:

- Testvéreim, vitassuk meg, hogy Hátvánban hátszor hárápnák-e a kácsák? - hangzott el egy meg nem nevezett nemzetiségű résztvevő vitaindítónak szánt felszólalása.

- Há hárápnák, hát hárápnák, de ez álighá befolyásolja a világszervezet életének folyását, ezért jáváslom, hogy ezt a témakört vegyük le a napirendi pontok közül - szólt indulattal a hangjában egy szintén meg nem nevezett város küldötte.

A résztvevők többsége szavazatával támogatta az ismertetett felszólalást. Kivételt csupán a büfében tartózkodók jelentettek. Az egyetértés végül a minél előbbi ebédszünet reményében született meg, bár egyes rosszindulatú vélemények szerint azért, mert csupán néhányan ismerték fel a kérdés súlyát, hogy „mi van ákkor, há ázok a kácsák tényleg hátszor hárápnának?”. Ám erre a fel nem tett kérdésre amúgy is csak az érintett vidéken élők tudták volna az egyedüli helyes választ megadni: „Még mindig jobb, há a kácsa háráp, mint há a gáz gunárok márnának bele egymás után a hátsónkbá.”

Mindenesetre az előzőnél nagyobb sikert ért el a másik napirendi javaslat, mely szerint a gyűlés hozzon határozatot abban a témában, hogy napjainkban Szegeden találhatóak-e boszorkányok?

- Mély meggyőződése, hogy ez úgy van, ahogy a nóta is mondja: Szegeden nincs és sohasem volt boszorkány, hiszen semmi bizonyíték nem merült fel arra nézve, hogy a város szülötte lenne Boszorkány Olga, szeretett Vendel testvérünk igen tisztelt édesanyja. Ő a nevezett városhoz közeli tanyán látta meg Isten szép egét. Igaz, hogy ez csak születése után néhány másodperccel esett meg vele - vallotta egy, a Szegeddel szomszédos város büszke gyermeke.

A nevezett felszólaló, aki az adott pillanatban a kenderkötélből készült öve mögé rejtett szakála miatt sokkal inkább látszott felnőttnek, semmint gyermeknek. Nevetésre ingerlő külseje arról árulkodott, hogy alighanem belső értékei tették méltóvá a küldött szerepére.

- Azt hiszem, nem kellene egy ilyen elfogult és így kevésbé szavahihető egyénre hallgatnunk. Közismert az egyik ösét ért szégyen, akit még a híres boszorkánypercek idején is csak kóklerségben és szemfényvesztésben talált bűnösnek egy hírhedt inkvizítor, Micsoda szégyen, máglya helyett száműzetni Szegedről! De mire is számíthatott volna az, aki még egy apró varázslatot sem tudott bizonyíthatóan elvégezni? Ezek után ítélje meg mindenki saját maga, lehet-e objektivitást várni nevezett ös elkorcsosult gyermekétől? - hangzott egy afrikai származású vudu pap hozzászólása.

- Sajátságos, hogy az előttem felszólaló kolléga veszi a bátorságot, és elfogultágról mer beszélni annak ellenére, hogy érintett az ügyben, hiszen Szegedről választott magának feleséget - vágott vissza a megtámadott „varázsló”.

- Nos, a hitelesnek tekinthető véleményemet a feleségemről levont személyes tapasztalatom alakította ki. Nem úgy vagyok tehát, mint egyesek, akik méltatlan vádaskodással elégitik ki elemi ösztöneiket. Egyébként egész életemben meggyőződéses agglegény voltam, így az a tény, hogy engem valaki rá tudott venni arra, hogy a házasság jármába önként és dalolva hajtsam a fejem, az a boszorkányvarázslatok alkalmazását meggyőzően igazolja.

Talán nem meglepő, hogy a figyelemreméltó szervezet még figyelemreméltóbb tagjai, élükön nős küldöttekkel, az utóbbi véleménnyel értettek egyet. A harmadik napirendi pont már jobban kapcsolódik főhősünk életéhez, ahogy ez a következő felszólalásból nyomban ki is derül.

- Én a vudu Papok Szervezetének újonnan, és kiérdemelten megválasztott elnöke, mélyen elítélem azokat a romboló elemeket, akik nem áttallják bemocskolni az általunk igen tisztelt és szeretett Boszorkánymester Vendel áldott nevét, azt állítva, hogy otthonába gyermekként

visszatérve, könnyezett! Mi, akik ismerjük példás életét, tudjuk, hogy azokban az órákban, amikor e neves személyiség hosszú idő után hazatért Lágványosra, soha nem látott méretű porvihar dúlt. A vad forgószél felkavarta, majd a levegőbe emelte a homokszemek millióit, amelyek közül jó néhány szegény Vendel szemében talált leszállópályát a szédítő forgás után. Így tehát a hírhedt cseppeket egyértelműen ezek az apróságok csalták elő Vendel szeméből. Mindnyájan ismerjük a természet egyik alaptörvényét, nevezetesen azt, hogy egy felkent vudu pap nem sírhat úgy, mint egy pólyás baba. Ezért mindörökre visszautasítjuk a mocskolódo állítást, amely érzelmi okokra vezeti vissza a vitatott néhány csepp könny keletkezésének okát! Ne engedjünk a vallásunkat ért méltatlan támadók nyomásának! Hozzunk határozatot, amelyben egyértelműen leszögezzük, hogy egyetlen vudu pap sem sírt soha, még gyermekkorában sem! Ez elvi kérdés! Éljen a vudu papok megbonthatatlan egyetértése! Éljen Boszorkánymester Vendel! Pontosabban szólva, nyugodjék békéken! - fejezte be beszédét a szervezet kiváló elnöke.

Mielőtt ismertetnénk a javaslatra vonatkozó szavazás végeredményét, közkinccsé teszünk még egy érdekfeszítő véleményt.

- Igaza van a tisztelt elnök úrnak! Méltatlan dolog kitérni a hitünket ért aljas támadások elől. Hozzunk határozatot, hogy a vudu papok nemhogy nem sírnak, de anatómiailag nem is képesek rá! Éljen a mi szeretve tisztelt elnökünk, valamint a nagy vudu pap és varázsló emléke, akinek az anyagi támogatása tette lehetővé egy ilyen pompás találkozó megszervezését! - erősítette meg az elnök állásfoglalását a szervezet gazdasági vezetője és pénztárosa, aki történetesen és egészen véletlenül a derék elnök hites felesége is volt. A határozatot, miszerint a vudu papok egyáltalán nem képesek sírni, ellenvélemény nélkül fogadta el a tisztelt gyűlés. Ennél a szavazásnál nem mutatkozott eltérés az álláspontokban, nem úgy, mint az új tisztviselők személyét illetően. Nem tekinthető véletlennek, hogy a szervezet titkára még a gyűlés végére sem tudta abbahagyni a sírást, amit azért kezdett el, mert az egyetlen megfelelő jelölt helyett egy barmot választott elnökének a szervezet. Elkeseredésében már-már vudu varázstudományát kívánta bevetni a tisztelt, ám ostoba küldöttekkel szemben, amikor egy gondolat ütött szeget a fejében. Az új szeg ezután mintegy ötvened magával foglalt helyet a fent említett helyen, létével jelezve, nem akármilyen fejről van szó.

- Ez az új elnök nem sok aggyal rendelkezik. Nem lesz majd nehéz megvezetni. Övé lesz minden felelősség, de bölcs tanácsaim szerint az én érdekemben cselekszik majd - nyugtatta meg magát a furfangos titkár.

Érdemes megismerni a büfében dolgozó csinos pultoslány véleményét is. Ezen meglátás akkor alakult ki a szépreményű és még szebb keblű hajadonban, miután egy szexuális tartalommal rendelkező ajánlatot kapott egy küldöttől, aki a szerelmi kalandot fontosabbnak tartotta a kongresszusi teremben zajló eseményeknél. Szerencsére az ajánlatot a maga egyéni formájában tudjuk ismertetni, ezzel is szemléltetve, hogy nem akárkiket választottak meg küldöttek.

- Szépség, magával terveim vannak! Mit szólna ahhoz, ha ezeket nem varázslattal, hanem pusztán a férfiúi vonzerómmal próbálnám megvalósítani? - hangzott a magabiztos ajánlat.

A válasz még ennél is magabiztosabb volt, ám technikai okok miatt nem áll módunkban közkinccsé tenni, ugyanis a jelenleg alkalmazott, érzékeny lelkületű nyomdafestékek a legkevésbé sem felelnek meg a nevezett leányzó szavainak rögzítésére.

Bár nem sikerült megismernünk a felvágott nyelvű pultos lány véleményét a neki szánt ajánlatról, ám ez a küldöttgyűlésről szóló kitérő mégis eredményes volt, hiszen sikerült egy rövid pillanatra fellebbenteni a fátylat a jövő titkairól. Így jeleztük, hogy szeretett hősünk annyi

megpróbáltatás, csalódás után végül elnyeri méltó jutalmát, és igen sikeresen és gazdagon fejezi majd be kalandokkal teli életét.

Két pont között a legrövidebb út az egyenes, így most mi is egyenesen visszatérünk hősrünk történetéhez oda, hogy otthonába érve végtelenül magányosnak érezte magát. Jelenlétünkkel bizonyára segítünk neki átvészelni életének e felettebb nehéz időszakát.

Vendel éppen a falu felé irányította lépteit, abban bízva, hogy talán egy ismerős arc valamit visszahoz majd gyermekkorra eltűnt, boldog hangulatából. Kis idő teltével megérkezett a falu szélén pompázó, terméskökerítéssel hivalkodó házhoz.

- Nem emlékezem, hogy régen ilyen szép házak lettek volna ezen a vidéken - állapította meg magában a jelen hangulatában szájalomra méltó hősrünk.

Igen, valóban megváltozott a falu! Szinte semmi nem olyan, mint ahogy emlékeiben. A régen az egekig érő templomtorony, most nem látszott 6-7 méternél magasabbnak. Igaz, a falak egyenetlenségei még most is elárulták a hajdani helyi mesteremberek messze földön elismert alkoholszeretét. Vendel azon gondolkodott éppen, hogy itt már nincs is semmi látnivaló a számára, így ideje lenne végleg búcsút inteni az idegenné vált környéknek, amikor...

- Vigyázzon ember! - szólt egy borízú hang a háta mögül, egy gyorsan közeledő hintóból. Hősrünknek valahogy sikerült elkerülnie, hogy teste érintkezzen a száguldó lovak remekbe formált patkóival. Rendkívüli képesség, vagy inkább adottság kellett ahhoz, hogy a bánattól nem látó, nem halló egyén éppen időben lépjen félre - Ne gondoljon senki semmi rosszra! - az út szélének irányába. Ha valakinek kételye támadna Vendel adottságainak mibenléte felől, gondoljon a vudu papavató szertartásra és a tekintélyes méretű rongybabára. Gondoljon továbbá arra, vajon milyen vudu pap lehet az, aki elhagyja szent rongybabáját és észre sem veszi? Vendel éppen a láncán függő rongybaba búcsúnélküli távozásának megakadályozása céljából tért le az útról, amelyen megállíthatatlanul közeledett sorsának újabb állomása. Megállíthatatlanul? Mit nem mondunk? Hiszen alig tíz méteren belül megállt a hintó, miután utasa felismerte a rongybabéért lehajoló alakot, pontosabban a fekete cipőkrém jellegzetes illatát.

- Nicsak, nocsak! Nem hittem volna, hogy a sorsunkat valaha újra összekapcsolja a végzet. Annak idején én is kértem meghívót az Orvosi Akadémián tartandó előadására, kár, hogy ott nem találkoztunk. Most viszont már mindenképpen tartson velem! - búgta ígéző hangon a hintóban ülő szép ismerősünk, gróf Szúnyogházy Fáni.

- Csókolom azt a ragyogóan fehér kacsóját - köszönt vissza Vendel, akinek őszinte örömet nyújtott a régi ismerősével való találkozás, hiszen a gyönyörű grófkisasszony az egyetlen, akivel gyermekkorának színhelyén találkozott.

- Szálljon csak be bátran, Vendel barátom, és meséljen nekem a nagy port felverő szökéséről, avagy bármi másról! Én mindig szívesen hallgatom az okos embereket!

Tudjuk, főhősrünk Fekvő Tehénnel történt eseménye ismeretében egyetlen olvasó sem lepődik meg azon, hogy papunk egy perccel sem hagyta tovább kéretni magát egy félóránál. Vendel csak azután szállt be az előkelő közlekedési eszközbe, miután a szépséges Fáni meggyőzte, hogy igazán szívesen látja egy kis utazásra. A hintó szinte repült utasaival, akik kellemes beszélgetésbe merülve érkeztek meg a Lágványosi grófi kastély parkjának bejáratához.

- Hó, megérkeztünk! Álljatok meg kis lovacskáim! - húzta meg a gyeplőt a bakon ülő kocsis.

- Kik vagytok? - hallatszott a bejáratot védő sorompó kezelőjének kérdése.

- Hát nem látod a hintón a grófi címet? Fáni grófkisasszonyt van szerencsém szerencsétlen személyednek bejelenteni - évődött régi ismerősével mosolyogva, a különben rendszerint komor arcú szolgál.

- Évek óta nem látok semmit sem! Nem valószínű, hogy az első dolog, amit valaha még meglátok, vagy meglátni akarok, az egy hintó címere lenne. Hahaha... - sütötte el immár vagy századszor viccesnek szánt megjegyzését a megye legélesebb szemű vadászmestere, aki vadászidényen kívül keresetét kapusi munkával egészítette ki.

A felemelt sorompón túljutott hintó kis idő múlva megállt a kastély főbejárata előtt. A házigazda sietve érkezett a vendégek fogadására, majd könnyed mozdulattal kezét nyújtotta a szép grófkisasszonynak. Meglepetten vették észre a feltűnő hasonlóságot, amely a gróf és hajdani szerencsen inasa között mutatkozott. Igen, az idő kissé eljárt felette, míg körülötte szép számmal aratott a kaszás. De igen rosszindulatú az a személy, aki ebben a gróf fekete kezének munkáját véli felfedezni.

- Csókollak benneteket, zúzmarás vízi szárnyasaim! Avagy póriasan azt is mondhattam volna, hogy fiam és szép jegyesem - köszöntötte nyájasan a gróf az érkezőket.

Nehezen állapítható meg, hogy az iménti üdvözléstől ki lepődött meg jobban: a szép jegyes vagy hősünk? Utóbbi, aki sok mindenre számított, például magas labdára, becsúszó rongybabára, vagy egy közelgő amnesztiára, de egy ilyen köszöntésre a legkevésbé sem! A résztvevők meglepetten néztek egymásra, Fáni Vendelre, az pedig a szerencsen grófra, de egyformán nem értettek semmit. Be kell vallanunk, hogy nehezen állapítható meg ezzel az egymásra nézéssel ki járt jobban, mert sem Vendel, sem a korosodó gróf nem jelentett komoly veszélyt az elérhető férfiúi szépség legvégső határára. Az általános tanácstalanság közepette csak a házigazda gondolta, hogy ő mindent ért. Pedig hol volt ő ettől? Hiszen semmit sem értett például az Einstein-féle relativitáselméletből. Miután Vendel jó szörfösként kellő ideig lovagolta meg a meglepetés hullámain, tekintetét Fáni arcára irányította. Érdekes, ez a látvány mennyivel jobban tetszett neki, mint korábban a mosolygós grófé, mikor abból a célból vizsgálta arcát, hogy felmérje: vajon komolyan beszélt-e. A szép hölgy, úrinőhöz méltatlan módon, még mindig nyitott szájjal bámulta volt útitársát. Egyáltalán nem ilyennek képzelte eljövendő gyermekét, ráadásul annak érkezését későbbi időpontra várta.

- Meglepetést akartam szerezni azzal, hogy bemutatom az urakat egymásnak. Mégis az én állam koppant a lábam előtt akkorát, mint Arany János éji bogara a falon - nyögte ki lassan a magához térő Fáni.

- Pont jókor érkeztetek, harmatos vízcibém, a konyha felől asztalhoz csalogató illatok érkeznek a lágy szellő szárnyán, de amíg elkészül Róza mama nevű szakácsnőm újabb gasztronómiai remeke, addig öblítsük le az út porát! - ajánlotta a vár teljhatalmú ura, a nemrég még szerencsen inas.

Ilyen szívélyes invitálást nehéz lett volna figyelmen kívül hagyni két meglehetősen éhes embernek, akik aznap még együtt sem ettek meg egy fél tyúktojást. Igaz, külön-külön viszont tetemes mennyiségű reggelit fogyasztottak, ám így sem kellett - egyiküket sem - megvadult lovakkal vontatni a remélt ebédjük felé. Ezért késlekedés nélkül indultak az utat mutató gróf után, aki talán úgy gondolta, hogy illik elszórakoztatnia vendégeit, talán azt, hogy fáj a csönd. Mindenesetre szünet nélkül csak beszélt és beszélt.

- Zúzmarás vízi vadrécém, bevallom, már nem is tudom az idejét annak, amikor varázslat nélkül is ilyen jól éreztem magam. Vigyázzatok ennek a lépcsőnek a harmadik fokára! Csak a szélére lépjete, mert jó néhány szügeneráció táplálkozott már nemes fájából! De, nehogy szavaim tovább egymásba öltsem, harmatos vadvízi kispulykáim, kijelentem, hogy oly szép az

élet, mint az elvesztett szüzesség emléke egy kilencvennyolc éves matróna számára. Szép menyasszonyom, te már biztosan tudod, hogy ez a kép szegény néhai grófnét ábrázolja, akit halála előtt alig egy évvel örökített meg egy jó nevű vándorfestő. Hogy is hívták? Megvan! Igen, most már pontosan emlékszem, Jó Vándorfestőnek hívták. De ebben a dologban nem is ez a legfontosabb tényező, hanem inkább az, hogyan lesznek a hátsókból elsők, az inasokból grófok? Persze csak akkor, ha mindezek mellett elég jóképűek is, és éppoly sikeresek a nőknél, mint csekélységem.

Egy pillanatra állítsuk meg a szóáradat folyását, csupán addig, amíg megállapítjuk, milyen szerencse, hogy Fáni gondolatai nem hallatszottak ki szép fejből, mert akkor körülbelül ezekkel a szavakkal szembesült volna a derék vőlegény:

- Méghogy jóképű? Ha nem lenne ilyen közismert szépérezkem teljes hiánya, talán meg sem akadt volna a szemem rajtad! Bár az is igaz, kis hazánkban különleges látvány egy feketebőrű gróf.

Rövid eszmefuttatásunk után térjünk vissza a boldog vőlegényhez és apához, aki rendületlenül folytatta véget nem érő beszédét.

- Tudjátok meg azt is, ködpárás vízityúkjaim, hogy a szerelmi bűbáj alkalmazása jó mód az életben történő boldoguláshoz!

Akármilyen nagy is a Lágványosi grófi kastély, a kis társaság végül mégis az ebédlőterembe ért, ahol a gróf hozzá kezdett mozgalmas életének ismertetéséhez.

VIII.

Ne félj, a gróf úr mesél!

„Tudjátok meg zúzmarás vadkacsáim, én messzi földön, egy másik kontinensen láttam meg a világot, bár erre megszokottnál sötétebb bőrömet látván, valószínűleg magatoktól is rájöttetek. Olyan helyen születtem, ahol a vudu papoknak igen nagy tekintélyük van. Így igazán szerencsésnek mondhatom magam azért, mert az anyatejjel és a rummal együtt szívhattam magamba a vudu papok nagy értéket képviselő tudományát, amelynek minden őszám avatott mestere volt. Eredeti nevemet már régen a feledés homálya borítja. Arra azért még emlékszem, hogy a bátyám Kis Piszoknak, a lányok Szép Fiúnak szólítottak, míg szüleim - ki tudja miért? - az egyáltalán nem megtisztelő Kis Pisis névvel illették jobb sorsra és névre érdemes személyemet. Viszont serdülőkoromtól kezdve, csodaszép dalomról, Sejhaj Mégolytébolyinak szólítottak azok, akik elég bátrak voltak ahhoz, hogy egyáltalán meg merjenek szólítani. Utólag már bevallhatom nektek, hogy egyáltalán nem állt távol tőlem a lányok és asszonyok fejének elcsavarása. Talán nem állítok ki magamról hamis bizonyítványt, ha kijelentem, hogy fiatal koromban kifejezetten kötekedő természetű voltam. Belekötöttem mindenbe, ami élt és mozgott! Egyszer még egy tehervonatba is! Másnap kijózanodva ez már nem tűnt okos lépésnek, de megsegített a Szent Rongybaba Szelleme, így az utolsó pillanatban sikerült félrelépnem a sebesen robogó jármű elől. Akármilyen jeles verekedő is voltam, olykor mégis megesett, hogy egy-egy küzdelem során én húztam a rövidebbet. Ám utána mindig elértem, hogy a győztes ne leljen ebben tartós örömet. Nem sokkal a papavató szertartás előtt történt egy igen sajnálatos eset. Mindennek az oka bátyám tisztánlátó képessége volt! Ugyanis, amikor kissé meggondolatlanul ránk nyitott, tisztán látta, hogy mit teszek a csinos, ám kikapósságra erősen hajlamos felségével. Mondhatom, igen kényes helyzetben talált bennünket. Éppen egy, az Édenkertben játszódó színpadi jelenetet próbáltunk, és szerepünknek megfelelően mindketten Éva kosztümbe voltunk öltözve. Ádám szerepét én játszottam. Éppen Éva vonzó almáit szorongattam két kezeimben, miközben az alábbi monológot gyakoroltam: „Enni vagy nem enni, ez nem is kérdés!” Már bele is akartam harapni a markomba szorongatott húsos almák egyikébe, amikor ismerős hang ütötte meg a fületem:

- Híres tisztánlátásom erre korábban is figyelmeztetett volna! - üvöltött mindkettőnkben csalódott bátyám, miközben két tenyerével nagyot csapott ébenfekete homlokára. Én, mivel menteni kívántam a helyzetet, mentegetőzni kezdtem.

- Sejtettem, hogy sikeres lesz közös jelenetünk, ezért is gyakoroltuk annyit asszonyoddal. A születésnapodra akartunk örömet szerezni neked a kedves jelenettel. Sajnálom, hogy nem tudtunk meglepni veled!

- Ebben tévedsz! Alaposan megleptetek, jó öcsém! - vágott közbe a bátyám, aki egy partra vetett halhoz hasonlóan kapkodta a levegőt.

Én mindezt látszólag észre sem vettem, és mintha minden rendben lenne, haladtam tovább a megkezdett úton és folytattam mondókámat, amivel bátyám kitörni készülő haragját próbáltam elaltatni, és kedveskedő hangon kérdeztem: „Különben mit gondolsz, a bal vagy a jobb kezemben tartott almába harapjak először?”

Sógornőm is mentegetőzésbe fogott, miközben sebesen kapkodta magára a földön szanaszét heverő ruháit: „Alighanem ellenünk szól a látszat, de ne higgy neki egyetlen férjceském! Mint tudjuk, a látszat gyakran csal!”

Úgy tűnt, hogy jól vágtuk ki magunkat szorult helyzetünkből, mert fivérem indulatának vulkányszerű kitörése, nem kis meglepetésre, elmaradt. A későbbiek során - valószínűleg a fenti eseménynek köszönhetően -, teljesen ingyen és bérmentve hozzájutottam egy két évre szóló tengeri luxusutazáshoz. Nem sokkal az iménti apró incidens után szeretett bátyám meghívott házához egy kis italozásra azzal az ürüggyel, hogy közben majd együtt gyakoroljuk a papavatás ceremóniáját. Mi egyebet tehettem volna, gyanútlanul elfogadtam meghívását.

A baj nem is azonnal történt! Egy rövid ideig élvezhettem az elfogyasztott rum jótékony hatását és a Szent Rongybaba Szellemének közelségét. Majd azután hosszú ideig nem élveztem semmit. Miután eszméletre tértem egy ringó padozatú sötét fülkében, az első érzés viszont az elviselhetetlen fejfájás és gyomorégés szörnyű keveréke volt. Nem bírtam megállni, hogy el ne kiáltsam magam: „Harmatos zúzmarásaim, avagy zúzmarás harmatosaim, vagy mit tudom én, nekem mindegy hogy ki, hívjátok azonnal a kovácsot és a tűzoltókat!”

A kovácsot a fejemet abroncsként szorító képzelt fémpánt levétele, a tűzoltókat a pokol tüzeként égető gyomrom miatt igényeltem. Ki gondolta volna, hogy a következő ismeretlen, az előbbinél is fájóbb érzés eredete egy, a bőrömmön csattanó korbácsütésre lesz visszavezethető.

- Felébredtél végre, te fekete dög? - kérdezte indulatosan egy úrfélének tűnő fehérbőrű egyén, aki egyik kezében szeges korbácsot szorongatott.

- Mi van velem? Hol vagyok? - kérdeztem, bár messzi földön híres és irigyelt szellemi képességgemmel azonnal felmértem, hogy ez minden bizonnyal nem az én napom lesz. Ebben viszont nem is tévedtem. Ennek ellenére bizakodtam, hogy végül minden jóra fordul.

Reméltem, hogy hamarosan felébredek rémes álmomból, vagy ha nem, legalább sikerül megtalálnom a helyes viselkedést, amivel elkerülhetem az újabb korbácsütést. Nos... nem találtam meg! A következő csapás ezzel szemben az arcomon találta meg küldetésének pontos célját, aminek következtében ma is viselem arcom jobb felén a három gyufafej méretű heget, ingyen reklámozva a korbácskezelés mesterének kétségtelenül meglévő magas szintű szakmai tudását.”

Vendel ezekre a szavakra saját arcához kapott, mintha neki is épp akkor kezdtek volna fájni arcán az anyajegyek. Mi viszont igyekszünk gyorsan visszatérni a gróf történetéhez, nehogy valamelyik eszméletlenül fontos részéről lemaradjunk! Habár egy kis időnk azért még maradt, mert az egykor Sejhaj Mégolytéboly nevet viselő személy is szünetet tartott, hogy vendégeit kínálgatva azok egészségére emelje rummal teli poharát. Majd az otthon és a gyermekkor ízeit felidéző itóka után ismét teret engedett története áradó hegyi patakként száguldó folyamának.

„Na már most, tavi igazgyöngytyúkjaim! Nem mondhatnám, hogy ilyen bemutatkozás után a legkevésbé is bízom volna abban, hogy a korbácsos úriember túl hosszú életű lenne a földön. Nem is lett az, de én akkor még annyi időt sem tudtam elképzelni a számára, mint amennyi részére ténylegesen megadatott. Ám kínzóm ekkor még erejének tudatában szólt hozzám.

- Tudod, nem haragszom rád jobban, mint a balsorsa által a csizmám és a fedélzet deszkái közé került hernyóra. Mindazonáltal nem is szeretlek jobban, így hát vigyázz! Téged a tulajdon bátyád adott el nekem rabszolgának, kitéve kényem-kedvemre, öt évre szólóan. Nem is értem, hogy miért nem kért biztosítékot életed megőrzésére? Meglehet, hogy ő sem szeret téged, vagy talán sikerült a lábára lépned? Végül is ez mindegy. Megjegyzem, elég drágán vettelek, de nincs veszve semmi, majd ledolgozod a vételárat! Jó fivéred arra kért, hogy bánjak veled szigorúan, mert mindig is ahhoz voltál szokva. A kis naiv! Mintha én magamtól kényeztetni akartalak volna, esetleg ágyba vinném a reggelid, vagy valami hasonló. Nem lesz

itt semmi baj, csak viselkedj hűséges kutyaként! És ha nem kényszerítesz további, nevelési célzatú korbácsütés elhelyezésére, rút testeden, némi szerencsével, akár túl is élheted az öt évet! - fejezte be tájékoztatásomat a kalóz, fejét ingatva, mint aki maga sem hiszi előbbi kijelentését.

- Jó ember, meg tudná nekem mondani, hogy merre járunk? - érdeklődtem felettébb udvariasan, hiszen a választól várhatóan igen sok minden függött, rosszabb esetben például egy újabb korbácsütés.

- Valahol a Karib-tengeren - válaszolt új gazdám, miután eldöntötte a kérdést, megverjen-e kíváncsiságom miatt, vagy válaszoljon-e. A következő döntés joga viszont már az enyém volt. Úgy határoztam, engedek a körülmények szorító hatásának. Nem is tehettem mást! Ugyanis új helyzetemben vajmi kevés hasznát vettem volna nyílt ellenállásnak, vagy varázstudományomnak. Azzal nem tudtam volna egy méretes kalózhajót az otthonom partjai felé irányítani. Ráadásul mindig szerettem volna bejárni a világot, ezért belementem a látszólagos együttműködésbe.

- Rendben van, legyen meg a Szent Rongybaba akarata! - adtam meg magam.

- Csak nem vagy vudu pap te is? - kérdezte gazdám, miközben némi félelem tükröződött arcán.

- Majdnem, de ez ilyen jó barátok között nemigen számít! - próbáltam megnyugtatni a kalózt, aki egyre kevésbé tűnt szememben leküzdhetetlen ellenségnek.

- Csak a helyzet tisztázása miatt, Gróf Lágványosi Oszi vagyok - mutatkozott be szinte kedvesen a kalózkodó vezére.

- Nem tesz semmit, lehet élni ennél rémesebb névvel is - futott át agyamon a nem alaptalan megjegyzés. Míg a fenti gondolat mosolyt csalt elő kifejezetten vonzó és férfias arcomra, addig Oszi közelebb lépett hozzám, talán azért, hogy mélyen a szemembe nézzen.

- Érezd jól magad a hajómon! Kezedben egy súrolókefével vagy egy felmosó fával szabadon mozoghatsz mindenütt. Mindaddig nem lesz baj, amíg ezeket az eszközöket szorgalmasan és rendeltetésszerűen használod. Ha a napi tizenhét óra sétálgatás ideje lejárt, kényelmesen lustálkodhatsz ezen a minden földi jóval felszerelt luxushajón. Ám, ha te inkább az aktív pihengetést szereted, hozzám bármikor betérhatsz egy kis embert nemesítő munkáért. Mindezt megengedem, hogy távol tartsd magad a harctól. Azonban tudnod kell, ha megtámadunk egy hajót, akkor vagy az süllyed el vagy mi. Elég értelmesnek látszol ahhoz, hogy ezt újabb korbácsolás nélkül megértsd, így ebben a helyzetben is tudni fogod, hogy mi a te dolgod - fejeződött be a monológ.

Mit nem mondtam, még hogy monológ? Hol van ez a szánalmas kinyilatkozás az „Enni vagy nem enni...” kezdetű szöveg valódi mélységéhez képest? Nem állítom, hogy a következő két évben véghezvitt tetteimért cserébe a vudu mennyországba kerülök majd. Annyi azonban bizonyos, hogy a lehetőséghez képest igyekeztem minél kevesebb kárt okozni azok számára, akiket balszerencsénk kalózhajónk útjába vezérelt. A kapitánnyal rövid idő alatt félig barátokká váltunk. Ő engem barátjának tekintett, míg én őt a szívem mélyén nem annyira. Persze, mielőtt alakoskodásomért valaki elítélné, gondoljon arra, hogy személyemhez méltatlan módon rabszolgasorba kerültem. Azért volt egy igazi barátom is a hajón. Nevezetesen szobatársam, aki szakácsként tevékenykedett, és szakmájából eredően mesterien bánt a késekkel. Dobni, szúrni, vágni egyformán tudott mindenféle méretűvel. Ennek köszönhetően még a legbátrabb kalózkodó is csak a háta mögött mertek megjegyzést tenni az általa irányított konyhából kikerülő, igen gyakran gyanús kinézetű ételkülteményeire. A harcmentes időszakban

kedvenc társasjáték volt, hogy a kalózok meg próbálták kitalálni, hogy a napi menü egy-egy fogása milyen alapanyag felhasználásával készült.

- Finom volt ez a tejleves! - vélekedett az egyik kalóz, akinek történetesen aznap járt le a szakácstól kapott baráti kölcsön visszafizetésének határideje.

- Elment az a kis sütnivalód is? Még a kocsonyát sem ismered fel? - szólalt meg egy nem kis mértékben alkoholos befolyásoltság alatt álló kalóz kisiparos.

Elfogulatlanul meg kell jegyeznem, hogy a fenti kijelentés egy kicsit valószínűtlennek tűnt fel előttem, mivel a kalózhajó ágyúval jobban el volt látva, mint hűtőszekrényvel, de ágyúja is csak egy volt. Ráadásul a trópusi éghajlat vajmi kevésbé emlékeztetett a legénység távoli otthonának - szép Magyarországnak - december környéki időjárására.

- Megáll az eszem! Ennyi pancsert ilyen kis helyre szorítva, már régen nem láttam! - csatlakozott a vitához a fedélzetmester, aki alig hihetően még a szakácsnál is kisebb mértékű népszerűségnek örvendett a legénység körében.

- Látom, már megint a kedvenc csirkeragummal tréfálkoztok! - kapcsolódott a színvonalas társalgásba a hajó legerősebb kalóza, Kigyúrthas Gyurka.

Mivel a hajó legénységéből többen is éles elmével voltak megáldva, így nem okozott különösebb nehézséget megjósolni, hogy itt hamarosan verekedés tör ki. Minden kalóz még időben megtanulja, hogy a harcban a legjobb pozíciót kívánatos elfoglalni. Vajh, mi lehet jobb pozíció egy baráti verekedésben, mint az első ütő többnyire nyerő pozíciója. Ilyen előzmények után lehet-e csodálkozni azon, hogy a kapitányának később nem sikerült megállapítania, hogy ki ütött először? Aligha. Hiszen többen is megérdemelték az elsőbségért járó büntetést. Persze sohasem árultam el a kapitánynak, hogy a kezemben szorongatott felmosó fával is lehet ütni. Mindenesetre végre kedvemre kiverekedhettem magam!

Bár nem akarom túl hosszúra nyújtani beszámolómat a hajón töltött évekről, ám mindenképp szólnom kell a hajó egy lóerős hajtóművéről. Ha valaki megalapozatlanul azt a véleményt alakítaná ki saját magában, hogy semmire sem lehet menni az egy lóerővel, az a személy bizonyára nem egy, az átlagosnál majd kétszer nagyobb vízilóra gondol. Pedig a kalózhajót útján egy természetes víziló vonszolta maga után mindvégig. Mindabból, amit eddig elmondtam, a napnál is fényesebben kiviláglik, nem mindennapi helyre kerültem a szebbik nem iránt érzett ifjúkori vonzódásom miatt. Avagy, úgy is mondhattam volna, hogy a színművészet iránt érzett olthatatlan szeretetem miatt.

Nem várt módon, az idő múltával arányosan nőtt a kalózok kapitányának, eme kastély hajdani urának az egyetlen rabszolgája iránt érzett megbecsülése. Míg végül már a fiának tekintett. Már a felmosó fát és a súrolókefét sem kellett napi tizennyolc órán keresztül a kezemben tartani! Találkozásunkkor elég volt üres kezemre tekintve mentegetőzni: „Éppen a kedvenc szerszámaimért megyek.” Ennek a számomra nagyon is kedvező változásnak fő oka az volt, hogy egy nagyobb méretű tengeri ütközetben megmentettem a kapitány életét. Történt, hogy a harc egy szerencsétlen pillanatában elszakadt a kapitány pálmalevelekkel díszített harci nadrágtartója. Mindez még nem sodorta volna veszélybe, ha nem kap az éppen lecsúszni készülő nadrágja után. De sajnos utánakapott. Ezt a meggondolatlan mozdulatot használta ki az általunk megtámadott hajót védő egyik matróz, aki kardjával a kapitány teste felé szúrt. Minden bizonnyal el is találta volna, ha én egy arcomon csattanó hatalmas pofontól egyensúlyom veszítve, nem löktem volna meg a kardot tartó személy kezét. Azon lehetne vitatkozni, hogy ez mennyire volt az én érdemem, és mennyire a harc hevét kihasználni kívánó kalóztársamé, aki ekkor próbált némi elégtételt venni korábbi nézeteltérésünk miatt. Azóta sem tudom megérteni az ilyen embereket! Bosszút akart rajtam állni azért, mert közismert őszinte-

ségemre jellemző módon a hajó hajtóművéhez hasonlítottam méltatlan személyét. Mindenesetre a nevezett kalóz a következő harc során a tengerbe esett. Szegény, a több méteres hullámokon hanyódva kiabálta felém: „Te fekete képű ördög, ezt még megkeserülöd!” Sajnos, azonban még a szerencséje is elhagyta, mert hiába ismételte sokáig szidalmait, mégsem hallotta meg senki. Ám volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, talán mégsem annyira reménytelen a helyzete, hiszen a szakács kirohant a fedélzetre és merev szemekkel vizsgálni kezdte a tengert. Természetesen én nem hagytam ezt és azonnal rámordultam: „Miért nem alszol? Lehet, hogy a kialvatlanságtól főzöl olyan rosszul?” A barátom ebből azonnal megértette, hogy jobb, ha minden késlekedés nélkül visszatér a kabinjába. Persze némileg megbántódtam amiatt, hogy sietős távozásakor még jóéjszakát sem kívánt. De kicsire nem adok, mindig is ez volt az elvem! A tengerbe esett kalóz pedig egyértelműen megérdemelte sorsát! Számomra viszont kedvező fordulatot jelentett, hogy ezek után már senki sem merte kétségbe vonni, hogy méltó vagyok nemes rabszolgatartóm barátságára, amit egyre őszintébben kezdtem viszonzni. Szeretett kapitányunk hamarosan abbahagyta a panaszkodást az elviselhetetlen fejfájásáról, ami egészen véletlenül a megérkezésem követően jelentkezett nála először. El is dobtam az őt ábrázoló babát, mert feleslegesnek tűnt a homloktájékán történő rendszeres szurkálása, hiszen az ember még varázslattal sem okoz fájdalmat a barátjának.

Összességében a tengeren töltött két évről igen kedvező vélemény alakult ki bennem! Ám nincs olyan jó dolog a világon, ami egyszer véget ne érne! Eljött az idő, amikor egy teljes fegyverzettel rendelkező hadihajó megtámadásánál mi húztuk a rövidebbet. Igen, kevésnek bizonyult az egy darab hajóágyúnk. Még az általam derék harcossá átnevelt vízilovunk közreműködése is kevés volt az ütközet megnyeréséhez. Hiába csalta szirén hangjával a tenger vizébe a hadihajó tüzeinek egy részét, majd intézte el őket hatalmas fogával, még így is maradt elég ügyes ágyúkezelő ahhoz, hogy hajónkat elsüllyessze. Bizony, ezzel a legénység túlnyomó része megkezdte ítéletnapig tartó pihenését lent, mélyen az örökmozgó tengerfelszín alatt. Hajónkról csak ketten éltük túl a csatát, a katonák kíméletlenül sikeredett bosszúját. Több napos hanyattatás után kötött ki Európa partjain a kalózhajóból megmaradt deszkadarab, két utasával, a kapitánnyal és csekélységgemmel.

- Fiam, nem azért mondom, mert még három évig a rabszolgám vagy, hiszen az ilyenféle kérdés barátok között szóba sem kerülhet - szólt hozzám a part biztonságában a kapitány. - Mégis tisztességesebb lenne, ha erre a kis időre önként velem tartanál. Ha te is úgy gondold, eljöhetsz velem ősi családom biztonságot nyújtó kastélyába. Még azt sem várom el, hogy magaddal hozd a most is kezvedben szorongatott eszközeidet, ámbár nem is tiltom ezt meg neked.”

Sejhaj Mégolytéboly megállt elbeszélésében, és balkezével a vele szemközi fal felé bökött, ahol egy viharvert felmosó fa és egy alaposan elhasználódott súrolókefe pihente ki két évig tartó munkáséletének hanyattatásait.

- Egy aranyat adok annak, aki eltalálja, mi lett a fenti eszközök sorsa.

- Mérgedben elégetted őket!? - vágta rá azonnal az eszközöknek háttal ülő Fáni.

- Szép menyasszonyom, azt hiszem, hogy arany helyett velem kell beérned, de ez sem elvetnivaló adománya az égnek! - mosolygott a vőlegény önelégülten.

Sajnos nem maradt fenn, hogy ezek után mit gondolt magában a szép ara, de nincs is idő ezen tépelődni, mert folytatódott az egyre érdekesebbé váló történet.

„Lehet-e nemet mondani egy ilyen baráti invitálásnak? Mint látjátok, én elfogadtam a meghívást. Igazán nem tehetek róla, hogy később a gróf felesége szemet vetett rám! Én, mivel már régóta nem éreztem a női test vérpezsdítő melegségét, engedtem a csábításnak. Komoly szerelem alakult ki közöttünk, ami balesetben elhalálozott férje temetése után házasságban csúcsosodott ki. A gróf tragikus esete jól szemlélteti a gyarló ember kiszolgáltatottságát a vak sorssal szemben. Nyár volt, a madarak csiviteltek a kertben, amit általában az emberek szívesen hallgatnak. Ám a néhai gróft kifejezetten idegesítette az ablakától néhány méterre lévő fa koronájában megbúvó vadgalamb pár bűgása.

- Figyelj inas, mióta kiújult az elviselhetetlen fejfájásom, nem bírom elviselni a madarak ricsajozását! - panaszkodott a gróf úr, miután sürgősen magához kéretett.

Azon a kora hajnali órán nekem sem volt túl jókedvem. Álmos voltam, mivel a grófnő alig fél órával korábban hagyta el szobámat. Fárasztó dolog ám egy finom úri család egész napi és éjszakai szolgálása, ezért is igyekeztem elutasítani minden munkára vonatkozó utasítást. Így történhetett meg, hogy végzetes következményű kijelentést tettem:

- Valaha ismertem egy olyan férfit, aki kapitány létére a legtöbb kalózánál gyorsabban mászott fel az árbockosárba. De az régen volt, azóta igen elpuhulhatott! Ő ma már egy galambfészket sem tudna leszedni az ablaka alatt lévő fáról!

A büszke férfi, miután ezeket a szavakat meghallotta, egészen megváltozott! Szemében újra a hajdani kalózvezér elszántsága tükröződött. Nem is tépelődött sokáig, hanem intett, hogy elmehetek és a nyitott ablakhoz lépett. Viselkedéséről ordított a szándék, hogy majd ő megmutatja, hogy ki az elpuhult. Sajnos engem halaszthatatlan dolgaim intézése sietve a szomszédos szobába rendelt, de bízam benne, hogy már minden sínre került. Szegény barátom, nem is esett volna le a fáról, ha nem a legrosszabb pillanatban jött volna rá a szokásos fejfájás. Éppen abban a pillanatban kapott két kezével homlokához, amikor kapaszkodnia kellett volna. A sajnálatos baleset után nagyon szomorúan álltam a szobám ablakában, kezemben egy vudu babát és egy varrótűt szorongatva, miközben elmerengtem az emberi sors kegyetlenségén.

A gyászév elteltével feleségül vettem az özvegy grófnét és boldogan éltünk, amíg ő is búcsút nem vett e sok rosszat nyújtó, arasznyi földi léttől.

Büszke vagyok magamra, teljesíttem hajótörött koromban tett fogadalmamat, és azóta soha senkire sem emeltem kezét. Miért is tettem volna? Mint látjátok, magától is megsegít engem a Szent Rongybaba Szelleme. Az élet egyéb területein is kedvezően változtam, korábbi nőfaló magatartásom is a múlt ködébe vészett. Hűséges lettem, mint egy jó házörző. Megcsalni is csak egyszer csaltam meg szegény grófnét. Az is bizony régen volt, ahogy a nagyfiam kora is mutatja. Mentségül sem akarok most Olga vonzó bájairól és praktikáiról mesélni, mindenesetre szép menyasszonyom biztosíthatlak a becsületes múltamból adódó maximális hűségéről.”

Itt ért véget Hujhuj Mégolytéboly távoli vidékre sodródott fivére életének ismertetése. Sajnos a maga nemében páratlan elbeszélésből nem derült ki, mi lett a szegény grófnő sorsa, mi okozta korai halálát? Talán furcsának tűnhet szigorúbb erkölcsű olvasóink szemében, hogy Fániban az elhangzottak ellenére egy csöppnyi kétely sem ébredt vőlegényét illetően. Biztos volt abban, hogy a nála éltesebb szerelménél jó kezekbe kerül majd életének kulcsa, miután elhangzik majd a régen várt lánykérés.

Vendel, kihasználva a társaságra borult csendet, tépelődni kezdett az igazságról és arról, hogy igazságos-e, hogy míg másnak egy apja sincs, addig neki nevelő apján kívül, kettő is van. Micsoda sors ez! Mégsem ez volt az egyetlen nyitott kérdés számára. Mindenáron meg akarta

fejteni a kérdést, vajon a gróf szavai közül mi volt az, amit az öngúny diktált, és mi az, amit az igazság?

Mindenestre Vendel alig-alig tudott egy olyan embert komolyan venni - és ebben még az is lehet, hogy igaza is volt -, akinek kedvenc szavajárása, a „zúzmarás vízi vadgerle” és egyéb szárnyas állatfajok emlegetése volt. Ráadásul a feketebőrű gróf emellett is rendelkezett néhány, nem túl szokványos szokással. Aligha mondható megszokottnak, hogy valakinek az ebédlőjében, egy nem túl magas árbocrúdon két zászló lengedezik két inasa közreműködésével, akik méretes pálmalevelek le-fel történő mozgatásával járultak hozzá a lengedezéshez szükséges légáramláshoz. Az egyik zászló a világ minden táján ismert fekete színű kalózzászló, míg a másik fehér színű és cirádás betűkkel az van ráhímezve: „Félre ború, félre bú, szeretkezz, ne háborúzz! Sejhaj!” Semmiképpen sem hagyható ki a megemlítendő furcsaságok közül a gróf kalózkendője, amivel úgy kötötte be a fejét, mintha a teljesen ép bal szemét akarná elrejtetni a kíváncsi tekintetek elől, pontosan úgy, ahogy nem egy félszemű ember tette ezt az emberi történelem során. Ráadásul a gróf úr elbeszélése során több, eddig nem említett szünetet is tartott. Ilyenkor finom, de egyértelműen megállapítható kacsintással tisztelte meg hallgatóit, ami szavak nélkül is azt sugallta: „Ezek a palimadarak eszik a dumát”. Így volt-e, vagy nem, ezen kérdés eldöntésében nem tudunk segíteni Vendelnek, hiszen ez felülmúlná összes tudásunkat. Ezért figyelmünket a közeledő vacsorára fordítjuk. Éppen időben tesszük mindezt, hiszen Gólya Róza - egykor feketehajú szolgálólány, ma Róza mama - közeledett, kezében a frissen tálalt étellel.

Igen figyelemre méltó dolgok voltak a tányéron: fenyőtoboz saját levében áztatva, csírázott gabonaszemek nyersen. Ám ez nem meglepő annak, aki ismeri Róza mama tudományát az ételek elkészítésében. Ez a tudás nem annyira az ételkészítés területén eltöltött hosszú évek tapasztalata miatt alakult ki, hanem az említett tevékenység mérhetetlen utálatá miatt. Mi sem jellemzőbb erre, mint gyakran emlegetett mondata: „Csak nem fogok a szám közelébe emelni egy tápanyag tartalmától erősen megfosztott, szétfőtt, összesütött akármit? Hogy is találhatnék fel gazdámnak olyan ételt, amit magam sem ennék meg szívesen?” Róza mama különös ízlésében egyetlen nyersanyag jelentett kivételt. A tojás, hiszen azt főtt állapotában szerette, igaz, hogy ünnepi ételnek tartotta. Ám felesleges lenne sajnálkozni a szakácsnő újabb áldozatain, volt azoknak elég eszük.

- Csak ezt megúszhatnám valahogy! - gondolta a társaság egyetlen hölgytagja, miközben reményt sugallóan mosolygott mindenkire, aki a közelében volt. Ez alól még a zászlókat lengető szolgák sem voltak kivételek.

- Lehet, hogy a sors ezután is ismétlésbe bocsátkozik majd, és ebben a szolgálóban a következő gróftól tisztelhetem? - ébredt fel a kérdés Vendel szívében. Nem egészen alaptalanul.

Mi persze tudjuk a választ a gondolatban feltett kérdésre, de ez már egy másik történet, ami nemigen hat vissza hősünk sorsának további alakulására. De hallgassuk meg, mi is történik ezután!

- Na, most figyeljen mindenki! - állt fel az asztaltól Vendel.

- Csak nem? Van valami ehető a zsebében? - csillant fel Fáni szeme reménnyel telve.

- Inkább a táncomról lenne szó, azt szeretném előadni - mentegetőzött hősünk, majd elindult a terem közepe felé.

Megérkezvén céljához, Vendel mellső-középállásba tárta szét könyökben enyhén behajlított karjait, mintha egy dülöngélve repdeső madár kinyújtott szárnyait próbálná utánozni. Amikor már kellő sebességet ért el, lábait kezdte emelgetni, végül hangos éneklésbe kezdett:

- Huj, huj, huss, huss, csúnya nagy madár!
Jobb lesz, ha messze szállsz,
ha jön a téboly!
Hé, boy!
Most jön a mégoly fura nagy téboly,
szétrombol minden álmot!
Barátom!
Rád ront a mégoly
nagy fura téboly, téboly!
Pléh boy, jön a mégoly fura téboly!

Az éles eszű Sejhaj Mégolytéboly már az előadás kezdetén rájött, hogy itt a nagy lehetőség bemutatni menyasszonyának, hogy még legény a talpán. Nem is habozott tovább! Fürge léptekkel Vendel mellé sietett, és az ismerős dalra ő is emelgetni kezdte lábait. A gróf úr tánca valóban hasonlított Vendeléhez, csak abban tért el tőle, hogy időnként a fejéhez kapott, mintha a haját akarná tépni. Ez rendszerint olyantájt történt, amikor éppen azt énekelte: „téboly”.

Fáni úgy gondolta, hogy ez a rémes szövegű dal pontosan az előtte lévő ételhez hasonlít. Róza maminak meg az volt a véleménye, hogy inkább megkóstol majd egy főtt ételt, csak ne kelljen tovább ezt a ricsajt hallgatnia. Mi viszont emlékeztetünk mindenkit, hogy nem ez az első eset, hogy valaki Vendel dalától visszazökkent a normálisnak tekinthető állapotába. Sajnálatos módon mind a mai napig akadnak olyan professzorok, akik arra okítják a nevelésükre bízott egyetemistákat, hogy ez utóbbi esetben a sorozatos változások előidézője Sejhaj Mégolytéboly dala volt. Ezek a felelőtlen személyek nem gondolják át alaposan a helyzetet. Még kevésbé azt, hogy a házigazda a későbbiek során jelentős változásokon esett át, míg Vendelen nem volt megfigyelhető semmiféle változás. Nézzük meg, miféle változások mutatkoztak később a derék grófunkon. Talán a legfontosabb, hogy azonnal megkérte Fáni kezét, amit persze meg is kapott. Úgy kell neki, egyszer mindenkinek fizetnie kell bűneiért. Ám későbbiek során nem ez az egyetlen változás volt megfigyelhető házigazdánk viselkedésén. Többé nem hívott senkit zúzmarás vagy harmatos szárnyakkal rendelkező vízi élőlénynek, és kevésbé lett hajlandó a régi életéről beszélni. Ha azonban mégis mesélt, akkor története jelentősen eltért a most hallottól. A következő héten például egy baráti beszélgetés céljából megkereste a megye rendőrfelügyelője, és a több mint két órás beszélgetés alatt sem tudta a grófból kiszedni, vajon mit is kiabált a szerencsétlen, vízbeesett kalóz, és igaz-e, hogy ezt senki sem hallotta meg? Be kell vallanunk azonban, hogy a szakácsnő főtt ételekkel szembeni rossz érzése néhány nap múlva visszatért. Tudjuk, hogy olvasóink szívesen idéznének még a gróf úri kastélyában a két jeles férfi és a szép grófkisasszony társaságában. De nem zavarhatjuk őket tovább az esküvői előkészületekben, hiszen van még dolguk elég.

IX.

Ez így frankó Ferkó!

Érdekes dolog a képzelet! Alig múlt el egy röpké pillanat azon elhatározásunk óta, amely szerint magukra hagytuk Lágványosi Oszkár grófot és vendégeit a kastély falai között. Kíváncsian nézünk szét az ismerősnek tűnő faluban, és rögtön érzékeljük, hogy nem a hajdan volt Lágványosi mocsár és környékén járunk. Az bizony igen távol lehet innen. Talán Hujhuj Mэгolytéboly nevű főpap és varázsló látványa a sugallja ezt nekünk? Meglehet! A magas, kövér, zsírtól fényes arcú, férfit már-már legyőzte az idő, egyre szaporodó, mind látványosabb és egyre visszavonhatatlanabb jeleket hagyva maga után. Az arcába lógó, vékony csomóba font haj alig tartotta már meg a kétoldalt függő zsugorított emberi koponyákat. Barna szemei közül az egyik régen felmondta a szolgálatot, így a bal szeme lett a jobban működő. „Én már eleget figyeltem gazdám forróvérű feleségét, mégsem értem el semmilyen eredményt. Megfáradtam, ezután figyelje tovább a jobb sorsra érdemes szomszédom a derék asszonyt!” - vélekedett a fővarázslói ép szeme, míg a másik akár úgy is tarthatta volna: „Minek őt figyelni, nem kell az már senkinek!”

Be kell vallani, hogy Hujhuj Mэгolytéboly életében történt egyéb veszteség is. Már az idővarázslással is voltak gondok. Azaz a varázslat még csak ment volna most is, a falu igényét is fel tudja mérni a megszokott módon, de a két hölgy éjszakai kielégítésének területén már mutatkoztak elégedetlenségre okot adó jelenségek. Nem szeretnénk hozzájárulni a korosodó főpap és még főbb varázsló férfiúi tekintélyének végső lejáratozásához, de őszintén meg kell mondanunk, már arra is volt példa, hogy a komoly férfi a két lány elől az utcára szökött, ahol hangos méltatlankodásba kezdett.

- Ilyenek ezek a mai lányok, mindig csak követelöznek! Egyiknek sem elég a dicsőség, hogy vele töltöm az éjszakát, és közösen jelöljük ki a falu időjárását! Ráadásul egyéb kívánságaik is vannak! Na jól nézünk mi ki! Hol van az, az idő, amikor az efféle tervek örömmel töltöttek el, sőt mindenféle praktikákat vetettem be, hogy lehetőleg megosztott legyen a falu időjárás igénye? Mindez már a múlté!

Képzeltető mit gondoltak azok, akiknek módjában állt hallani derék Hujhuj Mэгolytéboly főpaptól és még főbb varázslótól a mindenképpen szokatlan panaszáradatot? Mindenki el volt keseredve! Némi örömet csak a kék ruhás hálóba öltözött lány vőlegénye érzett, ám ő is csak menyasszonya „váratlanul” feltámadó szexuális élénksége miatt. Ki tudja már, hogy pontosan mikor jutott eszébe a korosodó fővarázslónak a gondolat, hogy végre ideje lenne átadni valakinek ezt a szép, bár megerőltető feladatot. Hiszen olyan macerás dolog egy egész falut ellátni megfelelő időjárással! Elkeseredettsége eszébe juttatta hajdani kedves tanítványa, Boszorkánymester Vendel emlékét, akit apaként szeretett, és évek óta hírt sem kapott felőle. „Vendel fiam, vajon a világnak mely részén pusztítod a kenyeret, és mit csinálsz most?” - tette fel e kérdést a csüggedt férfiú. Ám válasz nem érkezett. Csak nem közismert tisztánhallásával történt valami. Aligha. Hiszen tisztán hallotta, hogy a bakon ülő Ubul odaszólt a mellette ülő Olgának:

- Még néhány óra, és biztosan ott leszünk!

Valóban, egy fél óra múlva a derék cirkuszosok csapata megérkezett a falu kíváncsi emberektől hemzseggő főterére.

- Itt vannak a csepűrágók! - hangzott a boldogsággal telített felkiáltás a falu bolondjának szájából.

Itt egy csekély kitérő érdekében megakad történetünk tavaszi olvadáshoz hasonlatos áradása, mivel fülünkben visszhangzik a jogos olvasói észrevétel: „Faluk bolondjáról eddig nem volt szó! Csak nem hallgattak el valamit előlünk?”

Megnyugtathatunk mindenkit, hogy erről szó sincs! Csupán az állandó változásban lévő időfolyamnak köszönhető, hogy mióta nem jártunk itt, újabb színfoltja támadt az ismerős lakóközösségnek. Talán a sors így kárpótolta a békés falusiakat főhősünk elvesztéséért.

A tanító úr távozása után a faluban egyetlen egy diplomás ember maradt, nevezetesen Frankó Ferkó, a nem túl népes közösség piacának mérsékelt aranykezü segédmunkása, aki sok morgolódás közepette végezte cseppet sem lélekemelő munkáját. Naponta kétszer felsöpörte a piacot, árulta a helyjegyeket és rendre elszámolt a piac bevételének azon részével, amely rum formájában nem folyt le a torkán. Ám ezen senki sem talált kivétlnivalót, hiszen milyen férfi az, aki nem iszik, ha megszomjazott?

- Annak bizony örülhetek, hogy én itten söpörhetek! - énekelte Ferkó munka közben, nem túl halkán, de annál hamisabban. Furcsa, de sokáig még ezt is elnézték neki a jóindulatú falusiak.

- Nem véletlen, hogy nálunk diplomás ember kezeli a söprút. Nincs is a környéken egyetlen piac felett sem ekkora porfelhő, mint nálunk! - emlegették büszkén Mégolytéboly falujának lakosai, miközben hálával gondoltak szeretett Ferkójukra. Még az sem jelentett okot az elégedetlenkedésre, hogy Ferkó időnként a kocsmában fennhangon olvasta fel új verseit. Ebben sem találtak kivétlnivalót, hiszen más kiskocsmákban is megesik olykor, hogy egy-egy ital reményében elnézőek szesztestvéreik emberi gyarlóságaival szemben.

Most, hogy kis időre fellebbentették a feledés fátylát a falu és az egyre inkább bolondnak tekintett piaci munkás viszonyáról, nem marad más hátra, mint hogy ismertessük, hogyan is kezdődött mindez. Ki hinné, hogy egy ártalmatlannak vélt kijelentéssel? Történt ugyanis, hogy a kissé kaptos Ferkó a kocsmában szót emelt a falu szeretett főpapja ellen:

- Azt hiszitek, hogy az időjárásvarázslat olyan nagy dolog? Én is megtudnám csinálni! - nyilatkozta Ferkó magabiztosan, aki ezzel meg is pecsételte saját sorsát, mert ezután még a sepregetés, eddig magas szinten végzett feladatát, sem tudta a falusiak meglegedésére végezni.

- Milyen ostoba! Még azt sem tudja, hogy egy kis locsolással csökkenteni lehetne a piac vevőinek porterhelését! - hangzott egyre gyakrabban a háta mögött a falusiak gyökeresen új véleménye. Ráadásul Ferkó nem kellően átgondolt kijelentése után még a versei is rosszabbak lettek.

- Figyelj ide te faluk bolondja! Ebben a kocsmában nincs annyi ital, amiért valaki ostoba verseid közül akár egyet is meghallgatna! - figyelmeztette indulattal Ferkót legjobb barátja.

Mindez azonban még csak a kezdet volt, amely a biztosan közeledő balvégzetet vetítette elő. A szegény piaci munkásnak mindezek tetejében még a családi élete is tönkrement. A válóperes tárgyaláson szép felesége kezeit tördelve jelentette ki:

- Igaza volt szegény szüleimnek - a jó Isten tegye számukra könnyűvé a pihenést! -, valóban kár volt összeházasodnunk! Mert nem is lehet rendes ember az, aki a kerti munkáknál jobban szereti a haszontalan rímek faragását, és életének értelme nem az, hogy szájátva lesse szeretett apósának és anyósának legapróbb kívánságait!

Eljött az idő, amikor Ferkó helyzete valódi tragédiába torkollott. Egyetlen lánya, aki korábban szeretettel leste édesapja minden szavát, elkeseredetten jelentette ki:

- Csak nem megyek egy ilyen közismerten bugyuta alakkal végig az utcán!? Az osztálytársnőim így is állandóan veled cikiznek! És ami a legjobban fáj, hogy ebben a még barátnőim is egyre gyakrabban velük tartanak.

Ezek után érthető, hogy a falu bolondjának tartott férfiú elszántan kereste Hujhuj Mégolytéboly kegyeit! Remélte, hogy mihamarabb megbocsátást nyer tőle. Ezért iparkodott elsőként közölni a varázslóval a jó hírt, hogy idegenek érkeztek a faluba. Persze nem sejtette, hogy ez a körülmény végre kedvező fordulatot hoz félresiklott életében.

Hujhuj Mégolytéboly örömmel vette a hírt a cirkuszosok érkezéséről, pontosan úgy, mint aki ismeri a jövőendő titkait. Másnap reggel talán ezért is indult el meglátogatni régi ismerőseit.

- Olga, maga semmit sem változott! - kezdte a mondanivalóját a főpap és még főbb varázsló.

- Még ide meri dugni a képét azok után, hogy elrabolta tőlem az egyetlen gyermekemet? Gyere csak, Ubul, itt van az a varázsló, aki elvitte a kis Vendelt, hejrerutyutyu! - kiabálta nevetve a meglepett asszony, akire valami rejtett oknál fogva újra hatni kezdett a régi vudu varázslat. Ubul épp a délutáni előadásra próbált és anyajeggyel megjelölt arcáról törölgette az esővarázslata nyomán keletkezett jéghideg esőcseppeket.

- Még hogy varázsló, legalább egymás közt legyünk őszinték! - mormogta a csillagokkal díszített fellépő ruhába öltözött férj, aki cuppanó hangú lépésekkel közeledett.

- Maga nem hisz a varázslatban? Hiszen láttam az esővarázsló számát, kimagasló művészi teljesítménynek tartom! - fejezte ki véleményét a megdöbbsent Hujhuj Mégolytéboly.

- Ó az nem varázslat, csak illúzió! - mentegetőzött Ubul szégyenlősen.

- Ahogy minden más is ebben a földi létben! - bólogatott megértően a főpap, majd ezután egymásra nézett a két korosodó férfiú és már tudták, hogy szavak nélkül is megértik egymást, ahogy ez a következőkben egyértelműen ki is derül.

- Mindig azt hittem, hogy egyszer majd egy méltó személynek adhatom át egyre fárasztóbb tudományom szép, ám nehéz feladatát - ingatta koponyákkal díszített fejét elkeseredve a nagy vudu főpap és fővarázsló.

- Megértem önt, hiszen Olgámmal mi is a visszavonuláson gondolkodunk. Kevéske félre-rakott pénzünkből kívánunk megélni öreg napjainkon! Egyébként találkoztunk Vendellel, aki elmondta, hogy milyen rendes nevelésben volt része - mesélte Ubul, miközben mély együtt-érzés csillogott szemében. Ezután mintha egy angyal szállt volna el felettük, de csak egy gondolat volt, aminek következtében a még most is bizalmatlan Olga egy gyors mozdulattal a zsebéhez kapott, hogy leellenőrizze, megvan-e még a reggel belecsúsztatott három arany? Szerencsére ott volt! Mégolytéboly azonban rendületlenül tovább mosolygott szakasztott úgy, mint aki valamire vár. Ubul csettintett egyet a nyelvével, majd ekképpen szólt:

- Huj, huj, Hujhuj, itt valamit tenni kéne! Abban egyetértünk, hogy jövőnket össze kéne kötni, hiszen összefűz minket Vendelünk szeretete, a hasonló szakmánk, valamint a közeledő öregkor, és a békés, nyugodt élet igénye. A cirkusból, ami már úgysem a régi, persze ki lehet lépni, ráadásul egyre kevésbé vagyunk megértők egymás hibáival szemben. De mit is tehetnénk? Ilyen a művészlélek!

- Nem bírom tovább, Hujhuj Mégolytéboly kérem, segítsen nekem! Vétkeztem ön ellen! Butaságot beszéltem, valójában nem hiszem, hogy én is meg tudnám csinálni az időjárás-varázslatot! - lépett elő a semmiből a közelben settenkedő Frankó Ferkó.

Egymásra nézett a két varázsló. Mégiscsak közbenyúlt a sors piszkos körmű keze? Olga a hirtelen támadt bátorságától vezérelve elengedte a zsebében szorongatott aranyait.

- Miről is van szó, egészen pontosan? - kérdezte a fővarázsló.

- Írtam, egy szép verset édesanyámnak. Hallgassák csak meg!

Mivel a tiltakozás nem jött kellő időben, Frankó Ferkó a hallgatást beleegyezésnek vette, és akadozó nyelvvel kezdte felolvasni hexameterben írt versét. Szakasztott úgy, mint ahogy a nagy költők szokták előadni művüket:

„SZÜLETTÉS..... Írta Frankó Ferkó személyesen.

Hajnali hús amnézia vont a szürke zománccal
régén a magzati kort, mikor olcsó létem a földön,
ébredező terméke egy új és büszke románcnak,
várta a percet, az órát, hogy sora végre eljőjön.

Kis szívem már akkor a bösz csatasorba beállott,
míg a Batallként elnevezett vezetéken a vérem
csöppnyi tudóm kikerülve haladt. Más dolga ne fájjon,
jobb úgy! Önálló légzés híján gondtalan éltem,

míg körülöttem anyámnak érző teste megóvott
rendesen. Ellátott mindennel, amit követelhet
- joggal - a szükség. Lám az idő a nagyúr, keze forró
ígéret, nem hirtelen ébred a vágy! Növekedhet

később gyakran a(-)kár. Szűk lett egyszerre a magzat-
víz tenger. Vonzott egy másik szeretettől
duzzadó létforma is. Elkészültem a jajra,
és türtem, mint szenved anyám első menetemtől.

Mert e világra a fájdalom ártó mérge a küldő,
úttalan úton a testem elindult. Hívta az élet!
Várta az orvos, a nővér. Már kész a fürdő
- szólt egy hang - Mért sírsz úgy? Élvezd, itt van az éden!

Sírtam, mint aki szenved a friss levegőn, ami gyorsan
körbe ölelt. A tudóm is megtelt, szívva magába.
Tudja a kánya a választ! Így jöttünk a világra?
Édesanyám, szemeimből némán árad a hála.”

- Nem látom mi itt a gond? - kérdezte értetlenkedve Ubul, miközben szakasztott olyan arcot vágott, mint aki épp feltalálta a spanyolviaszt.

- Az, hogy édesanyám nem él már, így helyette volt anyósomnak szerettem volna felolvasni a versem, de ő meg sem hallgatott, helyette vádlón ennyit mondott nekem: „Látod te ostoba barma az istennek, miért kellett azt állítanod, hogy az időjárásvarázslatot te is meg tudnád csinálni?”

- Mert így lesz! Nemsokára ez lesz a feladata, ha Hujhuj bátyám is így gondolja! - vágott közbe Ubul.

- Alighanem ez lesz a legjobb megoldás, öcsém - helyeselt a falu első embere, miközben boldogan veregette az imént testvérének szólított Ubul vállait.

Néhány tétován elröppent hónap múltán Ferkóból a falu tisztelt időjárásvarázslója vált. Szinte senki sem emlékezett már arra, hogy valaha ostoba versei felolvasásával uszította maga ellen a falu lakosságát.

- Én mindig mondtam, hogy Ferkó barátom egyszer sokra viszi! - jelentette ki többször is a kocsmában Ferkó legjobb barátja, aki újra igényt tartott e megtisztelő címre.

Az immár nagy tekintélyű férfinak csak a házassága nem állt helyre. Lehet, hogy azért, mert a Teremtő új hivatala mellé valamennyi ész is adott neki? Olgában viszont felébredt a régen elfeledett anyai érzés, és a továbbiakban eszerint is viselkedett az új időjárásvarázslóval. Ezért azt tanácsolta Ubulnak, hogy fogadják el Hujhuj Mégolytéboly meghívását egy békés öregkorra.

Sajnos ebbe a gondolatmenetbe nem illeszkedik az a tény, hogy a cirkusz jeles művészei miért maradtak véglegesen a faluban? Ez a lépésük mindenestre döntő lökést adott a község fejlődésének. Alig egy évtized múlva a nemrég még jelentéktelen településen elkezdte működését a Cirkusz Művészeti Egyetem. Így érthető, hogy a várossá avatott helyiséget napjainkban világszerte a cirkuszosok Mekkájának tartják.

Mielőtt végleg elbúcsúznánk kedves ismerőseinktől, némi következtetés levonása engedtessek meg nekünk: a jók előbb vagy utóbb elnyerik méltó jutalmukat! Mivel azok a személyek, akiket most sorsukra hagyunk, a szívük legmélyén egytől egyig jók és nemes érzésűek voltak, képzeljünk el valamennyiük számukra egy igen boldog jövőt.

X.

Érkezik a sokadalom, kezdődhet a lakodalom!

Most pedig visszaérvén a Lágványosi kastélyhoz, szétnézünk és megállapítjuk, hogy sajnálatos módon elkéstünk. A lakodalom véget ért, a vendégek hazatértek. Vendelünk is elindult már, hogy ígéretéhez híven visszatérjen nevelőapjához, Hujhuj Mégolytébolyhoz. Mi viszont sietve megnyugtattunk mindenkit, késésünknek nem lett végzetes következménye. Az esküvő nélkülünk is megtörtént, ráadásul annak részleteire is kiterjedő dokumentumok lelhetők fel a Vendelről elnevezett vudu múzeumban. Tartozunk annyival az igazságnak, hogy megemlítsük, az esküvői előkészületek ideje alatt olykor még a főnemesi házakban is felveti fejét a meg nem értés kedélyt romboló szelleme. A házasulandó felek már összeállították a meghívottak listáját, amikor ez a gonosz lélek meglátogatta őket, és vádlón egy kérdést tett fel nekik: „Lassan le kell feküdnötök és még egy aprócska kis vitát sem tudtatok eddig összehozni, hát nem szégyellitek magatokat?” Szavainak nem sokára meg is lett a hatása.

- Vendel fiam, boldog vagyok, hogy a Szent Rongybaba Szelleme előírásainak megfelelő esküvői szertartást fogsz tartani nekünk! - jelentette ki boldogan született Sejhaj Mégolytéboly, a néhai Gróf Lágványosi Oszkár utódja.

- Hogy képzeled, hogy nem az Atya fog minket összeadni? Nem, arról szó sem lehet! Inkább a halál! - csattant fel a menyasszony.

- Jaj anyám, ez szíven talált! Hiszen ez a nő már túl korán ellenkezik velem! - kapott fejéhez a jövőbelijének elutasító véleménye hallatán már csak kevésbé boldog vőlegény.

- Mily sajtáságos és ostoba ez a vélekedés! Én addig hozzád sem szólok, amíg fel nem adod a terved, hogy én vudu szertartás szerint rebegjek igent! - nyilatkozta az odaadó Fáni.

Persze most nem a Schneider Fánira utaltunk, aki azt mondta, hogy nem kell néki piros szoknya, hanem a szépséges Szúnyogházi Fánira, aki ezek után majd két napig nem szólt szíve választottjához.

A legkevésbé sem akarunk untatni senkit lényegtelen részletek felidézésével, de végül csak megszületett a kellő kompromisszum, aminek két lényeges pontja volt. Az első, hogy a menyasszony és vőlegény eltérő igénye szerinti szertartás majd egyidejűleg történik. A megegyezés második pontja alapján, minden résztvevő Vendelhez hasonló módon fekete cipőkrémmel színezi be majd magát, hogy küllemében is méltó legyen a Szent Rongybaba Szelleméhez. Ez alól két fő kapott csak névre szóló felmentést. Az egyik az eskető Atya volt, a másik kivétel maga Fáni volt, akinek veres színű cipőkrémet engedélyeztek, mert őt a fekete inkább a gyászra és nem a nászra emlékeztette. Különben is, a komor feketeség nem is igazán illik egy szép, fehér ruhás menyasszonyhoz.

Sajnos a későbbiek során az igen dinamikus vudu és a jóval statikusabb keresztény szertartás szerinti házasságkötés egyidejű megtartása okozott némi galibát. Mi tagadás, a díszes lakodalmi sokaság többször sikeresen egymásba gabalyodott, és ilyenkor közösen foglalták el az eskető terem padlószintjét. Az ilyen alkalmak egyikén történt, hogy Vendel és a még csak néhány perce új asszony egymásra esett. A fogak összekoccantak, és talán az így keletkezett fájdalmat próbálták enyhíteni azzal, hogy nyelvükkel körbenyalták saját ajkaikat. Arról viszont senki sem tehet, hogy azok éppen összeértek. Ha nem ismernénk a két fél eredendően becsületes jellemét, mi magunk is gyanakodnánk, hogy a jelenetben egy csókot láttunk. Ami részben érthető is lenne, hiszen a menyasszony fehér ruhájából kilátszó bőre oly vonzóan

idézte a mezei pipacs színét. Vendel még sohasem látott hölgyet, aki hozzá hasonlóan, cipőkrémmel ékesítette volna magát. Csoda-e, hogy egy rövid pillanatra elragadta a hév? Csak igen rövid időre, mert utána nyomban visszatért a megfontolt éne, ami azt ordította neki: „Csak nem fogod a nevelőapád testvérének, vagy az apádnak, vagy mit tudom én kinek a feleségét elszeretni a saját lakodalmán? Ez nagyon méltatlan lenne egy vudu paphoz!” Érthető tehát, hogy az ártatlannak tűnő csók miatt feltámadt lelkiismeretfurdalás döntően hozzájárult ahhoz, hogy Vendel a későbbiek során sohasem alapított önálló családot. Minek is szépítenék a dolgokat? A lelkiismeretfurdalás jogos volt, hiszen mások is elestek a zajos forgatagban, közülük mégsem csókolózott senki az új asszonnyal. Az is igaz viszont, hogy annál többen áldották a leleményes vőlegényt a fekete cipőkrémért. Ez valóban nagyötlelet volt, mert így még az eséstől sem lett koszosabb senki. Sőt, ahogy a kastély padlójához ért kezük, mintha enyhe tisztulás is bekövetkezett volna. Ez persze legkevésbé sem a kastély parkettájára vonatkozott. Fontos még megemlítenünk az ifjú pár arcán az esküvői szertartás után megjelenő kifejezést, amit talán így jellemezhetnénk a legpontosabban: „Most már megvagy!” Ki tudja, mindez minek az árnyékát vetítette elő?

A lakodalmon az első említést érdemlő esemény a vendégnek meghívott Nagymadár Aladár és Vendel találkozása volt.

- Barna jöjjön ide! Itt van az a pernahajder! - kiáltott fel örömeiben az Ideggyógy Intézet kiváló dolgozója.

- Miről beszél már megint? - értetlenkedett Satnya Barna helyettes főápoló, miközben sietve éppen egy barna hajú cselédlányt hessegetett ki az öléből.

- Jöjjön már, itt van az a bokszos képű ápoló, aki miatt a múltkor oly kiadós verést kaptam!

- De miért kell ezért ekkora felhajtást csapni? Később is megszoríthatom a derék férfi feketére bokszolt kezét - dühnyögte félhangosan a bosszús helyettes főápoló.

Talán a bolygók kedvező együttállásának köszönhetően, épp időben érkezett a neves intézetet vezető főorvosa.

- Nagymadár, maga egy póniló! Hát nem tudja, hogy az úr, akinek a nyakát szorongatja, az a vőlegény egyetlen fia?

- Lehet, de megszökött az intézetből! Ráadásul, amíg a miatta kiürült kórtermek üresen ásitóztak, addig a kollégák veréshez szokott keze a saját családtagjait tisztelte meg a jóindulattal telített nevelőszándék kimutatásával. Ezért a családom majd két hónapon át nem állt szóba velem.

- Lárifári! Ő nem is volt igazi ápoló! Fáni kért meg arra, hogy engedjem meg fekete kollégámnak az általam alkalmazott gyógyítási módszerek tanulmányozását. Saját akaratából jött, így bármikor el is mehetett. Például, ha már eltanulta tőlem a szakma kevésbé ismert fogásait.

Ezek hallatán érdekes gondolatsor villant át Aladár agyán: „Még szerencse, hogy most nem a sötét fickónak kemény öklű barátjával hozott össze a végzet, így megalázó vereség nélkül engedhetem el. Sokkal fájóbb lenne, ha ennyi ember előtt kapnék akkora ruhát, mint annak idején a fogadó előtt.”

Jeles alkalmakhoz különleges ételek és ízek járnak. Ezek elkészítésének megtisztelő faladata Róza mamának jutott. Bár a gróf - ismerve szakácsnőjének gasztronómiai ízlését - kissé vonakodva bízta meg az „ételköltemények” megalkotásával. Ám döntését végül is nem bánta meg. Már az előétel is ínycsiklandozó főtt tojások garmadából állt. Nem meglepő, hogy láttukra a kissé balga Satnya Barna ekképpen kiáltott fel:

- Ebből a sok tojásból rengeteg madarat lehetett volna kikeltetni, igaz-e főnök?
- Barna, én kékre verem a maga feketére mázolt fejét, ha előttem még egyszer madarazni mer! Nem is értem, honnan veszi ehhez a bátorságot? - értetlenkedett Nagymadár Aladár.
- Talán onnan Aladár, hogy maga akkora marha, hogy nem is jutna eszembe „madár”-nak nézni! - morogta alig hallhatóan a helyettes főápoló, aki a haragtól a szivárvány minden színét magára öltötte a fekete cipőkrém alatt.
- Csak nem mondott valamit? - érdeklődött a főnök, akiben az a gyanú ébredt, hogy beosztottja mintha most nem szeretné őt annyira.
- Mernék én bármit is mondani, mikor tudom, hogy öné az utolsó szó joga? - védekezett Satnya Barna, helyettes főápoló.

Róza mama ételekről alkotott nézetének ismeretében alig hihető, hogy a lakoma első fogása szinte mindenkinek ízlett. Sokan a főtt tojással töltött kovászos uborkát egy mennyei étkezés bevezető fogásának vélték, és az, hogy ez valóban így is lett, meglepő módon, egy kecskének köszönhető. Az történt ugyanis, hogy az öregedő Róza mama kezeiből kicsúszott a lakodalmi tál és annak értékes tartalma az éppen arra kószáló négy lábú előtt kötött ki. A díjnyertes állat ekképpen önthette volna szavakba gondolatait:

- Az rendben van, hogy nekem is terítenek, de ennyi erővel akár az esküvőre is meghívhattak volna! Mekk, mekk, mekk.

Mindenesetre elégedetlensége nem akadályozta meg abban, hogy lázas falatozásba ne kezdjen. Természetesen a kecske által megkóstolt étel emberi fogyasztásra alkalmatlanná vált. Bár, ahogy ismerjük Róza mamát, addig sem ettünk volna belőle szívesen. Mindenesetre az így előállt helyzetből gyorsan kiutat kellett találni. Hiába, a világ már csak olyan, hogy ahol a legnagyobb a szükség, ott a legközelebb a segítség. Ám, hogy végül is mi lett a megoldás, annak megértéséért vissza kell térnünk a múltba.

A várva-várt esküvő hajnalán két ember beszélgetett a szomszédos falu apró házának még apróbb konyhájában. Közülük az egyik a majd kétszer egy méter magas és pontosan másfélszer egy mázsát nyomó férfi volt, akinek egyszer egy darab arcán jóindulat és értelem tükröződött, fényével betöltve a fehérre meszelt helyiséget. Az óriás termetű férfiú immár negyven éve a Pecsénye László becsületes nevet viselte. Napjai jórészt egy mozgó büfé üzemeltetésével kapcsolatos tennivalókkal foglalkozott. Vándorlásai során megfordult kisebb települések futballpályáin, vásárterein, ahol érces hangjával hívta fel a reménybeli vásárlók figyelmét érkezésére, és az általa kínált ízletes ételekre.

- Megjött Laci és híres pecsenyéi! - kiabálta hangos szóval, miközben egy jókora kolbászt örölt méreates, zsírtól csöpögő ajkai között.

Idővel egyre több helyen jön divatba Laci és a híres pecsenyéi. Igen, várhatóan eljön az a nap is, amikor a község a kettőt együtt a lacipecsénye névvel kezdi majd emelgetni. Ám a lakodalmom reggelén még egész más volt a helyzet.

- Asszony, nekem most mennem kell! - búcsúzott Laci szerető hitvesétől.
- Hova mész te szerencsétlen? Tényleg azt hiszed, hogy a gróf úr lakodalmán akár egyetlen szelet rántott húst is el tudsz majd adni? Csak egy olyan megátalkodott optimista, mint te, csak az tud hajnali hat órakor nyitott szemmel is álmodni! - halmozta el szeretetével Lacit drága párja, boldogságának legfőbb okozója.

Nem feledékenységből nem szóltunk eddig a feleség külsejéről. Ennek bizony egészen más oka van. Humanista gondolkodásunkból kiindulva, ameddig csak lehetett, halogattuk látványának ismertetését. Most is elég lesz csupán annyit elárulnunk, hogy megjelenése majdnem olyan rút volt, mint amilyen lelket takart. Ez utóbbit kellőképpen szemlélteti az asszony önbizalom-erősítőnek szánt iménti megjegyzése.

- Tudod édesem, nekem mégis azt súgja valami, hogy ez a nap hozza meg a régen várt sikert, és megteremtődik a kellő anyagi háttér egy országos lacipecsenye hálózat kialakításához. Ezzel véget ér megpróbáltatásaink időszaka, és neked sem kell többé mindössze négy pár téli csizmával beérned! - reménykedett László, igazolván, hogy asszonyának önbizalom erősítő szavai nem voltak teljesen haszontalanok.

- Az ország még csak meglesz valahogy, még ha ekkora marhák is tapossák poros útjait, mint amekkora álmódzó méltóságod, de a hálózat ügye az már egy kicsit bajosabb! - folytatta megkezdett feladatát a mérhetetlen „jóssággal megáldott” hites feleség. Szerencse, hogy Pecsenye László nem könnyen adta fel álmait! Vajon mi is lett volna akkor a sok éhező vendéggel, akik néhány óra múlva kiéhezve várták a lakodalom következő fogásait? Innen viszont már egyenes út vezetett ahhoz, hogy a lacipecsenyék atyja a nevezetes grófi esküvő első napján több finomságot adjon el, mint egész korábbi működése során.

Ha nem említettük volna, a multság három napig tartott. De csak az esetben, ha megfeledekezünk a második este mindenkire rátörő álomosságról, aminek következtében a díszes lakodalmi sokaság négy óráig tartó mély álomba zuhant. Talán ennél is tovább tartott volna a hangos horkolástól sem mentes időszak, ha a dobos nem ejtette volna ki kezéből dobverőjét, amely épp a nagydobra esett. Az így keletkezett zajra azonban mindenki felébredt.

- Már majdnem elszenderedtem egy kicsit! Karnagy úr, valami frissebb dalt kérnénk, olyat, mint az előbbi volt! - nyújtotta be igényét a boldogságtól repeső grófi férj.

- Halljátok romák? A kegyelmes kalóz úr valami gyorsat szeretne hallani! - vette át a beszélgetés fonalát a karmester úrnak szólított főzenész, aki piros színű, arany sujtással díszített mellényt viselt.

Most, hogy megismertük a lekésett esküvő fontosabb részleteit, itt az ideje, hogy néhány résztvevő további sorsáról is tájékoztassuk olvasóinkat. Feleslegesen aggódik bárki is az „ifjú pár” sorsa miatt. Megnyugtathatunk mindenkit, hogy előbb vagy utóbb, de biztosan megkapják, amit egyenes jellemükkel kiérdemelnek. Nagymadár Aladár főápoló és Satnya Barna helyettes főápoló sorsának összefonódása viszont megér egy misét, mert a két jeles férfiú, gyermekeik házassága révén, nászokká válnak, mégpedig akképpen, hogy Aladár fia elveszi Barna lányát. Így lesz érhető Nagymadár Aladár egy később elhangzó, Satnya Barna helyettes főápolónak intézett gúnyos megjegyzése:

- Most, hogy a lányod Nagymadárné lett, már nyugodtan előhozakodhatsz a madár tartalmú hasonlataiddal, te jó madár!

Milyen érdekes! Ez utóbbi megjegyzést a derék Satnya Barna, helyettes főápoló egyáltalán nem tartotta humorosnak, sőt, ezek hallatán, mintha valami ilyesfélét motyogott volna magában:

- Sohasem értettem, hogy lehet a másik ember nevével viccelődni, hisz ez oly gyerekes dolog!

XI.

Sármány-Sárkány Kálmán hegyi sámán

Hősünkkel a Magas Tátra egy viszonylag alacsonyan fekvő völgyében találkozunk újra, ahol egy enyhén barna bőrű és meglepően kerek képű fiatalembert hozott útjába a végzet. Az idegen különös látványt nyújtott. Fekete hajkoronája fölött egy hajdan szépreményű ló fehér ló koponyáját viselte kalapként. Új ismerősünk göcsörtös mutató ujjával különös fejfödője felé bökött, majd köszönés helyett ennyit mondott:

- Sajátságos, hogy épp egy valódi varázslóval hozott össze a végzetem. Mindig szerettem volna megismerni a vudu átkok alkalmazásának egy avatott mesterét! Itt-ott oly különös dolgokat hallottam a fekete varázslókról. Mondja csak, tényleg igaz, hogy egy rongybaba testrészeinek szurkálásával fájdalmat tudnak okozni, vagy akár meg is tudják ölni ellenségeiket?

- Ha nem túl nagy tragédia, mielőtt válaszolnék, bemutatkozom: Boszorkánymester Vendel a becsületes nevem. Egyébként jól tájékoztatták, a rongybabák szurkálásával lehet némi eredményt elérni, bár nekem mégsem vált megrögzött szokásommá.

- Érdekes, hogy a komisz élet összes viszontagságai ellenére sikerült megőriznie az igazán nagy emberekre jellemző humoros kedélyét. Kérem engedje meg, hogy én is bemutakozzam: Sármány-Sárkány Kálmán magashegyi sámánhoz van szerencséje. Ráadásul nem is kis szerencséje. Az ön jelenlegi állapotában igen hasznos tudománnyal adományozom meg azért a semmiségért, amit kérni fogok öntől.

Ahhoz, hogy megértésük a sámán szavait, meg kell említenünk a Vendel életét néhány napja megkeserítő helyzetet. Bizonyára mindenki emlékszik arra, hogy Hujhuj Mégolytéboly vudu főpap és még főbb varázsló miképpen kívánta egy adott időpontban magához rendelni Vendelt. Bizony azzal fenyegette meg, ha a megbeszélte időben nem tér hozzá vissza, akkor ne tudja két magasban tartott kezét a feje felől leengedni.

Igen, hallani véljük türelmetlen olvasóink részben jogos bírálatát: „Ezt már ismerjük!”

Lehet, hogy így van, de azt még bizonyára nem említettük, hogy a határidő lejárt előtt negyed évvel, mintegy figyelmeztetésül, napi tíz percre előjön majd a beígért kellemetlen állapot.

Alig egy hete történt, hogy Vendel vándorlásának valamelyik éjszakáján egy barátságos szénégetővel beszélgetésbe mélyedve múlatta a lefekvésig hátra lévő időt. Mikor is hirtelen magasba lendült a két karja.

- Vendel uram, tán csak nem rablót lát? - rebegette félelemtől elfehéredő arccal a szénégető, aki - biztos, ami biztos alapon - szintén magasba kapta karját.

A két jeles férfi csak áll feltartott kézzel, miközben a tábortűz fényében bőrük egymással vetélkedett a feketébb színért. Vendel a boksztól, míg vendéglátójáé az évek óta beleivódó szénportól nyerve esélyt a győzelemhez. Az idő meg szépen haladt, miközben Vendel tépelődni kezdett: „Tán csak nem megbénultam?” futott át rajta egy lehetségesnek vélt magyarázat.

A szénégető meg egyre komolyabban kezdett aggódni: „Lehet, hogy a vaksi rablók nem vették észre, hogy megadtuk magunkat?” Míg végül...

- Gyertek csak elő bátran, nem tanúsítunk ellenállást! - ezen szavak kiejtésével tett tanúbizonyoságot messzi földön közismert és irigyelt bátorságáról. A két felettebb különleges értelemmel megáldott férfiú közel negyedóra múlva minden sűgás nélkül, magától jött rá, hogy rablók nemigen lehetnek a közelben, így a történeteknek alighanem más magyarázata van.

Sajnos nem áll rendelkezésünkre adat arról, hogy Sármány-Sárkány Kálmán, a hegyi sámán miképpen szerzett tudomást ezen történetről. Ám még az is meglehet, hogy sehogy, és csupán Vendel most is magasban tartott kezei alapján vont le azt a következtetést, hogy bizonyára elkél a segítsége, mint ahogy neki is szüksége van Vendelére. De ne vágjunk a gyorsvonal sebességével közeledő események elé, inkább hallgassuk meg, hogy ezek után szeretett hősünknek mit is mondott a derék magashegyi sámán!

- Elég különös, mégis úgy van, hogy a férfiak boldogsága és boldogtalansága egyaránt a nőknél múlik - fogott hozzá Kálmán a mondandójához.

- És nekem azért kellett annyit utaznom, hogy mindezt itt, a Magas Tátrában tudjam meg? Hiába, ilyen az élet! - ingatta a fejét Vendel.

- A teremtő a varázstudományomon kívül sajnos engem semmi más értékes tulajdonsággal nem ajándékozott meg. Gondolok itt az értelemre vagy a szépségre.

- Hát igen, nem is próbálom szavaidat megkérdőjelezni. Ez úgyszemint reménytelen feladat lenne! - helyeselt hősünk megértően.

- Én sohasem tudtam a hölgyek kegyeiért úgy futni, ahogyan azok képesek voltak menekültek forró szerelmem elől. Már-már azt hittem, hogy egyetlen fehérchseléd szerelmével sem fog megáldani az ég, amikor hirtelen minden megváltozott.

- A semmiből felbukkant egy sánta nőszemély!? - kottyantotta el magát Vendel, akinek halvány, együttérző mosoly villant meg szemében. Fényes elméjével elképzelte a szegény nőt, ahogy mind a két lábára egyformán bicegő lépteivel próbál elfutni Kálmán szerelme elől, miközben kétségbeesett hangon kiáltozik: „Segítség, segítség! A jó Isten áldja meg azt, aki segít nekem megszabadulni a férfiasság hevétől elállatiasodott üldözőm elől. A lányságom emlékét adom érte, csak segítsen már valaki!!”

Kálmán észre sem véve a Vendelünk arcán megjelenő kajla mosolyt, rendületlenül folytatta történetét.

- Dehogy volt ő sánta! A legszebb nő volt, akit valaha láttam, és minden mozdulata arról árulkodott, hogy szeretett engem. Irántam érzett szerelmét nem is próbálta tagadni sohasem, sőt oly kedvesen suttozta, hogy szeretlek, hogy egész énem beleremegett.

- Akkor mi itt a baj? - értetlenkedett Vendel.

- Az eset súlyos. A száztíz kilogrammos, felettebb savanyú modorú édesapja a gond. Neki, valami megmagyarázhatatlan ok miatt, nem tetszettem annyira, mint a gyönyörű lányának.

- Hiába, így van ez, ha az apának jobb a szeme, mint a félig vaksi lányának! - helyeselt Vendel, aki segítőkészen igyekezett megfejteni a frissen elétárt rejtélyt.

- Valóban tréfás az úr! Bár választottam apja viccét volna így, amikor feltételhez kötötte lánya kezének elnyerését. Három kérdésére kellett helyesen válaszolnom, épp úgy, ahogy a mesékben szokás. A baj csak az, hogy mindez nem mese volt, hanem csontokig hatóan fájó valóság. Most legjobb tudásom szerint elmesélem az egész történetet:

„- Mondd meg, mire gondolok most? - érkezett az első kérdés a szigorú atya szájából.

- Bizonyára arra, hogy milyen jó az, hogy én ilyen ostoba vagyok, mert így valószínűleg sohasem találok rá a helyes válaszra - vágtam rá bátran.

- Valóban, nem hittem volna, hogy túljutsz az első kérdésemen. De nincs még veszve semmi! Nevezd meg nekem azt a két dolgot, ami az alábbi álmomban jó volt! Azt álmodtam, hogy volt egy másik lányom, meglehetősen szebb is volt, mint akit te ismersz. Csak egy hibája volt szégyennek, nevezetesen, hogy a két hófehér keblén egy-egy csap dicsérte alkotójának kiemelt figyelmét. Az egyikből tej folyt, míg a másikból feketekávé. Nos fiam, tudod-e, hogy mi az a két dolog, amit felébredésem után jónak tartottam ebből az álomból?

- Az egyik az, hogy mindez csak álom volt - hangzott gyors válaszom.

- Attól félek fiam, hogy a második válaszod is helyes. Remélem, a harmadik kérdésembe beletörök majd a bicskád! Tehát, mi volt a második dolog, amit jónak tartottam az álomból?

- Csak egy kis türelmet kérek, mindjárt meglesz a válasz - motyogtam kétségbeesve, mert sejtettem már, hogy ezt a rejtvényt én meg nem tudom fejteni.

- Jól van fiam, nekem nem sürgős! Várom akár évekig is. Ha úgy érzed, már tudod a választ, csak kiabáld bele a szélbe, én meghallom majd, akárhol is pusztítod az érdemtelenül eléd vetett kenyeret. Ha megfejtésed helyes lesz, egy mindent betöltő szivárvány jelzi majd az égen, hogy elnyerted a lányom kezét, és máris jöhetsz érte. Persze csak akkor, ha öreg emberként két bottal totyogva még mindig házasodni kívánsz. Nos, én akkor már nem fogok további boldogságod útjába állni. Ha viszont válaszod helytelen lesz, akkor egy helyes kis villámcsapás próbálja ostobaságod kitörölni konok koponyádból! Hahaha... - hangzott a fenyegetésnek is felfogható biztatás.”

- Hét éve már ennek, és azóta tizenegy villámcsapás nyoma jelzi testemen, hogy nem adtam fel a reményt és azt, hogy senki sem tudott segíteni nekem a helyes válasz megtalálásában. Azóta is az erdőt járom és a megoldáson töröm a fejem, mint más a diót. Kár, hogy nem sok sikerrel! - panaszkodott szegény, jobb sorsra érdemes Sármány-Sárkány Kálmán, magashegyi sámán.

Vendel mélyen elgondolkodott a hallottakon, és jó időbe telt, míg ismét szólásra nyitotta száját.

- Valóban segítene magán, ha tudnám kérdésére a választ?

- Az nem, csak ha nekem is elmondaná!

- A sikeres válasz reményében megkockáztatna egy újabb villámcsapást is? Hisz az is meglehetősen tévedek.

- Ha magának megéri az átkomat kockáztatni, akkor mondja gyorsan! Ha bejön a tippje, egy különleges ajándékot adok érte: megtanítom a levegőben járás művészetére.

- Az meg mi a szösz?

- Ez most ne érdekelje magát! Inkább azonnal mondja a választ! Ha jót mond, akkor úgyis megtudja hamarosan, ha meg nem, akkor meg ez lesz a legkisebb gondja, ezt megígérhetem!

- Az álom megoldása tehát így szól: a különös testi adottságú lány, ha úgy akarja, házilag csapolt tejes kávéval kínálhatja kedvesét - közölte Vendel, akinek ezen ötletéhez bizonyára hathatós segítséget nyújtott bőrének eredeti színe.

A magashegyi sámán még egy hangyafarknyi ideig sem kérette magát, és az előbb hallott mondatot türelmetlenül kiabálta bele a csendes hegyi szélbe. Alig hangozott el az utolsó szótag, amikor a lombok koronája felett egy szokatlanul fényes szivárvány íve jelent meg, ekképpen jelezve, hogy Vendel fejében a gondolkodás olykor igen nehéz feladatának elvégzésére igen jelentős mennyiségű agyvelő áll rendelkezésre. Nagyra nőtt a magashegyi sámán forró szívében a lelkesedés! Régen elfeledett érzelmek színes virágai merítettek új erőt a sepretnen avart is bevilágosító szivárvány erejéből. Ezek után nem is csoda, hogy egy szinte hallhatatlanul halk köszönés elrebegése után szapora léptekkel indult régen látott szerelméhez. Vendel, mint aki szellemet látott, oly mozdulatlanul állt néhány másodpercig.

- Csak nem megy el máris, én meg emelgessem a karjaimat egyre gyorsabban, amíg repülni nem fogok? Valóban ezt kell tennem, hogy időben odaérjek nevelőapámhoz? - kiáltott utána Vendel.

Kálmán erre hirtelen megfordult és egy pillantást vetett a kedvenc nyaki díszét szorongató vudu pap felé, és nyomban rájött, hogy az még valamire vár.

- Jujj, majd elfeledkeztem róla! Mielőtt elbúcsúznánk, ahogy ígértem, még meg kell tanítanom magát repülni, hiszen az ígélet szép szó! - hadarta a gyors léptekkel Vendel felé tartó sámán. - Nem lesz itt semmi baj, csak figyeljen rám gondosan! Mindössze egy főtt fürjtojásra van szükség...

Túlságosan sok ember kényszerül napjainkban új hazát keresni! Mi egyebet tehetnék én is? Itt maradtam a lányommal kettesben, miközben még a betevőt is alig tudom megkeresni. Verseim egy kis részének ötszáz példányban történő megjelentetésére egész évi keresetem sem lenne elég. Talán ilyen gondolatok kavargtak a majd ötven éves költőfejedelem fejében, amikor hazája elhagyása mellett döntött. Mindenesetre a Költő és Juditka, a hét év körüli kislánya, egy kivándorlókat szállító ütött-kopott külsejű hajó fedélzetén játszott egy kissé bizarr, ám számukra megszokott játékot, amelyben az apa volt a hét éves Pittike, míg a lány az édesanya szerepét alakította.

- Anya, nézd az égen azt a fekete pontot! Mintha Boszorkánymester Vendel lenne, és nyakában függne híres rongybabája! - mutatott a kéklő ég felé, sok halhatatlan művet lejegyző bal kezével a Pittike szerepét játszó apa.

- Persze, hogy ő az! De mi hívjuk csak „ART”-nak! - ajánlotta Juditka.

- Az meg mi a szósz?

- Pittike, még ezt sem tudod, hogy az egy azonosítatlan repülő tárgy, angolul „UFO”?

- Ebben a fránya életben az egyetlen - valami csoda folytán itt felejtett - jó dolog, hogy te ilyen okos vagy! - mondta a költőfejedelem és egy pusztit helyezett el lánya, vagyis a játékbeli édesanyja okos homlokára.

Néhány év múlva az egész világ beszélni kezdett a világűrbeli érkezett jövevényekről, a kis zöld marslakókról. De mi csak nevetünk ezen, mert tudjuk jól, hogy Vendel kissé megkopott fekete cipőkrémje látszott a fényes égen sötétzöldnek. Mégis, mára milliók ismerték meg ezt a három betűt, igaz nem magyarul, csak így angolul „UFO”. De mit is várhattunk volna mást? Amerikában sem könnyű magyar költőnek lenni! De az amerikai költőknek sem könnyű, ha emlékszünk még Ferkó megpróbáltatásaitól terhes életére. Igaz, az ő esetében a történet „happy end”-del végződött. De jelen esetben is meglehet, hogy néhány év múlva a megöregedett költőfejedelemnek legalább okos lánya ad majd néha egy szelet vajjas kenyéret vacsorára.

Most, hogy kellőképpen rávilágítottunk az UFO szó hiteles eredetére, ideje, hogy mi is végleges búcsút intsünk az égen átsuhanó Vendelnek, aki kezében egy méretes, főtt fürjtojást markolászva közeledik az új világ felé. Nyakában kedvenc rongybabája, úgy áll, hogy csak úgy csüng, mint impotens vénember fonnyadt férfiassága.

Búcsúzásul megnyugtattunk mindenkit, hogy utolsó leheletünkig rendületlenül bízunk abban, hogy szeretett Vendelünk végül megtalálja majd az Isten minden teremtményének kijáró földi boldogságot.

Igaz, könnyű úgy bízunk, hogy biztosan tudjuk, valóban így is lesz majd, ahogy korábban erre már utaltunk is komor sorsunkhoz, személyünkhöz méltatlanul vidám írásunkban.

Vége

Utóirat: Tiszta szívvel reméljük, hogy bár nem írtunk le semmi olyasmit, amiből bármit is tanulni lehetne, de talán sikerült olykor egy kis mosolyt csalni a sajnálatosan szigorú világban élő tisztelt olvasó arcára.

Írói megjegyzés: Akik a Boszorkánymester Vendel című írásom utolsó oldalait olvasva szememre vetnék az alábbi, általam is gyakran és mélyen átértzett sorok feledését - „Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell!” - talán nem gondolták át kellően, hogy a valóság egészen más, mint a leírt sorok. Meggyőződésem, hogy senkit sem köthet jobban sorsa hazájához, mint a kis nyelven író, és a legrendezettebb nyelvi formára törekvő, elhivatott költőt, hiszen elképzelhetetlen, hogy valaki idegen nyelven is magas szinten tudna verseket alkotni. A kifogásolható részben nem a reménytelenségből kivezető utat kívántam felvázolni! Feltett szándékom csupán az elgondolkodtatás volt, ezért nem is foglalkoztam a hazáját elhagyó költő idegen nyelvtudásával. A való életben viszont a Szülőhaza elhagyására vonatkozó felelős döntés meghozásához ezen szempont átgondolása elengedhetetlen lenne!